

၆၆၁၅

ကျေးဇူးရှင်

လယ်တီ ဆရာတော် ဘုရားကြီး

စီရင်တော်မူခဲ့သော

ဝိညာမဂ္ဂနိပဇ်န

နှင့်

လက္ခဏာနိပဇ်န

သုဓမ္မဝတီဇာပုံနှိပ်တိုက်

တိုက်နံပါတ် ၅၅၊ စစ်ကောင်စီလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျေးဇူးရှင်

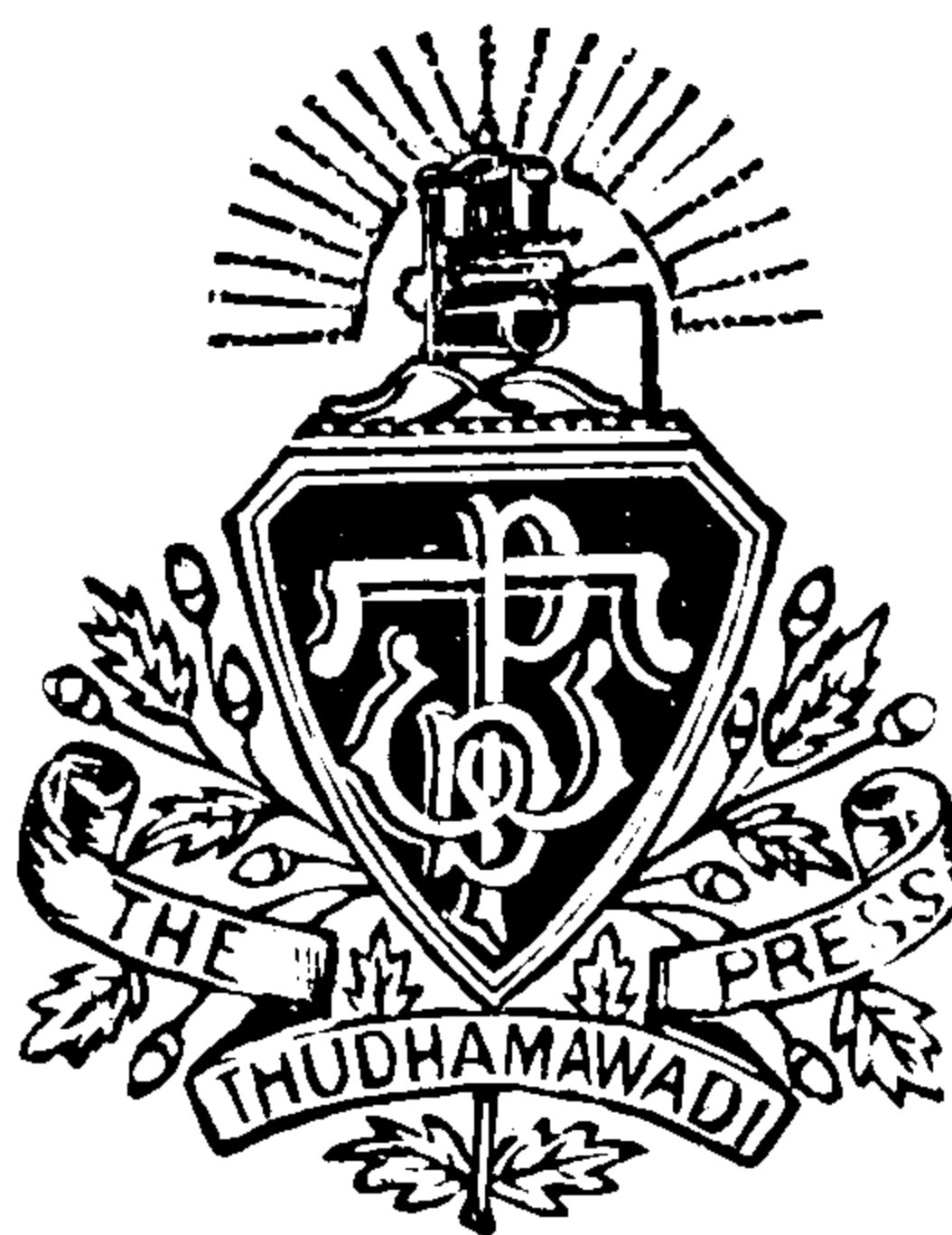
လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး

စီရင်တော်မူခဲ့သော

ဝိညာဓကမိဗ

နှင့်

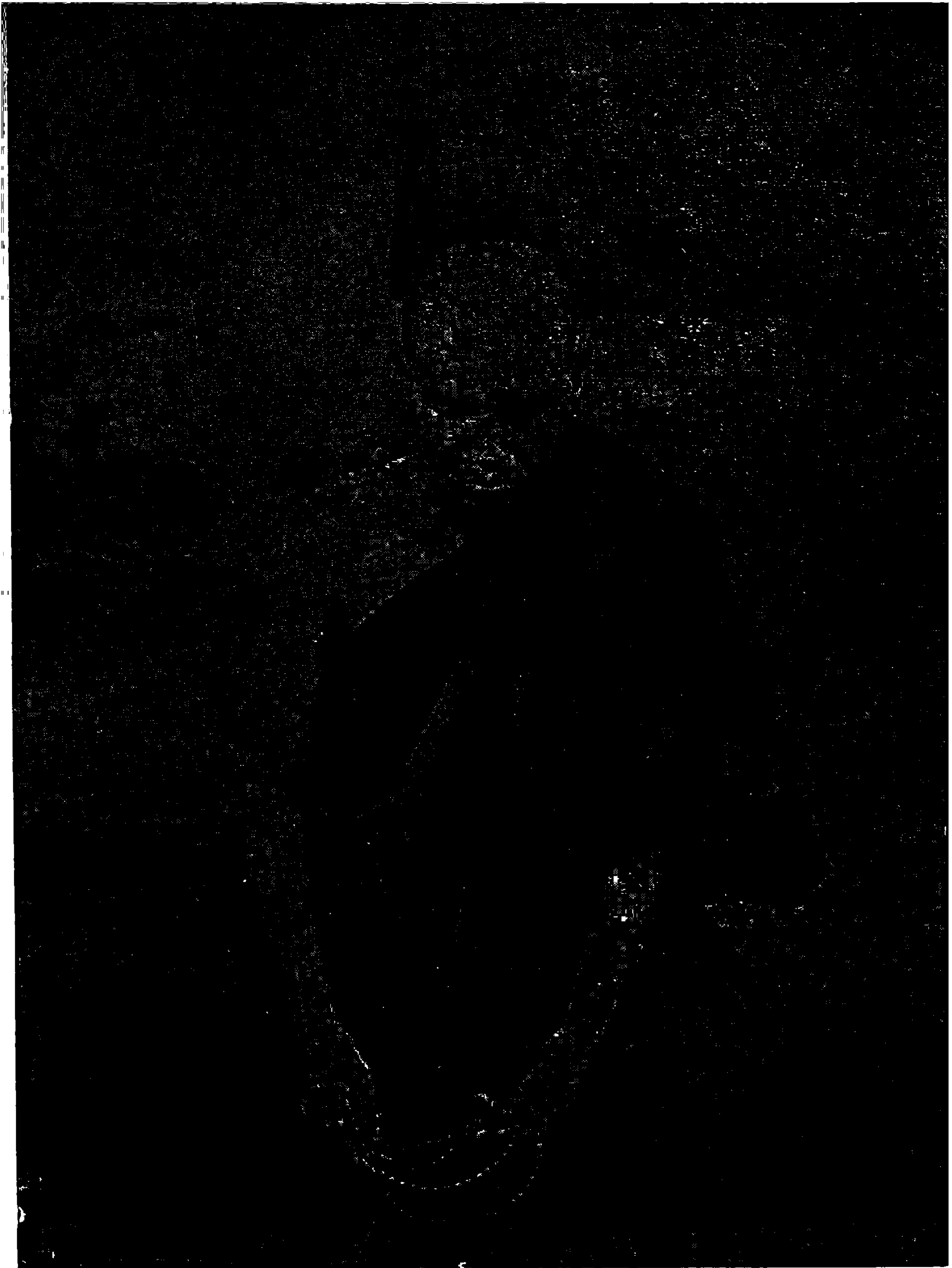
လက္ခဏမိဗ

သုခမ္မဝတီစာပုံနှိပ်တိုက်

တိုက်နံပါတ် ၅၅၊ စင်္ကြာမောင်ခိုင်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၃၁၇-ခု

ကျေးဇူးရှင်
လယ်တီ ဆရာတော် ဘုရားကြီး
ပုံတော်

နိဒါန်း

ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိနှင့် ဗျတ္တိဝိသာရဒ ပိဋကဓရ ပဋိဝေဓ ဉာဏိ လန္တိကာမ ပေသလာသိက္ခာ အဖြာဖြာကို နာနာနယ နိပုဏ္ဏနှင့် ဂန္ထိရဉာဏ်ရှိန် ဝရဇိန်အသွင် စူးဝင်ထွင်းဖောက် တဘက်ကမ်းရောက်သဖြင့် မှန်သောက်စာနည်း သန္တာညီ၍ ပါရမီအထွတ် တမွတ်ဦးခိုင် မဏ္ဍိုင်ဗဟို တောင်မြင်းမိုရ်အလား မားမားကြီးမြင့် စက်ထီးဖွင့်သောခါ ဝေနေယျကြော များမိုလ် ပါသည် ဖံသဂေါဏ မိဘအလား နွားအသားကို ပယ်ရှားစွန့် ပစ် ဖြစ်ကြီးဖြစ်သဖြင့် သိန်းသန်းကုဋေ ကျွတ်တန်းပွေ၍ ဝေနေ များစွာ သတ္တဝါကို အောင်သံရိုက်ဟီး ဓမ္မစည်ကြီးဖြင့် ဆော် တီးရိုက်ခတ်တော်မူသော ဇဝနတိက္ခ ဂန္ထိရဟု ဉာဏသုမ္ပန် သီလဝန် ပညဝန် ဂုဏဝန်ကဲမောက် ရဲရဲတောက်သော အရည ငါသီ မဟာထေရ် **လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး** သည် အသီး သီးသော ပါဠိအဋ္ဌကထာ ဒီကာအနု မရဂဏ္ဍိ နေတ္တိကျမ်းမြတ် ပိဋကတ်တော်အရပ်ရပ်မှ လိုရာရွေးနှုတ် အဆီကိုထုတ်ပြီးလျှင် စီရင်ရေးသားအပ်သော ဒီပနီကျမ်း အပေါင်းတို့တွင်-

ဤဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ နှင့် လက္ခဏဒီပနီကျမ်းကို စီရင်ရေးသား ရာ၌ **ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီဆိုသည်မှာ** ဝိဇ္ဇာမဂ်လမ်း အလင်းရအောင် ဖွင့်ပြခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဘယ်ကဲ့သို့ဖွင့်ပြသနည်း သက္ကာယဒိဋ္ဌိဟု ဆိုအပ်သော အတ္တဝါဒုပါဒါန်ကို ဖြိုဖျက်ရာ မှန်သောနည်းလမ်း ကို ဖော်ပြသည်။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိတန်းလန်းနှင့်နေကြသော ပုထုဇဉ် သတ္တဝါတို့သည် မဂ်ဝိဇ္ဇာ မိုလ်ဝိဇ္ဇာမျိုးစေ့ ရကြရအောင် အား ထုတ်ကြရာဝယ် မိမိ၏ရင်ဝ၌ ဘွဲ့မကြီးစူးရှနေဘိသကဲ့သို့၎င်း၊ ဦးခေါင်းထက်၌ လောင်မီးကျ၍ နေဘိသကဲ့သို့၎င်း သတိနှင့် ပြည့်စုံသော အကြင်ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် အတ္တဟူသော

နိဒါန်း

သက္ကာယဒိဋ္ဌိမှ ပယ်နှုတ်၍ အတ္တပြုတ်အောင် လက္ခဏယာဉ်ဖြင့်
တင်ရှု အပ်ရာသည်။

ထိုကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည်—

သတ္တိယာဝိယ ဩမဋ္ဌော၊ ဒယှမာနောဝ မတ္ထကေ။
သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ပဟာနာယ၊ သတော ဘိက္ခု ပရိဗ္ဗဇေ။

ဟူ၍ ဟောထားလေသည်။

လက္ခဏဒီပနီ ဆိုသည်မှာ-ခတ်ကြီးလေးသင်း ဇာတိရင်း
ကို အလင်းမြင်ရန်ပြုလိုက်သော ကျမ်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဝိဇ္ဇာမိရ်
ထွက်ရပ်ပေါက် ဝိဇ္ဇာဉာဏ် ဝိဇ္ဇာမဂ်လမ်း ပေါက်ရောက်ကြ
ရန်အားထုတ်ကြသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အကျိုးငှါရင်း၊ သော
တာပတ္တိမဂ် ဉာဏ်အခြေသို့ရောက်လိုသော အမျိုးကောင်းသား
သွီးတို့အကျိုးငှါရင်း ကျွန်ုပ်တို့ သုဓမ္မဝတီ ပိဋကတ် ပုံနှိပ်တိုက်
က အနေအထား ဝါကျသွား အမိပ္ပိယံ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
မင်ကျမင်န ပုဒ်နေပုဒ်ထား သပ်သပ်ယပ်ယပ် ကောင်းမွန်စွာ
တည်ထွင်၍ နိဗ္ဗာန်လမ်းကြောင်း ခရီးကောင်းကို ကောင်း
ကောင်း သိမြင်စေလိုသော စေတနာဖြင့် ကောင်းစွာ ပုံနှိပ်၍
စာအုပ်ဖြစ်စေလိုက်ပါသတည်း။

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဝိပနိ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သဇ္ဇာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ဝိဇ္ဇာသည် ဝေဒဝိဇ္ဇာ၊ မန္တဝိဇ္ဇာ၊ ဂန္ဓာရိဝိဇ္ဇာ၊ လောကီယ
ဝိဇ္ဇာ၊ အရိယဝိဇ္ဇာ ဟူ၍ ငါးပါး အပြားရှိ၏။ ထိုငါးပါးတို့တွင်-

၁။ သာမဗေဒင် ယဇုပေဒင် ဣရုပေဒင် အထဗ္ဗနပေဒင် ဟူ
သော ဗေဒင် လေးမျိုးသည် ဝေဒဝိဇ္ဇာ မည်၏။

၂။ အမျိုးမျိုးသော လက္ခဏာကျမ်း၊ အမျိုးမျိုးသော နိမိတ်
ကျမ်း၊ အမျိုးမျိုးသော နက္ခတ်ကျမ်း၊ အမျိုးမျိုးသော ဂါထာ
မန္တရားကျမ်း၊ ဆေးကျမ်း၊ ဓာတ်ကျမ်း၊ အစရှိသော လောကီ
ပညာဟူ၍ ယခုလောက၌ ခေါ်ဝေါ်ကြသော အတတ်မျိုး ပညာ
မျိုးဟူသမျှသည် မန္တဝိဇ္ဇာ မည်၏။

ဤ ဝိဇ္ဇာနှစ်ပါးကို ကမ္မာယတန သိပ္ပာယ်တန ဝိဇ္ဇာဌာနေသု
ဟူသော ဉာဏ်တိုင်း ပါဠိတော်များ၌ သိရသည် ။

၃။ ဆေးဝိဇ္ဇာ၊ အင်းဝိဇ္ဇာ၊ ပြဒါးဝိဇ္ဇာ၊ သံဝိဇ္ဇာ၊ ဟူ၍ ဝိဇ္ဇာ
ခရကျမ်းများ၌လာသော ခနသိဒ္ဓိ၊ ပထဝီသိဒ္ဓိ၊ ဥဒကသိဒ္ဓိ၊ အာ

၂

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကာသသိဒ္ဓိ၊ အာယုသိဒ္ဓိ၊ စိန္တာမယသိဒ္ဓိမျိုးသို့ ပေါက်ရောက်
သဖြင့် နတ် သိကြားတို့၏ တန်ခိုး၊ အဘိညာဏ် တန်ခိုးတို့နှင့်
အလားတူ တတ်စွမ်းနိုင်သော ဝိဇ္ဇာမျိုး ဟူသမျှသည် ဝဇ္ဇာရီ
ဝိဇ္ဇာ မည်၏။

ဤဝဇ္ဇာရီဝိဇ္ဇာသည်ကား-

တတ္ထ ကတမာ စိန္တာမယာ ဣဒ္ဓိ၊ ဝိဇ္ဇာဓရာ ဝိဇ္ဇံ ပရိ
ဇပေတော အာကာသေ အန္တလိက္ခေ ဟတ္ထိမ္ပိ ဒဿန္တိ၊
အဿမ္ပိ ဒဿန္တိ၊ ရထံပိ ဒဿန္တိ၊ ပတ္တိမ္ပိ ဒဿန္တိ၊
ဝိဝိဓမ္ပိ သေနာဗျူဟံ ဒဿန္တိ၊ အယံ စိန္တာမယာ ဣဒ္ဓိ
ဟူသော ပဋိသန္တိဒါမင် ပါဠိတော်၌ လာသည်။

တတ္ထ၊ ထိုဆယ်ပါးသော တန်ခိုးတို့တွင်။ ကတမာ၊ အဘယ်
မည်သော တန်ခိုးသည်။ စိန္တာမယာဣဒ္ဓိ၊ စိန္တာမယ တန်ခိုးမည်
သာနည်း။ ဝိဇ္ဇာဓရာ၊ ဝိဇ္ဇာမိုရ်တို့သည်။ ဝိဇ္ဇံ၊ အတတ်ပညာကို။
ပရိဇပေတော၊ စိပ်၍။ ဝါ၊ နှိုး၍။ အန္တလိက္ခေ၊ ရေးခြစ် မထင်
သော။ အာကာသေ၊ မိဗန်းကောင်းကင်၌။ ဟတ္ထိမ္ပိ၊ ဆင်တပ်ကို
လည်း။ ဒဿန္တိ၊ ဘန်ဆင်း၍ ပြုနိုင်ကုန်၏။ အဿမ္ပိ၊ မြင်းတပ်
ကိုလည်း။ ဒဿန္တိ၊ ဘန်ဆင်း၍ ပြုနိုင်ကုန်၏။ ရထံပိ၊ ရထားတပ်
ကိုလည်း။ ဒဿန္တိ၊ ဘန်ဆင်း၍ ပြုနိုင်ကုန်၏။ ပတ္တိမ္ပိ၊ လက်နက်
ကိုင် ခြေသည်သူရဲတပ်ကိုလည်း။ ဒဿန္တိ၊ ဘန်ဆင်း၍ ပြုနိုင်
ကုန်၏။ ဝိဝိဓံ၊ အထူးထူး အပြားပြားသော။ သေနာဗျူဟမ္ပိ၊ စစ်
သည်မိုလ်ထု အစုအရုံး အလုံးအရင်းကိုလည်း။ ဒဿန္တိ၊ ဘန်
ဆင်း၍ ပြုနိုင်ကုန်၏။ အယံ၊ ဤသည်လျှင်။ စိန္တာမယာဣဒ္ဓိ၊ ကြံ
စည်တိုင်း ပြီးစေနိုင်သော စိန္တာမယ တန်ခိုးမည်၏။

(ဤပါဠိတော်၌ စိန္တာမယာဣဒ္ဓိကိုပြုတော်မူသဖြင့်အောက်ဖြစ်
သော အာယုသိဒ္ဓိ၊ အာကာသသိဒ္ဓိ၊ ဥဒကသိဒ္ဓိ၊ ပထဝီသိဒ္ဓိ၊
ဓနသိဒ္ဓိ၊ အစရှိသော သိဒ္ဓိမျိုးစုသည် ထိုပါဠိတော်တွင် အတွင်း
ဝင်၍ ပါလေ၏ဟု သိအပ်၏)။

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

ယခုအခါတွင် ဤဂန္ဓာရီ ဝိဇ္ဇာလမ်းကို လုပ်ကြံလိုသော သူသည် ရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကို မိမိကိုယ်၌ အမြဲထုံစေ၍ တန်ခိုးကြီးသော တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ် ရုက္ခဋ္ဌ ဘူမဋ္ဌ ပဗ္ဗတဋ္ဌနတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မန္တရား အင်းအိုင်မျိုးကို အုပ်စိုးသော ဝိဇ္ဇာဒေဝ နတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ သိုက်သမိုင်းဝင် ဆေးပင်မျိုး ကျောက်ခတ်မျိုးတို့ကို အုပ်စိုးသော ဩသမိဒေဝ နတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဤအလုံးစုံသော နတ်တို့ကို ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ သနားချစ်ခင် ကျွမ်းကျင်လေးမြတ်အောင် မိတ်သဟာယ ပြုလုပ်ကြံမှ ထမြောက်နိုင်ရာသည်။ ။ဤ ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာသည် နတ်တို့၏ ကမ္မဝိပါကဇိဒ္ဓိ တန်ခိုးကိုပင် လွှမ်းမိုးနိုင်သော ဝိဇ္ဇာမယိဒ္ဓိတန်ခိုးမျိုးဖြစ်ခဲ့၍ နတ်တို့မနာလိုရှိတတ်သည်။ မနာလိုရှိသည့်အတွက် အသက်အန္တရာယ် ဆေးဝါး၏ အန္တရာယ် ဖြစ်တတ်သည်။

၄။ လောကီယဝိဇ္ဇာဆိုသည်ကား သာသနာပ အခါ၌ သရဘင်္ဂ၊ သုနေတ္တ၊ အရက-အစရှိသော ရသေ့ဆရာကြီးတို့သည် ကသိုဏ်းဈာန်တို့ကိုရပြီး နိုင်နင်းပြီးနောက် အားထုတ်၍ရအပ်သော ဣဒ္ဓိဝိဇ္ဇာအဘိညာ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ ဒိဗ္ဗသောတ၊ စေတောပရိယ၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသ၊ ယထာကမ္မုပဂ၊ အနာဂတံသအဘိညာ ဟူသော အဘိညာဝိဇ္ဇာ တို့ကို ဆိုသတည်း။

ထိုဝိဇ္ဇာတို့သည်ကား ဇာတ်တော် နိပါတ်တော်တို့၌ထင်ရှားလှကုန်ပြီ ။

ဤ လောကီအဘိညာ ဝိဇ္ဇာဆိုသည်ကား-ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရိယာ သာဝကတို့နှင့်လည်း ဆက်ဆံကုန်၏။ ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရိယာသာဝကတို့ ရအပ် ရောက်အပ်သော ဝိဇ္ဇာသုံးပါး ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါးတို့၌ အတွင်းဝင်ကုန်၏။

၅။ အနိယဝိဇ္ဇာဆိုသည်ကား-အနိစ္စဝိဇ္ဇာ၊ ဒုက္ခဝိဇ္ဇာ၊ အနတ္တဝိဇ္ဇာ၊ မဂ္ဂဝိဇ္ဇာ၊ ဖလဝိဇ္ဇာတို့ကို ဆိုသတည်း။ စဟုသစ္စညဏ်လေးပါးကို ဆိုသည်ဟူ၍လည်း ဆိုရပါ၏။

၄ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဤအရိယဝိဇ္ဇာကိုကား—သာသနာတော် အတွင်း၌သာ ထမြောက် ပေါက်ရောက်အောင် ကြံဆောင်နိုင်သည်။ သာသနာပအခါ၌ကား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တို့ကိုချန်ထား၍ တပါးသော လူနတ် ဗြဟ္မာတို့ ထမြောက် ပေါက်ရောက်အောင် ကြံဆောင်အားထုတ်နိုင်သော အခွင့်မရှိ။

သာသနာ ငါးထောင်ဆိုသော ခေတ်သမယသည်ကား— အရိယဝိဇ္ဇာ၏ ခေတ်သမယချည်းပေတည်း။

ဤအရိယဝိဇ္ဇာလမ်းကို ပေါက်ရောက် ထမြောက်အောင် ကြံဆောင်အားထုတ်နိုင်သော သူမှသာလျှင် ဘုရားကို ဝွေမြင်ဖူးမျှော်ရသောသူ၊ ဘုရားသာသနာကို ဝွေကြိုရသောသူဟူ၍ ဆိုထိုက်ချေသည်။

ဓမ္မံ ဟိ သော ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု န ပဿတိ၊ ဓမ္မံ အပဿန္တော မံ န ပဿတိ၊ ဓမ္မံ ဟိ သော ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု ပဿတိ၊ ဓမ္မံ ပဿန္တော မံ ပဿတိ။ ။ ဣဘိဂုတ် ပါဠိတော်။

ဟိ၊ ထိုငါဘုရား၏ သင်္ကန်းစွန်းကို ဆွဲကိုင်၍ ဘဝါးခြေထပ် လိုက်ပါလျက် ငါဘုရားနှင့် ဝေးကွာလှ၏ဟု ဆိုသော စကားသည်မှန်၏။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သော ဘိက္ခု၊ ထိုငါဘုရား၏ သင်္ကန်းစွန်းကို ဆွဲကိုင်လျက် ဘဝါးခြေထပ် လိုက်သော ရဟန်းသည်။ ဓမ္မံ၊ သစ္စာလေးပါး တရားကို။ န ပဿတိ၊ မသိမြင်။ ဓမ္မံ၊ သစ္စာလေးပါး တရားကို။ အပဿန္တော၊ မသိမြင်ရသော ရဟန်းသည်။ မံ၊ ငါဘုရားကို။ န ပဿတိ၊ မဖူးမမြင်ရ။ ဟိ၊ ထိုငါဘုရားနှင့် ယူဇနာတရာ ကွာခြား၍ နေငြားသော်လည်း ငါဘုရားနှင့် နီးလှ၏ဟု ဆိုသောစကားသည် မှန်၏။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သော ဘိက္ခု၊ ထိုငါဘုရားနှင့် ယူဇနာတရာ ကွာခြားသော အရပ်ဌာန၌ နေသော ရဟန်းသည်။ ဓမ္မံ၊ သစ္စာလေးပါး တရားကို။ ပဿတိ၊ သိမြင်၏။ ဓမ္မံ၊ သစ္စာလေး

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

ပါး တရားကို။ ပဿန္တော၊ သိမြင်သောရဟန်းသည်။ ဖံ၊ ငါ
ဘုရားကို။ ပဿတိ၊ ဖူးမြင်ရ၏။

ဘုရား တရား နှစ်ပါးကို မတွေ့မမြင်ရလျှင် သံဃာကိုလည်း
မတွေ့မမြင်ရသည်သာ ဖြစ်သတည်း။

ယခု သာသနာတော်အတွင်း၌ ဤအရိယဝိဇ္ဇာကို ပေါက်
ရောက်ထမြောက်အောင် အဘယ်သို့သောသူသည် လုပ်ကြံနိုင်
သနည်း။

အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် ပေါက်ရောက် ထ
မြောက်အောင် လုပ်ကြံနိုင်၏ဟု ဟောတော်မူသည်။

- ၁။ ဘုရား၌ ယုံကြည်ခြင်းသည် အင်္ဂါတပါး။
- ၂။ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ကျန်းမာနိုင်ခွဲခြင်းသည် အင်္ဂါတပါး။
- ၃။ ဝမ်းတွင်းနှုလုံး ဖြောင့်စင်းခြင်းသည် အင်္ဂါတပါး။
- ၄။ ဝိရိယထက်သန်ခြင်းသည် အင်္ဂါတပါး။
- ၅။ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာတို့၏ ဖြစ်ပွားမှု၊ ချုပ်ကွပ်မှုတို့၌ ဉာဏ်
၏ စူးရှခြင်းသည် အင်္ဂါတပါး။

ဤ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် အရိယဝိဇ္ဇာလမ်း
ကို ယခု မျက်မှောက် ပေါက်ရောက် ထမြောက်အောင် လုပ်
ကြံနိုင်၏ဟု ပဉ္စရိုတ္တရပါဠိတော် စသည်၌ ဟောတော်မူသည်။

ဟောဟန်ကား—

ပဌမအင်္ဂါ။ သဒ္ဓေါဟောတိ သဒ္ဓဟတိ တထာဂတဿ ဗောဓိံ။

သဒ္ဓေါ၊ ထက်သန်သော သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ဟော
တိ၊ ဖြစ်၏။ တထာဂတဿ၊ ငါဘုရား၏။ ဗောဓိံ၊ အဟုတ်
အမှန် ထိုးထွင်းသောဉာဏ်တော်ကို။ သဒ္ဓဟတိ၊ ယုံကြည်၏။

ပဌမအင်္ဂါ ပြီး၏။

၆ လယ်တီဆရာတော်တုရားကြီး၏

ဒုတိယအင်္ဂါ။ အပ္ပါဗာဓော ဟောတိ အပ္ပါတကော၊ သမဝေ
ပါကိနိယာ ဂဟဏိယာ သမန္နာဂတော နာတိသိတာယ
နစ္စုဏ္ဍာယ မစ္ဆိမာယ ပဓာနက္ခမာယ။

အပ္ပါဗာဓော၊ အနာကင်းသည်။ အပ္ပါတကော၊ ရောဂါကင်း
သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ နာတိသိတာယ၊ အလွန် မအေးလွန်း
သော။ နစ္စုဏ္ဍာယ၊ အလွန်မပူလွန်းသော။ မစ္ဆိမာယ၊ အခါခပ်
သိမ်း မျှတညီညွတ်စွာသော။ ပဓာနက္ခမာယ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတည်း
ဟူသော လုပ်ရတ်လမ်းကို ကြိုးပမ်းအားထုတ် တွင်တွင်လုပ်
ခြင်းငှါ ခံ့လှစွာသော။ သမဝေပါကိနိယာ၊ မျိုမျိုသမျှအာဟာရ
တို့ကို အညီအညွတ် ကြေကျက်စေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ထသော။
ဂဟဏိယာ၊ ပါစကဓာတ်မီးနှင့်။ သမန္နာဂတော၊ ပြည့်စုံ၏။

ယခုပိပတ္တိကာလအတွင်း၌ ဤဒုတိယအင်္ဂါပြည့်စုံခဲ့လှ၏။ ။
ယခု လူတို့၏ ပကတိသော ဝမ်းမီးသည် ကောက်ရိုးမီး မြက်
မှိုက်မီး သစ်ရွက်မှိုက်မီးတို့နှင့် အလားတူ၏။ ဤမီးသည်
အခွင့်ဆိုက်လျှင် ရုတ်တရက် တဟုန်တည်း ထ၍ တောက်၍
အနီးအစပ်တွင် ရှိရှိသမျှသော ဝတ္ထုတို့ကို ခဏခြင်း လောင်
ကျမ်း စေတတ်၏။ သေခွင့်ဆိုက်လျှင်လည်း ခဏခြင်း အပြီး
သေ၏။ ဤပါစကဓာတ်မီး ထလွယ် သေလွယ် သောင်းကျန်း
သည့် အတွက်ကြောင့် ယခုကာလ မကျန်းမာလွယ် မမာလွယ်
အိုလွယ် သေလွယ် ဖြစ်ကြသည်။ အရပ်ဒေသကို ရွေးရ၊ အစာ
အာဟာရကိုရွေးရ၊ ရေမြေဥတုကို ရွေးရ၊ လုံ့လပယောဂမှုကို
တိုင်းထွာ ညှာတာရသည်။ ဤပါစက ဓာတ်မီး မလိမ္မာသည့်
အတွက်ကြောင့် ရူပကာယခန္ဓာသည် မကြည်မလင်ခြင်း များ
ရသည်။ ရူပကာယခန္ဓာ မကြည်မလင်ခြင်း များသည့် အတွက်
ကြောင့် စိတ်မကြည် ဉာဏ်မကြည်ရှိကြသည်။ ဥပမာပြန်သော
ကောက်ရိုးမီး မြက်မှိုက်မီး သစ်ရွက်မှိုက်မီးတို့၏ ထလွယ်
တောက်လွယ်မှု သေလွယ် ပျောက်လွယ်မှုတို့မှာလည်း မီး၏

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

စွဲလမ်းရာ ကောက်ရိုးရှိုက် မြက်ရှိုက် သစ်ရွက် ရှိုက်တို့က အနှစ်အမာ မရှိသည့် အတွက်ကြောင့် ထလွယ် သေလွယ် သောင်းကျန်းရလေသည်။

ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ပါဠိတော်၌လာသော ဤ မဇ္ဈိမ ဓာတ်မီးနှင့် ပြည့်စုံသော သူမှာမူကား အရပ်ဒေသကို ရွေးချယ်ဘွယ်မရှိလှ၊ အစာအာဟာရကို ရွေးချယ်ဘွယ်မရှိလှ၊ ရေဥတု လေဥတု မြေဥတု တို့ကို ရွေးချယ်ဘွယ်မရှိလှပြီ၊ မအိမသာ ရောဂါ ဥပဒ် ဖြစ်လောက်အောင် ထကြွသောင်းကျန်းမှု၊ ယုတ်ညံ့နုနုနှေးမှု ဟူ၍မရှိ၊ အခါခပ်သိမ်းညီညွတ်မျှတ၍ ရူပကာယခန္ဓာကို ကြည်လင်စွာ စောင့်ရှောက် ပေသော ဓာတ်မီးပေတည်း၊ ထိုကဲ့သို့ သော မဇ္ဈိမဓာတ်မီးသည်ကား ကာလသမ္ပတ္တိအခါ၌ သတ္တဝါ အများမှာပင် ရှိကြ၏။ ယခုပိပတ္တိအခါ၌ကား အလွန်တရာ ရှေးဘုန်း ရှေးကံ ကြီးလှသော ပုရိသ ဝိသေသကျိ၌သာ ရထိုက်၏။ ရှေးဘုန်း ရှေးကံ နည်းသော သူတို့၌ကား ပကတိအားဖြင့် မရနိုင်၊ ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းတို့ဖြင့် ပြုပြင်၍ယူမှ ရနိုင်သည်။

သက္ကတေဝ ဇရာယ ပဋိကမ္ပံ ကာတုံ။ ။ နေတ္ထိပါဠိတော်။
ဇရာယ၊ အချိန်အရွယ်ကျလျှင် အိုရခြင်း ဇရာတရား၏။ ပဋိကမ္ပံ၊ မအိုရအောင် ကြံဆောင်တားမြစ်မှုကို။ ကာတုံ၊ ပြုခြင်းငှါ။ သက္ကတေဝ၊ တတ်နိုင်ကောင်းသည် သာလျှင်တည်း။

ဤ ပါဠိတော်၌ မအိုရအောင် တတ်နိုင်ကောင်း၏ဟု ပောတော်မူသဖြင့် မနာရအောင် တတ်နိုင်ကောင်း၏ဟူသော အနက်သည်လည်း တချက်ထည်း ပါလေ၏။

ရသာယနု ဘေသန္တံ ပန သုစိရံပိ ကာလံ ဇိပိကံ
ပဝတ္ထေတုံ သက္ကောတိ ယေဝ။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် မဟာဒီကာ။

ရသာယနုဘေသန္တံ ပန၊ ရသာယနု ဆေးမျိုး သည်ကား။ သုစိရံပိ ကာလံ၊ အနှစ်တရာတမ်းမှာ ငါးရာ တထောင် မက

၈ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သော နှစ်ကာလ ပတ်လုံးလည်း။ ဇိဝိတံ၊ အသက်ကို။ ပဝတ္တေ တံ၊ တည်စေခြင်းငှါ။ သက္ကောတိယေဝ၊ စွမ်းနိုင်သည်သာလျှင် တည်း။

ရသာယနဟူသောပုဒ်၌၊ ရသာ အာယန္တိ ဝနန္တိ ဇေတေနာတိ ရသာယနံ ဟု ဝိပြိုဟ်ပြု။ ဇေတေန၊ ဤဓာတ် ဆေးမျိုးဖြင့်။ ဝါ၊ ဓာတ်ဆေးမျိုးကြောင့်။ ရသာ၊ ရက်လနှစ်ပေါင်း ထောင် သောင်းမက ခိုင်မြဲလှသော အသွေး အသား အစရှိသော ရသ ဓာတ်တို့သည်။ အာယန္တိ ဝနန္တိ၊ အစဉ်တိုးပွား၍ နေကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့်။ တံ၊ ထိုဓာတ်ဆေးမျိုး သည်။ ရသာယနံ၊ ရသာယနဆေး မည်၏။ အာယုဝနန ဓာတ် မျိုးဆိုလိုသည်။ ရှေးဘုန်း ရှေးကံပင် နည်းငြား သော်လည်း ဉာဏ်စွမ်း ဝိရိယစွမ်း ရှိလှ၍ ဤရသာယန ဆေးမျိုးနှင့် မိမိရူပ ကာယခန္ဓာကို ရုပ်ပြောင်း၍သွားအောင် တတ်စွမ်းနိုင်ပါမူ တရာ တမ်းမှာပင် တထောင်မက တသောင်းမက နေရသောသဘော နည်းလမ်းအမှန်ဖြစ်၏ဟု ဆိုလိုသည်။

အဘိဝါဒန သီလိဿ၊ နိစ္စံ ဝုနာပစာယိနော။
စတ္တာရော ဓမ္မာ ဝနန္တိ၊ အာယု ဝက္ကော သုခံ ဗလံ။

ဟူ၍ ထားတော်မူခဲ့သော မြတ်စွာဘုရား၏ အာယုဝနန ဆေးတော်ကြီးကိုလည်း အမြဲမှီဝဲရလိမ့်မည်။

အချို့သော ဆရာတို့ကား—အာယုဝနနကို အမှု ပိုက်မှုသည် အသက်ခန္ဓာ၌ တွယ်တာသော ဥပါဒါနိမူဖြစ်၏။ “အသက်ခန္ဓာ ကို မညှာရဘူး” ဟူသော မြတ်စွာဘုရား၏ သြဝါဒတော်နှင့် လည်း ဆန့်ကျင်၏ဟု အယူရှိကြကုန်၍ အသက်ခန္ဓာကို မညှာ မငဲ့ဘဲ အစားအစာကို မြိုးခြံမှု အဝတ်အရုံကို မြိုးခြံမှု အရိပ်အာ ဝါသကို မြိုးခြံမှုတို့ကို အားထုတ်ကြကုန်၏။ ထိုသို့အားထုတ် ကြသော မြိုးခြံမှုများသည် ထိုဥပါဒါနိကို တဒင်္ဂပဟာနိဖြင့် ပယ်မှုမျှသာ ဖြစ်၏။ ထိုဥပါဒါနိကို လွန်မြောက်နိုင်သော အလုပ်

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

မျိုးပင်မဟုတ်။ သစ်ပင်တောချုံ ထူထပ်လှစွာသော နေရာ၌ ယခုနှစ် မြေပေါ်တွင် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းမှုသည် နောက်နှစ်၌ ထို နေရာတွင် သစ်ပင်တောချုံစည်ကားရုံမျှ ဖြစ်သကဲ့သို့ နောက် ဘဝ၌ ထိုဥပါဒါန်တရား စည်ကားရန်တို့ ပြုသကဲ့သို့သာ ရှိ၏။ ထိုဥပါဒါန်ကို လွန်မြောက်နိုင်သော အလုပ်မှာမူကား ဝိပဿနာ ဉာဏ်တည်းဟူသော မြမြထက်သော ပေါက်တူးဖြင့် မိမိကိုယ် ခန္ဓာ သူတပါး ကိုယ်ခန္ဓာ ယခု ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာ နောက် အနာဂတ် ခန္ဓာတို့ကို မုန့်မုန့်ညက်ညက် တူးဖြိုမှုသည် သာလျှင် အသက် ခန္ဓာ၌ တွယ်တာသော ဥပါဒါန်ကို လွန်မြောက်နိုင်သော အမှု မှန် ဖြစ်ပေသတည်း။ ထိုသို့သော တူးဖြိုးမှုကို ပြုလုပ်အားထုတ် ပေါက်ရောက် ထမြောက်နိုင်ရာသော အင်္ဂါတို့တွင် အနာရောဂါ ကင်းရှင်းခြင်းဟူသော ဤဒုတိယ အင်္ဂါသည် ပါရှိသည်ဖြစ် ၍ ထိုဥပါဒါန်ကို လွန်မြောက်ခြင်း၌ အရိယဝိဇ္ဇာလမ်းကို ကြိုး ပမ်း အားထုတ်လိုသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အရိယဝိဇ္ဇာလမ်း ဆုံးကမ်းကိုင်ရောက် ထမြောက်သည် တိုင်အောင် အနာရောဂါ ကင်းရှင်းခြင်း ဟူသော ဤဒုတိယ အင်္ဂါကို ကောင်းစွာအား ထုတ် အပ်သတည်း။

ဒုတိယ အင်္ဂါဖြိုး၏။

တတိယအင်္ဂါ။ အသဋ္ဌော ဟောတိ အမာယာဝိ ယထာဘူတံ
 အတ္တာနံ အာဝိကတ္တာ သတ္တရိဝါ ဝိညှာသုဝါ သဗြဟ္မ
 စာဒိသု။

အသဋ္ဌော၊ မစဉ်းလဲသည်။ အမာယာဝိ၊ လှည့်ပတ်ခြင်းမရှိ သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သတ္တရိဝါ၊ ငါဘုရား၌သော်၎င်း။ ဝိညှာ သု၊ မိမိထက် တရားကျမ်းဂန် အမြင်သန်ကုန်သော။ သဗြဟ္မစာ ဒိသုဝါ၊ အတူနေ သီတင်းသုံးဘော်ကို၌ သော်၎င်း။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ယထာဘူတံ၊ ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း။ အာဝိကတ္တာ၊ ထင်စွာပြုတတ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

မိမိ၏ စိတ်သန္တာန်နှင့်ရှိသော မကောင်းသော အမူအရာ အကြံ အစည် ဝါသနာစရိုက်၊ ကောင်းသော အမူအရာ အကြံအစည် ဝါသနာ စရိုက်တို့ကို မထိမ်မချန် ဖြောင့်မှန်စွာ လင်းရမည်။ မထိဘဲနှင့် အသိလုပ်ချင်မှု၊ မမြင်ဘဲနှင့် အမြင်လုပ်ချင်မှု၊ အနည်းငယ်မျှသိသည် မြင်သည်ကို အများလုပ်ချင်မှု၊ အသိဉာဏ်မပါဘဲကို အပါးလုပ်ချင်မှု ဤကဲ့သို့သော ကောက်ကျစ်မှုများကို အနည်းငယ်မျှမရှိစေရ။ ဖြောင့်စင်း ဖြူစင်သော စိတ်နှလုံး ရှိစေရမည်ဆိုလိုသည်။

တတိယ အင်္ဂါပြီး၏။

စတုတ္ထအင်္ဂါ။ အာရဒ္ဓဝိရိယော ဝိဟရတိ အကုသလာနံ ဓမ္မာနံ ပဟာနာယ ကုသလာနံ ဓမ္မာနံ ဥပသမ္ပဒါယ ထာမဝါ ဒဋ္ဌပရက္ကမော အနိက္ခိတ္တရော ကုသလေသု ဓမ္မေသု။

အကုသလာနံ၊ အကုသိုလ်ဖြစ်ကုန်သော။ ဓမ္မာနံ၊ ယုတ်မာသော တရားတို့ကို။ ပဟာနာယ၊ ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ။ ကုသလာနံ၊ ကုသိုလ်ဖြစ်ကုန်သော။ ဓမ္မာနံ၊ စင်ကြယ် ကောင်းမြတ်သော တရားတို့ကို။ ဥပသမ္ပဒါယ၊ ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ။ အာရဒ္ဓဝိရိယော၊ အမြဲမပြတ် အားထုတ်အပ်သော ဝီရိယရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝိဟရတိ၊ နေ၏။ ထာမဝါ၊ ထက်သန်သော စိတ်စွမ်း ကိုယ်စွမ်းရှိ၏။ ဒဋ္ဌပရက္ကမော၊ အပြင်းအထန် အလွန်သန်သော လုံ့လရှိ၏။ ကုသလေသု ဓမ္မေသု၊ ကုသိုလ်လေးပါး မြတ်တရားတို့၌။ အနိက္ခိတ္တရော၊ အခါခပ်သိမ်း မချသောဝန်ရှိ၏။

မိမိ သန္တာန်နှင့် ရှိသမျှသော အဝိဇ္ဇာတဏှာ အစရှိသော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ယခုဘဝ နေ့ခြင်း ညခြင်း သမုက္ခေဒပဟာနံ ဖြင့် အကုန်အစင် ပယ်ဖျတ်ခြင်းငှါ၊ ကာမကုသိုလ် မဟဂ္ဂုတ် ကုသိုလ် လောကုတ္တရာ ကုသိုလ်တို့ကို ရပြီး ရောက်ပြီး ဖြစ်

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

စေခြင်းငှါ စိတ်စွမ်း ကိုယ်စွမ်း ဝိရိယစွမ်း အလွန်ထက်သန်၏။
 မြွေဆိုးကိုက်၍ မြွေဆိပ်မွန်း၍ မလှုပ်မလှက် မျက်စိမမြင် ထွက်
 သက် ဝင်သက် ချုပ်၍ နေသောသူသည် ဆေးအနည်းငယ်တွေ
 ၍ ထွက်သက် ဝင်သက် ရကာမျှနှင့်လည်း မအေးသာသေး၊
 ဘယ်ပြောင်းညှာပြန် လှုပ်ရှားနိုင်ရုံမျှနှင့်လည်း မအေးသာသေး၊
 မျက်စိမြင်ရုံမျှနှင့်လည်း မအေးသာသေး၊ ဦးခေါင်းမှ အောက်
 သို့မြွေဆိပ်လျှောက်ကာမျှနှင့်လည်းမအေးသာသေး၊ ခါးမှအောက်
 သို့လျှောက်ကာမျှနှင့်လည်း မအေးသာသေး၊ ခူးမှအောက်သို့လျှောက်
 ကာမျှနှင့်လည်း မအေးသာသေး၊ ကိုက်ရာအနာဝမှ အကုန်အစင်
 လျှောက်သော အခါမှ စိတ်အေးရသကဲ့သို့ ထိုအတူ လူအဖြစ်၌
 ကာမဂုဏ်အဆိပ် နိဝရဏအဆိပ်မွန်း၍နေသောသူသည် ရသေ့
 ရဟန်း အဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ အနည်းငယ်မျှ ဆေးတွေ၍
 ထွက်သက် ဝင်သက် ရသော သူနာ နှင့် တူ၏။ သီလဝိသုဒ္ဓိကို
 ရကာမျှနှင့် အေးခွင့်မရှိသေး ဆိုလိုသည်။ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်
 သို့ ရောက်ပြီးသောသူသည် ရတင် တေရသကို ဆောင်၍ မြိုးခြံ
 သောပဋိပတ်၌ တည်သောအခါ ဘယ်ပြောင်းညှာပြန် လှုပ်ရှား
 နိုင်သော သူနာနှင့် တူ၏။

သီလရတင် ပဋိပတ်တို့၌တည်၍ ဝိပဿနာလမ်းကို ပြုနိုင်
 သော ဆရာကို ကောင်းစွာစေားလျက် ဝိပဿနာ နည်းလမ်းကို
 လက်ထပ်ရအောင် သင်ယူ၍ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌ ဝိပဿနာ
 လုပ်ရတ်ကို ကြပ်ကြပ်တည်းတည်း အားထုတ်သဖြင့် မိဒိကိုယ်
 ခန္ဓာအတွင်း၌ ရုပ် အသိုက်အအုံ၊ နာမ် အသိုက်အအုံ၊ ရုပ်တို့
 ၏ အဖြစ်အပျက်၊ နာမ်တို့၏ အဖြစ်အပျက်၊ တို့ကို လင်းလင်း
 ချင်းချင်း မြင်ရသောအခါ မျက်စိမြင်၍လာသောသူနာနှင့်တူ၏။
 မျက်စိမြင်ရုံမျှနှင့်လည်း အဆိပ်ရောဂါ သက်သာသည် မဆို
 လောက်သေး။ ယခုကာလ အထက်နိုင်ငံ အောက်နိုင်ငံမှာ တော
 တောင်ဝင်၍ ကျင့်ကြသော သူများကား မျက်စိမြင်သော စခန်း
 သို့ပင် မရောက်နိုင်ကြလေ။ ဝိပဿနာဉာဏ် အမြင်သန်၍

၁၂ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သောတာပန် အဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ ဦးခေါင်း၌ အဆိပ်
ရောဂါ ပျောက်ငြိမ်းသော သူနာနှင့်တူ၏။ သကဒါဂါမ် အဖြစ်
သို့ ရောက်သောအခါ ခါးမှ အထက်၌ အဆိပ်ရောဂါ ပျောက်
ငြိမ်းသော သူနာနှင့်တူ၏။ အနာဂါမ် အဖြစ်သို့ ရောက်သော
အခါ နူးမှ အထက်၌ အဆိပ်ရောဂါ ပျောက်ငြိမ်းသော သူနာနှင့်
တူ၏။ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်သောအခါ မြွေကိုက်ရာ အနာဝမှ
အကုန်အစင် အဆိပ်လျှောကျ၍ အနာရောဂါ အချင်းခပ်သိမ်း
ကင်းငြိမ်း စင်ကြယ်ပြီးသော သူနှင့်တူ၏။

ထိုသို့အနာရောဂါအချင်းခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်း စင်ကြယ်သော
စခန်းသို့ မဆိုက်သမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုသူနာသည် မိမိ၌ ကပ်
ရောက်ညှဉ်းပန်း၍နေသော မြွေဆိပ်ရောဂါ ပျောက်ငြိမ်းရန်
အလုပ်မှတစ်ပါး တခြားသော ကိစ္စတို့ကို အရှင်းပယ်ဖြတ်၍ ထို
မြွေဆိပ်ရောဂါ ပျောက်ငြိမ်းရန် အလုပ်ကိုသာ နေ့နေ့ ညည
မနေမနား ကြိုးစားအားထုတ်ရသကဲ့သို့ တထောင့် ငါးရာ ကိ
လေသာတည်းဟူသော အဆိပ်ရောဂါ မွန်း၍နေကြသောသူကို
မှာလည်း ဘုရားတည်းဟူသော အရိယဝိဇ္ဇာရှိကြီး ဝိပဿ
နာပညာ မဂ်ပညာ တည်းဟူသော ဝိဇ္ဇာမယိဒ္ဓိဆေးတို့နှင့် ယခု
တဘဝ တွေ့ကြရသော အခါ၌ ထိုကိလေသာ အဆိပ်မကင်း
အချင်းခပ်သိမ်း မငြိမ်းသမျှ ကာလပတ်လုံး သမာပတ်ရှစ်ပါး
ဝိပဿနာညဏ်ဆယ်ပါးသို့ ရောက်ပြီး ရပြီးပင်ဖြစ်သော်လည်း
မဂ်စခန်း ဖိုလ်စခန်းသို့ မဆိုက်ရောက်သမျှ ကာလပတ်လုံး
မလျှော့သောလုံ့လ မလျှော့သော ဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံရမည်ဟူ
လိုသည်။

စတုတ္ထအင်္ဂါ ပြီး၏။

ပဉ္စမအင်္ဂါ။ ပညဝါ ဟောတိ၊ ဥဒယတ္ထဂါမိနိယာ ပညာယ
သမန္နာဂတော အရိယာယ နိဗ္ဗေဓိကာယ သမ္မာ ဒုက္ခ
က္ခယ ဂါမိနိယာ။

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

ပညဝါ၊ ပညာရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဥဒယတ္ထဂါမိနိ
 ယာ၊ မိမိခန္ဓာ သူတပါးခန္ဓာတို့၌ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတို့၏
 ခဏမစဲ တသဲသဲဖြစ်ပေါ်၍နေမှု ခဏမစဲ တသဲသဲချုပ်ကွယ်၍
 နေမှုတို့ကို အမှီ လိုက်နိုင်စွာ ထသော။ အရိယာယ၊ ပုထုဇ္ဇန်
 သာမန် လူသာမန် နတ်သာမန်တို့နှင့် မတန်မရာ မွန်မြတ်စွာ
 ထသော။ နိဗ္ဗေဓိကာယ၊ ကျောက်အတိပြီးသော တောင်အထွဋ်
 တောင်အထူတို့ကို မုန့်မုန့်ညက်ညက် ရက်ရက်ရဲရဲ ဝက်ဝက်
 ခွဲနိုင်သောဝရဇိန်မိဗန်းကြိုး၏ အလားကဲ့သို့ ရုပ်ခဲ နာမ်ခဲ ခန္ဓာခဲ
 တို့ကို ရက်ရက်ရဲရဲ ဝက်ဝက် ခွဲနိုင်သော အစွမ်းလည်း ရှိထ
 သော။ သမ္မာ၊ မချွတ်မယွင်း။ ဒုက္ခက္ခယဂါမိနိယာ၊ ဝဋ်ဒုက္ခ၏
 ကုန်ရာစခန်းသို့ တန်းတန်းဖြောင့်ဖြောင့် မထောင့်မကျွေ့ချမ်း
 မြေ့ပိုင်ပိုင် ဆိုက်စေနိုင်ထသော။ ပညာယ၊ ဉာဏ်ပညာအထူး
 နှင့်။ သမန္နာဂတော၊ ပြည့်စုံ၏။

ဤပဉ္စမအင်္ဂါသည်ကား-တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌သာရထိုက်သော
 အင်္ဂါပေတည်း။ အဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ် နှိဟိတ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ထိုက်
 တန်သော အင်္ဂါမဟုတ်။ ဤ အင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသောသူကို တိဟိတ်
 ပုဂ္ဂိုလ်ပေဟု အမှန်မချ သိရသည်။ ဤ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံ
 သောသူသည် ယခုဘဝ၌ပင် အရိယ ဝိဇ္ဇာလမ်းကို ပေါက်
 ရောက် ထမြောက်အောင် လုပ်ကြံနိုင်၏ဟု ဟောတော် မူအပ်
 သော ပဓာနိယင်္ဂ ငါးပါး ပြီး၏။

ပဉ္စမအင်္ဂါ ပြီး၏။

ပဓာနိယင်္ဂ ဆိုသည်ကား-(၁) အရိုးကြွင်းစေ၊ (၂) အကြော
 ကြွင်းစေ၊ (၃) အရေကြွင်းဖြစ်စေ၊ (၄) အသားအသွေး အ
 ကုန်ခြောက်ခန်း၍ကုန်လေစေ။ မပေါက်သမျှ ငါးမလျှော့ဟု ဖြစ်
 သော အင်္ဂါလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ဝိရိယသည် ပဓာနမည်၏။
 ထိုပဓာနမှုကိုပြုသောသူသည် ပဓာနိယမည်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား

၁၄ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ထိုက်တန်သော ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အင်္ဂါငါးပါးသည် ပခာနိယင်္ဂ် တရား ငါးပါးမည်၏။

ဤတွင်ရှေ့ကား-ပခာနိယင်္ဂ်တရား ငါးပါးနှင့်တကွ ဝိဇ္ဇာငါးရပ်ကို အကျဉ်းသရုပ် ပြဆိုချက်ပြီး၏။

ယခုအခါ၌ ဤဝိဇ္ဇာ ငါးရပ်တို့တွင် အရိယဝိဇ္ဇာ လမ်းကို ပေါက်ရောက် ထမြောက်အောင်လုပ်ကြံလိုသောယောဂီပုဂ္ဂိုလ် တို့၏ အကျိုး၌ အနိစ္စဝိဇ္ဇာ ဒုက္ခဝိဇ္ဇာ အနတ္တဝိဇ္ဇာ ပေါက် လမ်း ဖွင့်လမ်းတို့ကို အကျဉ်းမျှ ပြဆိုပေအံ့။

၁။ အယံကာယော၊ ဤကိုယ်ခန္ဓာသည်။ စာတုမဟာဘူတိ ကော၊ အသည်ခံ အမာခံဖြစ်သော လေးပါးသော မဟာဘုတ် လျှင် အရင်းခံရှိ၏။

၂။ ဆပ္ပသာဒမဇ္ဈော၊ ခြောက်မျိုးသောမှုဏ်ကြည် မှုဏ် လင်း ကိုယ်တွင်းအပြည့် ချယ်လယ်လျက်ရှိ၏။

၃။ ဥဟူနံ၊ ဆယ်မျိုးသော ဓာတ်မီးတို့၏။ ဥဒယော၊ အပွား အစီးသာဖြစ်၏။

၄။ အာဟာရေဟိ၊ ဆယ်မျိုးသော ဓာတ်ဆီတို့သည်။ ထဒ္ဓိ တော၊ အမြဲမပြတ် ထောက်ပံ့အပ်၏။

၅။ ဇာတိဓမ္မော၊ အသစ်အသစ်မစဲ ဖြစ်ခြင်း သဘောရှိ၏။

၆။ ဇရာဓမ္မော၊ ခဏခြင်း ခဏခြင်း အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်း သဘောရှိ၏။

၇။ မရဏဓမ္မော၊ ခဏမစဲ အမြဲပျက်ဆုံးခြင်းသဘောရှိ၏။

၈။ အနိစ္စော၊ ခိုင်မြဲသော သဘောမရှိ။

၉။ ဒုက္ခော၊ ချမ်းသာမဘက် သက်သက်ဒုက္ခ အရသာ တည်း။

၁၀။ အနတ္တော၊ ကိုယ်မဟုတ်။

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

ဣတိအယံ၊ ဤသည်ကား။ မာတိကာ၊ ခေါင်းစဉ်မာတိကာ
တည်း။

စာတုမဟာဘူတိကောတိ ဧတ္ထ၊ စာတုမဟာဘူတိကောဟူ
သော မာတိကာပုဒ်၌။ စတ္တာရော၊ လေးပါးကုန်သော။ မဟာ
ဘူတာ၊ မဟာဘုတ်တို့ ဟူသည်ကား။ ပထဝီ၊ မြေလည်းတပါး။
အာပေါ၊ ရေလည်းတပါး။ တေဇော၊ မီးလည်းတပါး။ ဝါ
ယော၊ လေလည်းတပါး။ ဣမေ၊ ဤလေးပါးတို့ ပေတည်း။

၁။ တတ္ထ၊ ထိုလေးပါးတို့တွင်။ ကက္ခဋ္ဌဘာဝေါ၊ ခက်မာ
သောသဘောသည်လည်းကောင်း။ မုဒုဘာဝေါ၊ နူးညံ့သော
သဘောသည်လည်းကောင်း။ ပထဝီ၊ ပရမတ်နှစ် မြေအစစ်ပေ
တည်း။

၂။ အာဗန္ဓနံ၊ ဖွဲ့စည်းမှုသည်လည်းကောင်း။ ပဏ္ဍရဏံ၊
ယိုစီးမှုသည်လည်းကောင်း။ အာပေါ၊ ပရမတ်နှစ် ရေအစစ်ပေ
တည်း။

၃။ ဥဏ္ဍဘာဝေါ၊ ပူသောအဖြစ်သည်လည်းကောင်း။ သီ
တဘာဝေါ၊ အေးသောအဖြစ်သည်လည်းကောင်း။ တေဇော၊
ပရမတ်နှစ် မီးအစစ်ပေတည်း။

၄။ ဝိတ္ထန္တနံ၊ ထောက်ကန် တောင့်တင်းမှု သည်လည်း
ကောင်း။ သမုဒီရဏံ၊ လှုပ်ကြွ ရွေ့ရှားမှု သည်လည်းကောင်း။
ဝါယော၊ ပရမတ်နှစ် လေအစစ်ပေတည်း။

ဤကား ဆောင်ပုဒ်တည်း။ ကြေကြေမွမှု နှုတ်တက်ရအောင်
ကျက်၍ ဆောင်လေ။

ယခုအခါ ထိုဆောင်ပုဒ်၌-မြေ၊ ရေ၊ လေ၊ မီး ဓာတ်ကြီး
လေးပါးကို အသီးအသီး ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ပေါက်အောင် ဖွင့်ပြပေအံ့။

ပရမတ်နှစ် မြေအစစ်ဆိုသည်ကား-ခက်မာသော အမူအရာ အခြင်းအရာ ကြိယာမျှသာတည်း။ အဏုမြူမျှကို အပိတ်တသိန်း စိတ်၍ တပိတ်စာမျှ အခဲ အကျိတ် အဆံ အမာ အထည်ခြစ်ဟူ၍ မရှိ၊ အလွန်ကြည်လင်လှစွာသော မြစ်ရေ ချောင်းရေ စိမ့်ရေ စမ်းရေတို့၌ ၎င်း၊ နေရောင် လရောင် ကြယ်ရောင် မီးရောင် ပတ္တ မြားရောင်တို့၌ ၎င်း၊ အနီးအဝေး ပြန့်နှံ့၍သွားသော ခေါင်း လောင်းသံ ကြေးစည်သံ စသည်တို့၌ ၎င်း၊ လေပြေ လေညှင်း လေပြင်းမုန်တိုင်းတို့၌ ၎င်း၊ အဝေး အနီးပြန့်နှံ့လွင့်ပါး၍ သွား သော အမွှေးနံ့ အပုပ်နံ့တို့၌ ၎င်း ထိုပရမတ် ဓာတ်မြေသည် အပြည့်ပါရှိ၏။

နန္ဒိကား-ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့၏ တပါးနှင့်တပါး အချင်း ချင်းအင်္ဂါနိစ္ဆောဂဂုတ္တိ ဖြစ်ကြသည်ကို ထောက်၍ ၎င်း၊ ဇကံ မဟာဘူကံ ပရိစ္စ တယော မဟာဘူတာ၊ တယော မဟာဘူတေ ပရိစ္စ ဇကံ မဟာဘူတံ၊ နွေ မဟာဘူတေ ပရိစ္စ နွေ မဟာဘူတာ၊ ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်ကို ထောက်၍ ၎င်း။ ပထဝီ၊ မြေဓာတ် သည်။ သမ္ပုဋိန္ဒရုရသာ၊ ရေဓာတ် လေဓာတ် မီးဓာတ်တို့ကို ခံ ခြင်းကိစ္စရှိ၏ ဟူ၍ အဋ္ဌကထာတို့၌ မိန့်ဆိုသည်နှင့်အညီ အမာခံ ဖြစ်သော မြေဓာတ်အခံမရှိလျှင် ရေဓာတ်လည်းမရှိနိုင် မီးဓာတ် လည်းမရှိနိုင် လေဓာတ်လည်း မရှိနိုင်သော သဘောကိုထောက် ၍ ၎င်း ဆိုခဲ့ပြီးသော ရေစသည်တို့၌ မြေဓာတ် အပြည့်ပါရှိ ကြောင်းကို ဆိုအပ်သတည်း။ ။ ဤကားကျမ်းဂန်ယုတ္တိတည်း။

လက္ခဏာယုတ္တိကား- တလုံးတခဲတည်းဖြစ်ကြသော ရေတို့ ၌ ၎င်း၊ လေတို့၌ ၎င်း၊ အထက်အထက် နေသော ရေ၊ လေ၊ တို့ ကို အောက်အောက်နေသော ရေ၊ လေ၊ ကိုက အဆင့်ဆင့်ခုခံ ၍နေမှုသည် ထင်ရှား၏။ ထိုခုခံမှုသည် အာပေါမူလည်းမဟုတ်၊ ကပ်တွယ်ဖွဲ့စည်းမှုသည်သာ အာပေါပေတည်း။ ထိုခုခံမှုသည် တေဇောမူလည်းမဟုတ်ပူမှုအေးမှုသည်သာ တေဇောပေတည်း။

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

ထို ခုခံမှုသည် ပထဝီမှု ဝါယောမှု နှစ်ချက်နှင့် ဆိုင်၏။ ထိုခုခံမှု၌ ခက်မာ ခံကျန်းမှုတခု၊ ထောက်ကန် တောင့်တင်းမှု တခု၊ ဤနှစ်ခုဘက်စပ်မှ ခုခံမှု ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုနှစ်မျိုးတို့တွင်ခက်မာ ခံကျန်းမှုကိုပင် ပရမတ်မြေ ဆိုသည်။ ထောက်ကန် တောင့်တင်းမှုကိုပင် ပရမတ်လေ ဆိုသည်။ ထိုနှစ်မျိုးတို့တွင် ထောက်ကန် တောင့်တင်းမှု ဟူသော လေဓာတ်သည် ခက်မာခံကျန်းမှုဟူသော မြေဓာတ်ကို ဖြိုရသည်။ မြေဓာတ်ကို လွှတ်၍ မိမိအလိုအလျောက် ဖြစ်နိုင်သည်မဟုတ်။ ခက်မာ ခံကျန်းမှုနှင့် ထောက်ကန် တောင့်တင်းမှုကို ခြားနားအောင်ကြည့်လေ။ ဤသို့လျှင် ထို ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ရေ လေ တို့၌ ခက်မာ ခံကျန်းမှုဟူသော ပရမတ်မြေ ထင်ရှားကြောင်းကို ထို လေ ရေ တို့၌ ရေအားလျော်စွာ လေအားလျော်စွာ ကက္ခန္ဓ လက္ခဏာ ရှိသည်ကို မြင်၍ သိအပ်သတည်း။

ထို ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နေရောင် စသည် ခေါင်းလောင်းသံ စသည် အမွှေး နံ့သာ စသည်တို့၌ကား-ထိုအားလျော်စွာ ခက်မာ ခံကျန်းမှု အသီးအသီး ပါကြဲငြားသော်လည်း အလွန်တရာ အားနည်းလှသော အမှုဖြစ်ချေ၍ လက္ခဏာယုတ္တိနှင့်မပြုသာချေ။ ကျမ်းဂန်ယုတ္တိနှင့်သာ ပြုသာချေသည်။ ဤကြည့်လှစွာသော ရေ၊ လေ၊ လရောင်၊ အသံ၊ အနံ့တို့ကို ပြဆိုလိုက်သည်မှာ ကက္ခန္ဓကြိယာ ခက်မာခံကျန်းမှုဟူသော အမှုအရာ သက်သက်သည်သာလျှင် ပရမတ်မြေအစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပရမတ်မြေအစစ်မည်သည် အဏုမြူကို အစိတ်တထိန်း စိတ်သော်လည်း တစိတ်စာမျှ အဆံအမာအထည် ဝတ္ထုမရှိကြောင်းကို ထင်လင်းစေခြင်းငှါ ပြဆိုလိုက်သည်။ အထည်ဝတ္ထုဟူ၍ မရှိ။ ခက်မာသော အမှုအရာ သက်သက်မျှသာ ဖြစ်သော ထိုမြေဓာတ်သည်လည်း လွန်ကဲသော ခက်မာမှုကို ထောက်၍ နှုန့်သော ခက်မာမှုကို နူးညံ့သည်ဟု ဆိုရသည်။ ထိုကြောင့် ဝရဇိန် ကျောက်သွား၌ရှိသော ခက်မာမှုကိုအလွန်အဆုံးထား၍လရောင်ကလာပ်

၁၈ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

၌ရှိသော ခက်မာမှုကို အနုနုဆုံးထား၍ စပ်ကြား၌ ခက်မာမှု အဆင့်ဆင့်၊ နူးညံ့မှုအဆင့်ဆင့် ဖြစ်၍နေသော ထိုမြေခတ်၏ အလားကို သိရမည်။ ဤမြေခတ်၌ ခက်မာခြင်း လက္ခဏာ ဆိုသည်ကို ပရမတ်သဘောနှင့် ကြည့်ရမည်။ ပကတိ လူတို့၏ အမှတ်သညာနှင့် မကြည့်ရ။ ပကတိ လူတို့၏ အမှတ်သညာနှင့် ကြည့်ခဲ့သော်လည်းလရောင်စသည်တို့၌ခက်မာသောအမှုကို မတွေ့နိုင် ရှိလိမ့်မည်။

ထိုခက်မာသော အခြင်းအရာ ကြိယာသဘော သက်သက်မျှသာ ဖြစ်သော ပရမတ် မြေခတ်သည် အာပေါဟူသော ပရမတ်စေး ဖွဲ့စည်းမှုကြောင့် မြေခတ်ပေါင်း ကုဋေ သိန်းသောင်းပေါင်းဖွဲ့မိသည်ရှိသော် အဏုမြူတရဟူသော ဝတ္ထုအထည်ခြစ် ဖြစ်၏။ အဏုမြူပေါင်း ကုဋေ သိန်းသောင်း ပေါင်းဖွဲ့မိသည်ရှိသော် သန်း ကြမ်းပိုး ဖြစ်၏။ ထိုမှအဆင့်ဆင့်ပွား၍ သတ္တဝါတွင် ယူဇနာ လေးထောင် ရှစ်ရာရှိသော အသုရိန် နတ်ကြီးတိုင်အောင် ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်တွင် ယူဇနာ ရှစ်သောင်း လေးထောင် နှစ်ပြန်ဆောင်သော မြင်းမိုရ်တောင်ကြီး၊ နှစ်သိန်း လေးသောင်း အထူရှိသော မဟာပထဝီမြေကြီး၊ တိုင်အောင် သိလေ။ သန်းအစရှိသော အဏုမြူအစရှိသော သက်ရှိသက်မဲ့ ရုပ်ရုပ်ခဲ ဟူသမျှတို့၌ ခက်မာခြင်း ဟူသော ဤမြေခတ်သည် အထည်ခံ အမာခံ ဖြစ်သတည်း။ ဤမြေခတ်မှတစ်ပါး အထည် ဝတ္ထု ရကောင်းသောမာတ်မရှိ။ ရေခတ် မီးခတ် လေခတ်တို့သည် လည်းမြေခတ်၌ တွယ်ကြရကုန်သည်။ ဤသို့မြေခတ်၏ ကိစ္စကြီးကျယ်ဟန်ကို သိရမည်။

မြင်းမိုရ်တောင်ကြီး တခုလုံး၌၎င်း မဟာပထဝီ မြေကြီးတခုလုံး၌၎င်း ပရမတ်မြေခတ်သက်သက်ကို ကြည့်လိုသည် ရှိသော် အဏုမြူမျှ အထည်ခြစ်မရှိ ခက်မာသော အခြင်းအရာ ကြိယာသဘော သက်သက်ကို ကွက်မြား၍ ကြည့်ရသည်။ အဏုမြူမျှ အထည်ခြစ်မရှိဘဲ မှုဏ်ထဲ၌ထင်သော အရိပ်ကြီးကဲ့သို့၊ ရေထဲ၌

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

ထင်သော အရိပ်ကြီးကဲ့သို့၊ မြင်လိမ့်မည်။ အဏုမြူမျှလောက် အရှည်အကို အကြီးအငယ် အခဲအမာထင်၍ လာလျှင် ပရမတ် မြေအစစ် မဟုတ်ပြီ။ သဗ္ဗာနပညတ် ခြင်္စင်အထည်နှင့် ရောပြီ။ သဗ္ဗာနပညတ် ခြင်္စင်အထည်နှင့် ရောခဲ့လျှင် ဖြစ်မှုပျက်မှုကို ရှုသောအခါ မထင်နိုင်ဘဲ နေတတ်သည်။

(ဤခတ် ကမ္မဋ္ဌာန်း၌ ရှင်အာနန္ဒာကို အရှင်ပုဏ္ဏမထေရ် ဆုံးမသောအခါ မှုဏ်ရိပ်ဥပမာနှင့်ဆုံးမသည်။ ဤမှုဏ်ရိပ် ဥပမာနှင့် ရှင်အာနန္ဒာ သောတာပန် ဖြစ်လေသည်။)

မြင်းမိုရ်တောင် မဟာပထဝီ မြေကြီးတို့ကို အကုန်ခြုံ၍ ကြည့်သောအခါ၌ပင် အခဲအကျိတ် အသည်ဝတ္ထု အဏုမြူမျှ မရောမယှက်ဘဲ ပရမတ်စစ် အမှန်ဖြစ်သော ခက်မာမှုဟူသော မြေခတ် သက်သက်ကို ထင်မြင်အောင် ရှုနိုင်သော သူအား ထိုအောက်ငယ်သော သက်ရှိသက်မဲ့တို့၌ ပရမတ်စစ် ဖြစ်သော မြေခတ်ကို ထင်မြင်အောင် ရှုမှု အလွန်လွယ်လှတော့သည်။ မှုဏ်၌ထင်သောအရိပ် ရေ၌ထင်သောအရိပ် သစ်ပင်ရိပ် တောင်ရိပ် အစရှိသောအရိပ်တို့သည် မြင်းမိုရ်တောင်မျှပင် ကြီးမားစွာ ထင်မြင် ရငြားသော်လည်း အဏုမြူမျှ အထည်ခြင်္စင် မရှိသည့် အတွက်ကြောင့် ပျောက်ခွင့် ပျက်ခွင့် ဆိုက်ခဲ့လျှင် မျက်တောင်တခပ် လျှပ်တပြက် အတွင်းမှာပင် အကြိမ်တရာမက ပျောက်နိုင်ပျက်နိုင်သကဲ့သို့ ထိုအဟူ ထိုမြင်းမိုရ်တောင်နှင့် အမျှ ပြန့်နှံ့ကြီးကျယ်၍နေသော ထိုပရမတ် မြေခတ်သည်လည်း တခုတည်းသော ပရမတ်ဆံ ပရမတ်ခဲဟူ၍ အဏုမြူမျှ မရှိသည့် အတွက် မျက်တောင်တခတ် လျှပ်တပြက် အတွင်းမှာပင် အကြိမ်တရာမက ပျောက်ပျက် ကွယ်ပနိုင်ရာသော အရိပ်နိမိတ် ထင်မြင်နိုင်လိမ့်မည်။ မိမိကိုယ်၌ ထိုပရမတ်စစ် ဖြစ်သော မြေခတ်ကို အလင်းပေါက်အောင် ကြည့်ရှုသောအခါ ဉာဏ်ငုံနိုင်လောက်ရုံ ဉာဏ်ဝါးနိုင်လောက်ရုံ ပိုင်း၍ပိုင်း၍ကြည့်၊ ဦးခေါင်းကိုပိုင်း၍

ကြည့်သောအခါ အတွင်းအပြင် မခြားမနား ထုတ်ချင်းပေါက် အောင်ကြည့်။

မြေဓာတ်မဟုတ်သော အဆင်းဓာတ် ခုခံ၍ နေတတ်သည်။ သဏ္ဍာန ပညတ်ဒြပ် အထည်ကြီးလည်း ခုခံ၍ နေတတ်သည်။ ဉာဏ်ကို ကြပ်ကြပ်လှုပ်၍ ပေးလေ။ ခြေဘဝါး တိုင်အောင် အောက်အဖို့ရကိုလည်း ဉာဏ်နိုင်ရုံနိုင်ရုံ ပိုင်း၍ကြည့်။ တကိုယ် လုံးစပ်မိသောအခါ ဉာဏ်ကို ဦးထိပ်ကနေ၍ ရွယ်လိုက်လျှင် ခြေဘဝါးတိုင်အောင် ထုတ်ချင်းပေါက် ထွင်း၍ သွားလိမ့်မည်။ မိမိကိုယ်ခန္ဓာတခု၌ ဓာတ်ပေါက် အောင်မြင်ခဲ့လျှင် စကြဝဠာ အနန္တ ကမ္ဘာအနန္တတို့၌ ရှိသမျှသော သတ္တဝါခန္ဓာရ အကုန် လုံး ဓာတ်ပေါက်ပြီးဖြစ်တော့သည်။ ဤပရမတ် မြေဓာတ်တခု ပေါက်၍ သွားလျှင် ကြွင်းသော ရေဓာတ်၊ မီးဓာတ်၊ လေဓာတ်၊ စက္ခုသောတ စသော အဏ္ဏတ္တိကဓာတ်၊ ရူပသဒ္ဒ စသော ဗာဟိ ရဓာတ်ရ ရှုနည်း ဖောက်နည်း အလွန်လွယ်၍ ဟုန်တော့သည်။

(ဤတွင် ရှေ့ကား ပထဝီဟူသောမြေဓာတ်ကို ဓာတ်ပေါက် အောင် ရှုနည်း အမြောက်ပြီး၏။)

ပရမတ်နှစ် ရေအစေ့ကား တွယ်မှု ကပ်မှု ဖွဲ့စည်းမှုသည် သာလျှင် ပရမတ်ရေဓာတ်အစစ်တည်း။ ထိုတွယ်မှုကပ်မှုဖွဲ့စည်း မှုဟူသော ပရမတ် ရေဓာတ်သည် ထက်သန်ခြင်းသို့ ရောက် သည်ရှိသော် စိုစွတ်ခြင်း ယိုစီးခြင်းဟူသော ပစ္စရုဏ ရေဓာတ် ဖြစ်လေ၏။ ထိုတွယ်မှု ကပ်မှု ဖွဲ့စည်းမှု ဟူသော အဗန္ဓန ကြိယာသက်သက်မျှသာဖြစ်သော ပရမတ်ရေအစစ် သည်လည်း အဏုမြူကို အစိတ်တသိန်း စိတ်သော်လည်း တစိတ်စာမျှ အခဲ အကျိတ် အဆံအမာ အထည်ဒြပ်ဟူ၍မရှိ။ တွယ်ကပ် ဖွဲ့စည်း ခြင်းကြိယာ အမူအရာ သက်သက်မျှသာတည်း။ ထိုတွယ်ကပ် ဖွဲ့စည်းမှုဟူသော ပရမတ် ရေဓာတ်သည် မြေဓာတ်၊ မီးဓာတ်၊

၂၂ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပထဝီဖြစ်၍နေသော တစ်ခုခုသော ပရမတ်မြေ ပရမတ်မီး ပရမတ်လေတို့သည် တပါးကိုတပါး ထောက်ပံ့မှု မှီတွယ်မှု အစည်းအရုံး ခဏခြင်း ကင်းလွတ်ကြလေကုန်၏။ နိဗ္ဗာန်မှ တပါး သော သင်္ခတ လက္ခဏာရှိသော ပရမတ္ထ ဓမ္မတို့မည်သည် ထောက်ပံ့မှု မှီတွယ်မှုနှင့်ကင်း၍ မျက်တောင်တခတ် လျှပ်တ ပြိုက်မှု အသက်ရှည်၍ တည်နေနိုင်သောမည်သည် မရှိလေကုန်။ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီး စကြဝဠာတောင်ကြီး မဟာပထဝီမြေကြီး တို့၌ပရမတ်ရေခတ်သက်သက်ကိုကွက်ခြား၍ကြည့်ရှုလိုသည် ရှိသော် ခက်မာမှု ဟူသော မြေခတ်နှင့်မရောစေမှု၍ ဖွဲ့စည်းမှု ဟူသော ရေခတ်သက်သက်ကို ကွက်ခြား၍ ကြည့်ရသည်။ အဆင်းသဏ္ဍာန် အထည်ဖြစ်ရလည်း ခုခံ၍နေတတ်သည်။

ကြည့်ရှုသော ဓမ္မဝဝတ္ထာနုညဏ်၌ အဆင်းသဏ္ဍာန်အထည် ဖြစ်ရ ခုခံ၍နေခဲ့လျှင် နောက်၌ဖြစ်မှု ပျက်မှုကို ရှုသောအခါ မထင်နိုင်ဘဲ နေတတ်သည်။ ပရမတ်အစစ်ကို အမြင်စင်ကြယ် လှပီမှ အနိစ္စအစစ် ဒုက္ခအစစ် အနတ္တအစစ်ကို မြင်နိုင်သည်။ မြေခတ်၌ ဆိုခဲ့ပြီးသောအတိုင်း ဤရေခတ်၌လည်း ဖွဲ့စည်းမှု သက်သက်ဟုဆိုအပ်သော ရေခတ်အမြင် စင်ကြယ်သောအခါ မြင်းမိုရ်မဟာပထဝီ တခုလုံး၌ အကျိတ်အခဲ အဆံအမာမရှိသည့် အတွက်မှဏ်ထဲ ရေထဲမှာ ထင်မြင်ရသော မိဗန်းရိပ် တိမ်ရိပ် နေဝန်း လာန်းအရိပ် သစ်ပင်ရိပ်တို့ကဲ့သို့ ဖွဲ့စည်းမှု ဟူသော အာပေါလက္ခဏာကြီး ထင်မြင်လိမ့်မည်။ မြင်းမိုရ်တောင်မဟာ ပထဝီတို့၌ ထင်မြင်နိုင်သောအခါ လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ ခပ် သိမ်းတို့၌ ထင်မှု မြင်မှု အလွန် လွယ်လှတော့သည်။ သတ္တဝါ သန္တာန်မှာ ထင်မြင်မှုသာ လိုရင်းဖြစ်သည်။ မြင်းမိုရ်မဟာ ပထဝီတို့က ချီ၍ပြုလိုက်သည်မှာ သတ္တဝါသန္တာန်၌ ထင်လွယ်၊ မြင်လွယ်အောင်ချီလိုက်သည်။ မိမိသန္တာန်၌ ဦးခေါင်း ခြေဘဝါး ထုတ်ချင်းပေါက်အောင် ထင်လင်းပြီးမှ သူတပါး သန္တာန်ကို လည်း ထိုအတူ ထုတ်ချင်းပေါက်အောင် ရှုလေ။

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

(ဤတွင်ရှေ့ကား-အာပေါဟူသော ရေခတ်ကို ဓာတ်ပေါက် အောင် ရှုနည်း အမြင်ပြီး၏)။

ပူမှု အေးမှု ဟူသော အမှုအရာ ကြီးယာမှု သက်သက်သည် ပရမတ်နှစ် ဝီးအခစ်မည်၏။

ပူမှု အေးမှုဟူသည်လည်း ကလာပ်တူ မဟာဘုတ် သုံးပါး တို့ကို ရင့်မာသန်စွမ်းအောင် ပေါင်းနှေးမှုပေတည်း။ အပူစွမ်း အအေးစွမ်းနှစ်ပါးစုံသည်ပင်လျှင် ကလာပ်တူ မဟာဘုတ်တို့ကို ရင့်မာအောင် ထက်သန်အောင် အသီးအသီး အစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံကြအောင် ပေါင်းနှေးမှု ရှိသည်ချည်း ဖြစ်သည့် အမိဝမ်း မှ ဥ၍ မြင့်တည်ရှိသော ကြက်ဥတို့သည် အမိဖြစ်သူကြက်မ က မပြတ်ဝပ်၍ အငွေ့ပေးမှ အစဉ်အတိုင်း ရင့်မာ သန်စွမ်း၍ ကြက်သူငယ်အဖြစ်သို့ ရောက်သဖြင့် ပေါက်ဖွားနိုင်သည်။ အမိ ကြက်မက မာပ်ဘဲ အငွေ့မပေးဘဲ နေခဲ့သည်ရှိသော် ကြက် သူငယ်အဖြစ်သို့ မရောက်နိုင်ပြီ။ အမိဝမ်းတွင်းက ထုံခဲ့သော အငွေ့အကုန်တွင် ပုပ်ခြင်းသို့ ရောက်လေတော့သည်။ ဤအတူ တေဇောဟူသော ဤမီးခတ်သည် အမိကြက်မနှင့် တူသည်။ အတူတကွ ဖြစ်သော မြေခတ် လေခတ် ရေခတ် ဤခတ် ကြီး သုံးပါးတို့သည် ကြက်ဥနှစ်တို့နှင့် တူကြ ကုန်သည်။ မီးခတ်နှင့်အတူ တွဲဘက်ရမှ မြေခတ် ဟူသော ခက်မာမှု သည် အောင်မြင်စွာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ရေခတ်ဟူသော ဖွဲ့စည်းမှု သည်လည်း အောင်မြင်စွာ ဖြစ်နိုင်သည်။ လေခတ် ဟူသော အဝန်အဝှါမှုသည်လည်း အောင်မြင်စွာ ဖြစ်နိုင်သည်။ မီးခတ် နှင့်ကင်း၍ အောင်မြင်စွာ မဖြစ်နိုင်ကြကုန်။

မဟာသမုဒ္ဒရာရေ သီတာရေ ကမ္ဘာကိုခံသော ရေတို့သည် လည်း သီတာခတ်မီး၏ အစီးအပွားတို့သာတည်း။ သီတာခတ် မီး၏ အုပ်စိုးချက်နှင့် ဆက်လက်ဖြစ်ပွားကာ နေကြရကုန် သည်။ မြင်းမိုရ်တောင် စကြဝဠာတောင် သီလာပထဝီမြေကြီး

တို့သည်လည်း သီတဓာတ်မီး၏ အစီးအပွား တို့သာတည်း။ တပါးသောဓာတ်တို့နှင့် မရောနှောစေဘဲ မီးဓာတ်သက်သက်ကို ရှုသောအခါ အေးသောဝတ္ထုတို့၌ အေးမှုသက်သက်ကို ရှုရမည်။ ပူသောဝတ္ထုတို့၌ ပူမှုသက်သက်ကို ရှုရမည်။ အဆင်း သဏ္ဍာန် အထည်ခြစ် ပညတ်နှင့်ရော၍ မနေစေနှင့်။ ပူမှု အေးမှု ဟူသော ဤပရမတ်မီးဓာတ်၏ အဏုမြူမျှ အဆံအမာ အထည် ဝတ္ထု မရှိကြောင်းကား ထင်ရှားပါ၏။ အဆံအမာ အထည် ဝတ္ထုဟူ၍ အဏုမြူမျှ မရှိသည့်အတွက်ကြောင့် ဤမီးဓာတ်ကို အမြင်စင်ကြယ်သောအခါလည်း ရေကြည် မှုဏ်ကြည်စသည် တို့၌ နေဝန်း လဝန်းအရိပ် တိမ်ရိပ် မိနင်းရိပ်တို့ကဲ့သို့ ဉာဏ် အမြင်မှာသာ ကြီးကျယ်၍ အထည်ခြစ်မရှိကြောင်း ထင်ရှားလိမ့် မည်။ မိမိကိုယ်ကို ရှုသောအခါ ဉာဏ်နိုင်ရုံ ပိုင်း၍ ပိုင်း၍ ရှု၊ မိမိကိုယ်မှာ အလင်းထင်မြင်နိုင်လျှင် သတ္တဝါ အနန္တမှာပင် ထင်တော့သည်။

(ဤတွင်ရှေ့ကား-တေဇောဟူသောမီးဓာတ်ကို ဓာတ်ပေါက် အောင် ရှုနည်း အမြွက်ပြီး၏)။

မီးတောက် မီးခိုး၏အတွင်း၌ မီးဓာတ်၏အာနုဘော်ကြောင့် မီးဓာတ်ကိုပင် အစဉ်ဖြစ်ပွား၍သွားနိုင်အောင် လှုံ့ဆော်ချိုးပင့် မှုဟူသော ဝါယောသည်ပါရှိ၏။ ထိုဝါယော အတွက်ကြောင့် မီး၏ပြန့်ပွားခြင်း၊ မီးရှိန်၏ပြန့်ပွားခြင်း၊ မီးရောင်၏ပြန့်ပွားခြင်း၊ မီးတောက်၏ လူလူတက်ပွားခြင်း၊ အရိုးထွက်ခြင်း၊ အဆင့်ဆင့် မီးကူးခြင်း အစရှိသော မီးဓာတ်၏ ပြန့်ပွားစည်ကားမှုတို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအတူ ဝါယောမည်သော ဤလေဓာတ် သည် ပူမှု အေးမှုဟူသော မီးဓာတ်၏ အရှိန်အဓိန် ပေတည်း။ မီးစာရှိရာ၌ အနည်းငယ် ချသားသောမီးသည် ထိုအရှိန်အဓိန် ကြောင့် မီးစာရှိသမျှ အကုန်ပြန့်ပွား နိုင်သည်။ မီး၌အတွင်းအရှိန် အဓိန်ညံ့၍ မပွားတဲနိုင် မတောက် တဲနိုင်ရှိလျှင် ယပ်နှင့် ယပ်၍

ပြောင်းနှင့်မှတ်၍ အပက အဂ္ဂိန်အဂ္ဂိန် ကုရသေးသည်။ ပုမုဂ္ဂိလျှင် ပုဂ္ဂိန် ပုဟုန်ဂိမြိ၊ အေးမုဂ္ဂိလျှင် အေးဂ္ဂိန်အေးဟုန်ဂိမြိ၊ ပုမုအေးမု ကား တခြား၊ အဂ္ဂိန် အဂ္ဂိန်ကား တခြား၊ ပုမုအေးမုကား ပရ မတ် မီးခတ်တည်း။ အဂ္ဂိန်အဂ္ဂိန်ကား ပရမတ် လေခတ်တည်း။ ထိုအဂ္ဂိန် အဂ္ဂိန်ဟူသော လေခတ်သည် ကလာပ်တူ ဖြစ်သော မြေခတ် ရေခတ် မီးခတ်တို့၏ အားခွန်ဗလလည်း မည်၏။ ထိုအဟုန်အဂ္ဂိန်ပွားရာ ကလာပ်တူ မဟာဘုတ် ရုပ်ကလာပ်တို့ သည်ဖြစ်ပေါ်၍လိုက်ရကုန်၏။ ထိုအဟုန်အဂ္ဂိန်သည် အလွန်ထက် သန်သည်ရှိသော် လေပြင်းမုန်တိုင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုအဟုန်အဂ္ဂိန် သည် လေမွေ့ရာ လေခေါင်းအုံး စသည်တို့၌ကဲ့သို့ ထောက်ကန် တောင့်တင်းမှုချီးပင့် ထမ်းဆောင်မှုဖြစ်၍ ဝိတ္တန္တန လက္ခဏာ ဟု ကျမ်းဂန်တို့၌ ဆိုပေသည်။ မြင်းမိုရ်တောင် စကြဝဠာ တောင် သိသာပထဝီ စသည်တို့၌ ရှိသော သိတ ခတ်မီးသည် ထိုအဟုန် အဂ္ဂိန်ဟူသော လေခတ်၏အစွမ်းဖြင့် ခဏတိုင်း ခဏ တိုင်း ပွားများ၍ ကမ္ဘာ ပျက်သည် တိုင်အောင် ရုပ်ကလာပ် အဆက်ဆက် တို့ကို ပွားများစေနိုင်သည်။ မြင်အောင်ကြည့်။

ဟဒယဝတ္ထု၌ ဖြစ်ပေါ်သော တခုခုသော စိတ်ကြောင့် ခဏ ခြင်း ခဏခြင်း တကိုယ်လုံး စိတ္တဇရုပ်ကလာပ် ပြန့်နှံ့ဖြစ်ပွားမှု၊ ဥတုဇရုပ်ကလာပ်တို့ ပြန့်နှံ့ဖြစ်ပွားမှု၊ ဝမ်းထဲသို့ ရောက်သော အစာ အာဟာရ ခတ်တို့၏ တကိုယ်လုံး အနှံ့အပြား ပြန့်နှံ့ ဖြစ်ပွားမှု၊ ကလလ ရေကြည်မှစ၍ သတ္တဝါတို့၏ အစဉ်အတိုင်း တိုးပွားစည်ကားမှု၊ အညွန့်အညွှောက် ပေါ်ပေါက် သည်မှစ၍ သစ်ပင်ချိုမြိန်တို့ အစဉ်အတိုင်း တိုးပွားစည်ကားမှုတို့ သည် လည်း ဝါယော လှုံ့ဆော်မှုနှင့် ဖြစ်ကြကုန်သည် သာတည်း။ မြင်းမိုရ်တောင် စကြဝဠာတောင် မဟာပထဝီ မြေကြီးမှစ၍ သက်ရှိသက်မဲ့ အလုံးစုံတို့ကို ရွရွ ရွရွထင်အောင် ကြည့်လေ။ မိမိကိုယ်မှစ၍ အကုန်လုံးနှံ့အောင်ကြည့်။ ဦးထိပ်မှစ၍ ခြေဘဝါး အလင်း ပေါက်အောင် ကြည့်။ ဤခတ်လည်း ဆိုခဲ့ပြီးသော

ခတ်တို့နည်းတူ အဆံအမာဟူ၍ အကျဉ်းမျှ မရှိသည့်အတွက် ကြောင့် ရေထဲ မှုန်ထဲ၌ထင်သော လူရိပ် စသည်ကဲ့သို့ ထင်မြင် လိမ့်မည်။ မျက်စိတွင် မြင်နေကြဖြစ်သော အဆင်းသဏ္ဍာန် အထည်ခြိမ် ပညတ်ကြီးခုခံ၍ နေတတ်သည်။ အဟုတ်မရှိသော ထိုပညတ်ကို ညဏ်ဖြင့် မှုတ်လွှင့်ပစ်လေ။

(ဤတွင်ရှေ့ကားဝါယောဟူသောလေခတ်ကိုခတ်ပေါက် အောင်ရှုနည်း အမြွက်ပြီး၏)။

ခက်မာမှု၊ ဖွဲ့စည်းမှု၊ ပေါင်းစွေးမှု၊ အရှိန် အဟုန်မှု-ဤလေး ခုသောအခြင်းအရာအမှုအရာ ကြိယာကြီးတို့သည်သဘောလက္ခဏာအားဖြင့် အသီးအသီး ထင်ရှားကြကုန်၏။ တည်ရာဌာန အားဖြင့် ခက်မာမှုကို မ တည်ပြု၍ တခုတည်းကဲ့သို့ တည်ကြ ကုန်၏။ ဖြစ်အတူ ပျက်အတူ တည်အတူတို့ သာတည်း ခက်မာ မှုဟူသော မြေခတ် ပျက်ဆုံးလျှင် တည်ရာ မရှိသည်ဖြစ်၍ ကြွင်းသော ခတ်သုံးပါးသည် ပျက်ဆုံးရတော့သည်။ ထိုအတူ ဖွဲ့စည်းမှုဟူသော ရေခတ်ပျက်ဆုံး လျှင်လည်း အဖွဲ့အစည်း ပျက်သဖြင့် တပါးနှင့်တပါး ထောက်ပံ့မှုကင်းကြ၍ အကုန်လုံး ပျက်ဆုံးကြတော့သည်။ ပေါင်းစွေး၍ ထက်သန်အောင် ပြုမှုဟူ သော မီးခတ်ပျက်ဆုံးလျှင်လည်း ကြွင်းသော ခတ်သုံးပါး တို့သည် မိမိတို့သဘောအတိုင်း ပြည့်စုံစွာမတည်နိုင်ကြ၍ အ ကုန်လုံး ပျက်ဆုံးကြတော့သည်။ ကြန့်နိုင်တောင့်တင်းမှုဟူသော လေခတ် ပျက်ဆုံးလျှင်လည်း ကြွင်းသော ခတ်တို့သည် အားပြတ်၍ ပျက်ဆုံးကြကုန်တော့သည်။ မီးဟူသော ပူမှု အေးမှု သည် လှုံ့ဆော် ထထူ တလူလူ ဆောင်ရွက်ခြင်း ဟူသော လေခတ်နှင့်တွဲရမှ ဖြစ်နိုင်သည်။ လေခတ်မရှိလျှင် အားပြတ် ၍ ခဏခြင်း ကွယ်ဆုံးလေ၏။ ထိုအတူ ခက်မာမှုဟူသော မြေ ခတ်သည်လည်း ခက်မာခြင်းကြိယာကို ကြန့်ရန့် တင်းရင်း

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

အောင် ချီးပင့်သော လေခတ်မရှိလျှင် အားပြတ်၍ ကွယ်လေ ဆုံးလေ၏။ ဖွဲ့စည်းခြင်းဟူသော ရေခတ်သည်လည်း ဖွဲ့တွယ် ခြင်း ကြိယာကို ကြန့်ရန့်တင်းရင်းအောင် ချီးပင့်သောလေခတ် မရှိလျှင် အားပြတ်၍ ကွယ်ဆုံးလေ၏။

(ဤကား အခြင်းအရာကြီးလေးပါးတို့၏ အချင်းချင်း ဖြိတွယ် ကြပုံ၊ တပါးပျက်လျှင် အားလုံးပျက်ပုံကို ပြဆိုလိုက်သောအချက် တည်း)။

ထိုခေတ်ကြီး လေးပါးတို့၏-သက်ရှိသက်မဲ့ သန္တာန်နှစ်ပါး တို့၌ဖြစ်ပုံဆန်းကြယ်မှုသည်လည်း အစိန္တေယျ အရာဖြစ်၍ မကြံ အပ် မကြံရာ ကြီးကျယ်လှစွာ၏။ ထိုခေတ်လေးပါးတို့၏ တန် ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်သည်လည်း အစိန္တေယျအရာဖြစ်၍ မကြံအပ်မကြံရာ ကြီးကျယ်လှစွာ၏။

ဤခေတ်လေးပါးကို ဘုရား၏ နည်းလမ်းနှင့် အထင်အမြင် ထိုးထွင်း၍ ထမြောက် ပေါက်ရောက်အောင် လုပ်ကြံ နိုင်လျှင် လောကုတ္တရာ အရိယ ဝိဇ္ဇာလမ်း ပေါက်၏။ ဝိဇ္ဇာတို့၏ နည်း လမ်းနှင့် ထမြောက် ပေါက်ရောက်အောင် လုပ်ကြံ နိုင်လျှင် လောကီဂန္တာရုံ ဝိဇ္ဇာလမ်း ပေါက်၏။

အလတ်သော လောကီ နည်းလမ်းနှင့် ထမြောက်ပေါက် ရောက်အောင် လုပ်ကြံနိုင်လျှင် ဆေးလမ်း ဓာတ်လမ်း စက်ကြံ ယာလမ်းပေါက်၏။ ထိုခေတ်လေးပါးတို့၌ အချုတ်အချာ ဦးစီးဦး ကိုင်ကား-တေဇောပေတည်း။ စကြဝဠာ ကမ္ဘာမြေရေနှင့် တကွ ရုပ်သဏ္ဍာန်နှင့် စပ်သော သက်ရှိသက်မဲ့ အသုံးစုံသည် တေ ဇော၏ အစီးအပွားချည်းတည်း။ ဓာတ်မီး၏ အစီးအပွားချည်း တည်း။ တေဇော ဟူသော ဓာတ်မီး၏ ဣဒ္ဓိပါဒ်တန်ခိုး အကျိုး သွားကို ဘုရားသဗ္ဗညုတို့၏ ဉာဏ်တော်သည်သာ ဖြိနိုင်ရာ သတည်း။

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

(ဤတွင်ရှေ့ကား စာတုမဟာဘူတိကော ဟူသော မာတိကာပုဒ်၏ အဓိပ္ပါယ် အကျယ်ပြား၏။)

ဆပ္ပသာဒမဏ္ဍော၊ ခြောက်မျိုးသော ဓာတ်ကြည် ဓာတ်လင်း မှုဏ်ကြည် မှုဏ်လင်း ကိုယ်တွင်းအပြည့် ချယ်လှယ်လျက် ရှိ၏ ဟူသော ဒုတိယမာတိကာပုဒ်၌၊ ပသာဒေါ၊ အကြည့်။ မဏ္ဍော၊ အကြည်။ အဏ္ဍော၊ အကြည်။ အကြည်ဟေ ဘသဒ္ဓါဗု။

ထိုသဒ္ဓါတို့တွင် မဏ္ဍသဒ္ဓါ၏ နာမသတ် အနက်ကို ယူ၍ ဖလ်မဏ်ဟူသောစကား၌ မဏ်ဟူ၍ ဆိုသည်။ ထိုမဏ်ကိုပင် ယခုကာလ မှုဏ်ဟူ၍ ဆိုကြသည်။

ထိုမှုဏ်သည် ဥတုဇ ဓာတ်မှုဏ်၊ ကမ္မဇဓာတ်မှုဏ် ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိ၏။ ရန်ကုန်မြို့ မန္တလေးမြို့တို့၌ မှုဏ်တန်းမှာ လုပ်အပ်သောမှုဏ်ရ မျက်မှုဏ် မှုဏ်ပြောင်း မှုဏ်ရသည် ဥတုဇဓာတ်မှုဏ်ရပေတည်း။ သတ္တဝါတို့၏ အဇ္ဈတ္တ သန္တာန် အတွင်း၌ ဖြစ်သော မှုဏ်ရသည် ကမ္မဇဓာတ်မှုဏ်ရ ပေတည်း။ ထိုကမ္မဇဓာတ်မှုဏ်သည် စက္ခုခေါ်သော ဓာတ်မှုဏ်တမျိုး၊ သောတခေါ်သော ဓာတ်မှုဏ်တမျိုး၊ ဗာနခေါ်သော ဓာတ်မှုဏ်တမျိုး၊ ဇိဝှါခေါ်သော ဓာတ်မှုဏ်တမျိုး၊ ကာယခေါ်သော ဓာတ်မှုဏ်တမျိုး၊ မနောခေါ်သော ဓာတ်မှုဏ်တမျိုး ဟူ၍ ခြောက်မျိုး အပြားရှိ၏။

စက္ခုဓာတ်မှုဏ်သည် မျက်လုံးအိမ်တွင်း၌ တည်၏။ သောတဓာတ်မှုဏ်သည် နားတွင်း၌ တည်၏။ ဗာန ဓာတ်မှုဏ်သည် နှာခေါင်းတွင်း၌ တည်၏။ ဇိဝှါဓာတ်မှုဏ်သည် လျှာအပြင်၌ တည်၏။ ကာယဓာတ်မှုဏ်သည် တကိုယ်လုံး အပြည့်အနှံ့တည်၏။ မနောဓာတ်မှုဏ်သည် နှလုံးအိမ်၌ တည်၏။ ဤအကြည် ဓာတ် ခြောက်မျိုးကိုရှု၍ ထင်မြင်သော ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် အလွန်ကြည်လှစွာသော ဖလ်တုံး ဖလ်

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

ထိုင်ကြီး မှုတ်တုံး မှုတ်ထိုင်ကြီးနှင့် အလွန်တူလှ၏။ ဤအကြည် ဓာတ်ခြောက် မျိုးကိုပင် သင်္ဂြိုဟ် နှိရသင်္ဂဟ၌ နှိရ ဟုခေါ်သည်။

နှိရဆိုသည်ကား- အပေါက်ဟင်းလင်းကို ဆိုလိုသတည်း။ ထို နှိရသည်လည်း အာကာသနှိရ၊ မဏ္ဍနှိရ ဟူ၍ နှစ်မျိုး အပြားရှိ၏။ ဘုန်းရှိသော သူတို့၏ အိမ်၌ တံခါး နှစ်မျိုး ရှိ၏။ အိမ်တွင်း အိမ်ပြင် ထွက်ဝင်ရန် အပေါက်တံခါး၊ လေဝင်ရန် လေသာပြုကင်းပေါက် တံခါး ဟူ၍ အပေါက်တံခါး တမျိုး၊ အပေါက်ကားမရှိ မှုတ်ချုပ်တပ်၍ ထားသော အကြည်တံခါး အလင်းတံခါး တမျိုး၊ ထိုနှစ်မျိုးတို့တွင် မှုတ်ချုပ်တပ်၍ ထားသော အကြည်တံခါး အလင်းတံခါး၏ ကိစ္စမူကား ထိုမှုတ်ချုပ် မျက်နှာစာ၌ အဝေးအနီးတွင်ရှိရှိသမျှသော နေလနု ကွတ်တာရာ တိမ်တိုက် ကောင်းကင် မြေပြင် ရေပြင် တော တောင် သစ်ပင် အိမ်ရာ ကျောင်းကန် ဘုရား စေတီ အစရှိသော အဆောက်အဦ တို့သည် မိမိတို့သဏ္ဍာန်အတိုင်း ထိုမှုတ်ချုပ်အပြင်မှာ ထင်လာ ရကုန်၏။ အိမ်တွင်း၌ နေကြကုန်သော အိမ်သူအိမ်သားတို့သည် အိမ်တွင်း၌ နေလျက်ပင် ထိုမှုတ်ချုပ်မှာ ထင်လာ သမျှသော နေဝန်းသဏ္ဍာန် လဝန်းသဏ္ဍာန် နေရောင် လရောင် အစရှိသော အလုံးစုံတို့ကို အကုန်အစင် မြင်ရကုန်၏။ အိမ်ပြင်ကနေ၍ ထိုမှုတ် တံခါးဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ ကြည့်ပြန်လျှင်လည်း အိမ်တွင်း၌ ရှိရှိ သမျှ အကုန်မြင်ရ၏။ ထိုမှုတ်တံခါးမှာ နေရောင် လရောင် မီး ရောင်တို့သည် မှုတ်၏ အဘော်သဟဲတို့ပေတည်း။ ထိုတံခါးနှစ် မျိုး အပြည့်ရှိသော အိမ်ကြီးနှင့် အလားတူ ဤတခု တခုသော လူခန္ဓာ နတ်ခန္ဓာ နွား ကျွဲ ဆင် မြင်း ကြက် ငှက် စသော ခန္ဓာရုမှာလည်း အာကာသ တံခါးတမျိုး၊ မဏ္ဍတံခါးတမျိုး ဟူ ၍ နှစ်မျိုးစီရှိကြသည်။

အာကာသ တံခါးဆိုသည်ကား-ခံတွင်းပေါက် လည်ချောင်း ပေါက် နှာရည် ထွက်သော နှာခေါင်းပေါက် မျက်ရည်ထွက်

သော မျက်စိပေါက် အစရှိသော နှိရကိုးပေါက်ဟူ၍ ဆိုအပ်
 သော အပေါက်စု၊ ကိုးသောင်း ကိုးထောင်သော မွေးညှင်း
 ပေါက်စုသည် အာကာသ တံခါးမျိုးစုတည်း။ ဆိုခဲ့ပြီးသော
 စက္ခုအကြည် သောတအကြည် ဃာနအကြည် ဇိဝှါအကြည်
 ကာယအကြည် မနောအကြည် တည်းဟူသော အတ္တတ္ထကမ္မစ
 ဓာတ်မှတ် မျိုးကိုသည်ကား အာကာသ တံခါးပေါက်မဟုတ်
 မှတ်ချပ်တွေနှင့် အလားတူသော မှတ်ပေါက် အကြည်ပေါက်
 အလင်းပေါက်တို့ ပေတည်း။ ထိုကမ္မစ ဓာတ်မှတ် ခြောက်မျိုး
 တို့၏ ကိစ္စမူကား အမိုးအကာ လေသာပြုတင်း အလုံးစုံ ဖလ်
 မှတ်အဘိပြီးသော နန်းအိမ်သည်ရှိ၏။ အလယ်၌ အတုမရှိ
 အလွန်ကြည်သော ဖလ်လုံး မှတ်လုံးတခုလည်းရှိ၏။ ထိုအိမ်မှာ
 အထက်ကောင်းကင် တခွင်လုံး၌ ရှိနေကုန်သော တိမ်တိုက်
 တိမ်လွှာ နေ လ နက္ခတ် တာရာ အပေါင်းတို့သည်၎င်း၊ ကောင်း
 ကင်၌ ယုံသွားသော၎င်းတို့သည်၎င်း၊ အထက်အမိုးရှိမှတ်ချပ်တို့
 မှဝင်၍ အိမ်တွင်းရှိ မှတ်လုံးမှာ အကုန်ပေါ် ကြကုန်၏။ အထက်
 အမိုး မှတ်ချပ်စုမှာ နေဝန်း လဝန်း တခုစီ၊ အိမ်တွင်းရှိ မှတ်
 လုံးမှာ နေဝန်းတခု လဝန်းတခု ပေါ်၏။ ထိုအထူ အထက်ကောင်း
 ကင်၌ ရှိသမျှသော ဝတ္ထုတို့သည် အမိုးမှတ်ချပ်တို့၌၎င်း၊ အိမ်
 တွင်းမှတ်လုံး၌၎င်း၊ တပြိုင်နက် တချက်တည်း ပေါ် ကြကုန်၏။

ထိုအတူ အရှေ့အရပ်၌ ရှိသမျှသော ဝတ္ထုတို့သည် အရှေ့
 နံရံပြုတင်း မှတ်ချပ်တို့၌၎င်း၊ အိမ်တွင်းရှိ မှတ်လုံး၌၎င်း၊
 တပြိုင်နက်ပေါ် ကုန်၏။ အနောက်အရပ်၌ ရှိသမျှသော ဝတ္ထု
 တို့သည်၎င်း တောင်အရပ်၌ ရှိသမျှသော ဝတ္ထုတို့သည်၎င်း
 မြောက်အရပ်၌ ရှိသမျှသော ဝတ္ထုတို့သည်၎င်း ထိုအတူ ပေါ်
 ကုန်၏။ အောက်အရပ်၌ရှိသမျှသော ဝတ္ထုတို့သည် အောက်ကြမ်း
 ပြင်မှတ်ချပ်စု၌၎င်း၊ အိမ်လယ်၌မှတ်လုံးတခု၌၎င်း၊ တပြိုင်နက်
 ပေါ် ကြကုန်၏။ ဤအိမ်ကြီးအလားတူ ဤခန္ဓာကိုယ်၌လည်း

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

မနောဟူသော အကြည် ဓာတ်မှဏ်လုံးကြီးသည် နှလုံးအိမ် တွင်း၌တည်၏။ ပဘဿရမိဒံဘိက္ခဝေစိတ္တံဟူ၍ ဧကင်္ဂိတ္တရပါဠိ တော်၌ ဟောတော်မူသောကြောင့် ထိုမနောဟူသောအကြည် သည် တလျှမ်းလျှမ်း တလက်လက် ပြီးပြီးပြက် တောက်ထွန်း ၏။ သိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣဒံစိတ္တံ၊ ဤစိတ်ဟူသော ဓာတ်သည်။ ပဘဿရံ၊ တထိန်ထိန် တလက်လက် ပြီးပြီးပြက် ရှိ၏။

အဟိတ်စိတ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အသက်ထက်ဆုံး ဧွေဘူး သမျှ ကြိုဘူးသမျှကို အောက်မေ့လို၍ ရှေးရှုပြုလိုက်လျှင် အလို ရှိရာ အာရုံဝတ္ထု အမှုကိစ္စသည် ထိုစိတ်အကြည်မှာထင်လာ ပေါ်လာရသည်။ အဟိတ်စိတ်ဟူသော မနော အကြည်ထက် နွိဟိတ်မနော သာလွန်၍ကြည်သည်။ နွိဟိတ် မနောအကြည် ထက် တိဟိတ်မနော သာလွန်၍ ကြည်သည်။ ဘုံအားဖြင့် လူဟိတ် မနောထက် ဘုမ္မဇိုင်းမနောသာလွန်၍ကြည်သည်။ ထိုထက် တာဝတိံသာ မနော ထိုထက် ယာမာ မနော စသည်ဖြင့် ဘဝင် တိုင်အောင် အဆင့်ဆင့်သိသေ၊ ပုဂ္ဂိုလ်အားဖြင့် ပုထုဇ္ဇန်သာမန် ထက် ပကတိသာဝက ဗောဓိအလောင်း မနော၊ ထိုထက်မဟာ သာဝကဗောဓိ အလောင်း မနော၊ ထိုထက်အဂ္ဂသာဝက ဗောဓိအလောင်းမနော၊ ထိုထက် ပစ္စေက ဗောဓိ အလောင်းမနော၊ ထိုထက် သဗ္ဗညုတ ဗောဓိအလောင်းတော်ကြီးများ မနောသာ လွန်၍ ကြည်သည်။ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူပြီးသောမနော အကြည်သည် အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်၏။ ထိုထက် တိုးတက် သွယ်ကိစ္စမရှိပြီ စကြဝဠာအနန္တ၊ ကမ္ဘာအနန္တ၊ သတ္တဝါအနန္တ၊ သင်္ခါရအနန္တ၊ ပညတ်အနန္တ၊ နိဗ္ဗာန်ဧက ဤအလုံးစုံသောတရား စသည် သဗ္ဗညုမနော အကြည်တွင် ထင်သည်ဟူ၍ မရှိပေ။ အလုံးစုံ အကုန်ထင်ကြရပေ၏။ ဤမနောအကြည်သည်အိမ်လယ် ၌ စိုက်ထားသော မှဏ်လုံးကြီးနှင့်တူ၏။ စက္ခု၊ သောတ၊ ဗာန၊ ဇိဝှါ၊ ကာယ၊ ဟူသောအကြည်ငါးမျိုးတို့သည် အိမ်မှာခြောက် မျက်နှာရှိ မှဏ်ချပ်တို့နှင့်တူကုန်၏။

မျက်စိဖြင့် မြင်ကောင်းသော အဆင်းသဏ္ဍာန် အသည်ဝတ္ထု ဟူဟူ သမျှသည် စက္ခုအကြည် မနောအကြည် နှစ်ဌာန၌ဆိုက် ရသည်။ အသံ ဟူသမျှသည် သောတအကြည် မနောအကြည် နှစ်ဌာန၌ ဆိုက်ရသည်။ အနံ့ ဟူသမျှသည် ဃာန အကြည် မနောအကြည် နှစ်ဌာန၌ ဆိုက်ရသည်။ အရသာဟူသမျှသည် ဇိဝှါအကြည် မနောအကြည် နှစ်ဌာန၌ ဆိုက်ရသည်။ တွေ့၍ ထိ၍ သိကောင်းသော အပူအချမ်း အကြမ်းအနူ ဟူသမျှသည် တကိုယ်လုံးရှိ ကာယအကြည်နှင့် မနောအကြည် နှစ်ဌာန၌ ဆိုက်ရသည်။ ကြွင်းသော ဓမ္မာရုံ ဟူသမျှသည် မနောအကြည် သက်သက်၌ ဆိုက်ရသည်။ မျက်စိဖြင့် လက် ကြည့်သောအခါ မျက်စိအကြည်မှာ လဝန်းသဏ္ဍာန်တခု၊ နှလုံးအိမ်မနောအကြည် မှာ လဝန်းသဏ္ဍာန်တခု ရောင်ခြည် ရှန်းရှန်းထိန်ထိန် ထွန်း သော လဝန်းသဏ္ဍာန် နှစ်ခုတို့သည် မရှေးမနှောင်းတပြိုင်နက် တချက်တည်း ထိုနှစ်ဌာနမှာ ပေါ်ရကုန်သည်။

မရှေးမနှောင်း တပြိုင်နက် ကျပုံကား- ငှက်နှင့်ငှက်ရိပ် သစ် ကိုင်းနှင့် သစ်ကိုင်းရိပ်မှာ မရှေးမနှောင်း တပြိုင်နက် နားဘိ သကဲ့သို့၎င်း မှုတ်ကြည့်သောအခါ လူနှင့်လူရိပ် တပြိုင်နက်ပြီး ခြင်း စသည်ကဲ့သို့၎င်း မှုတ်ရမည်။ အရှေ့လောကဓာတ်မှထွက် ပေါ်၍လာသောနေဝန်း၏အရိပ်သဏ္ဍာန်ကြီးသည် အိမ်မှာအရှေ့ နံရံရှိ မှုတ်ကြည့်ပေါက်မှ အိမ်လယ်ရှိ မှုတ်လုံးတိုင်အောင် ထိုး ဝင်၍ မှုတ်လုံးထဲမှာ ထိန်ထိန် ရှန်းရှန်း နေဝန်း သဏ္ဍာန်ကြီး ထင်လေ၏။ အရှေ့ အရပ်မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ထိုမှုတ်လုံးကို ကြည့်၍ပင် နေဝန်းသဏ္ဍာန်ကြီးကို မြင်နိုင်၏။ ဤအတူ မျက်စိ ဖြင့် လက် ကြည့်လေရာ လ၏ ရှန်းရှန်း ဘိတ်ဘိတ် အရိပ် သဏ္ဍာန်ကြီးသည် စက္ခုဟူသော ကမ္မဇဓာတ်မှုတ် အကြည် ပေါက်မှနှလုံးအိမ်တွင်းရှိ မနောဟူသော ကမ္မဇ ဓာတ်မှုတ်တိုင် အောင် ထိုးဝင်၍ နှလုံးအိမ်တွင်းမှာ ထိန်ထိန် ရှန်းရှန်း လဝန်း သဏ္ဍာန်တခု ပေါ်လေသည်။ စက္ခုအကြည်မှာ ပေါ်သည်နှင့်

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

န့လုံးအိမ်တွင်းမှာ ပေါ်မှုသည် မရှေးမနှောင်းတပြိုင်နက်တချက် တည်းသာတည်း။ ကွယ်ပျောက်မှုမှာ မူကား စက္ခုအကြည်မှာ လဝန်းသဏ္ဍာန် ကွယ်ပျောက်သော်လည်း မနောအကြည်မှာ ပျောက်တဲ့ နိုင်သည်မဟုတ်။ မြင်အောင်ကြည့်ပါလေ။ သည်တချက် ကောင်းကောင်းမြင်လျှင် အကြည်ခြောက်မျိုးအကုန်ခတ် ပေါက်အောင် မြင်နိုင်လိမ့်မည်။ ထိုလဝန်းသဏ္ဍာန် အရိပ်ကြီး၏ စက္ခုမှတ်ကြည်မှာ ထင်မှု၊ န့လုံးအိမ်တွင်းမနောမှတ်ကြည်မှာ ထင်ပေါ်မှုသည် မိဗန်းကြိုးမှန်သကဲ့သို့ ပြင်းထန်၏။ ထိုအတူ နေဝန်းကို ကြည့်ရှုရာ၌လည်း မျက်စိဟူသော စက္ခုအကြည်မှာ နေဝန်းသဏ္ဍာန်အရိပ်ကြီးတခု မနောအကြည်မှာနေဝန်းသဏ္ဍာန်အရိပ်ကြီးတခု မရှေးမနှောင်း တပြိုင်နက် တချက်တည်း ထင်ပေါ်သည် သစ်ပင်ကိုကြည့်ရာ၌ စက္ခုမှာ သစ်ပင်သဏ္ဍာန်အရိပ်တခု မနောမှာ သစ်ပင်သဏ္ဍာန် အရိပ်တခု တပြိုင်နက် ပေါ်သည်။

လူကိုကြည့်ရာ၌ စက္ခုမှာ လူသဏ္ဍာန် အရိပ်တခု မနောမှာ လူသဏ္ဍာန်အရိပ်တခု တပြိုင်နက်ပေါ်သည် ထိုပေါ်မှုသည် မိဗန်းကြိုးကြီးကျသကဲ့သို့ ပြင်းထန်သည်။ မျက်စိနှင့် မြင်မြင်သမျှ ခပ်သိမ်းတို့၌ ဤနည်းအတူချည်း သိလေ။ တိမ်တိုက်ချင်းချင်း ခွပ်ကြသော အခါ လျှပ်ရောင် ဖြစ်ပေါ်လာသကဲ့သို့၎င်း၊ လေချင်းချင်း တိုက်ကြသောအခါ ကြယ်ပျံသည်ဟု ခေါ်ကြသော ဥက္ကာလုံး ဖြစ်ပေါ်လာသကဲ့သို့၎င်း၊ ခက်မာသော ဝတ္ထုတခုနှင့် ခက်မာသော ဝတ္ထုတခု ထိခိုက် ကြသောအခါ အသံဖြစ်ပေါ်လာသကဲ့သို့၎င်း၊ သံမီးခတ်နှင့် အနှစ်အဆီရှိသောကျောက် ထိခိုက် ကြသောအခါ မီးပွင့် မီးပွားဖြစ်ပေါ်လာသကဲ့သို့၎င်း၊ ထိုအတူ လဝန်းသဏ္ဍာန်စသော အရိပ်သည် စက္ခုအကြည်မှာ ထိခိုက်သောအခါ မိဗန်းကြိုးကျသကဲ့သို့ ပြင်းထန်သော ထိခိုက်ချက် ဒဏ်အဟုန်ကြောင့် စက္ခုအကြည်ပေါ်မှာ ဝိညာဏ်စိတ် တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လေသည်။ ထိုဝိညာဏ်စိတ်ကို စက္ခုပေါ်မှာ ဖြစ်

ခြင်းကြောင့် စက္ခုရိညာဏ်စိတ် ခေါ်သည်။ ထိခိုက်ချက် ပြန်လျှင် မီးပွား သေပျောက်သကဲ့သို့ ထိုရိညာဏ် သေပျောက်ပြန်၏။ မနောအကြည်မှာ ထိခိုက်ချက် ဒဏ်အဟုန် ကြောင့်လည်း ထိုလဝန်းသဏ္ဍာန်ကို သိသော ဝိထိစိတ်အစဉ် တပွားပွား ဖြစ်ပေါ်လေသည်။ ခေါင်းလောင်း ကြေးစည်တို့ကို တုတ်တံနှင့် တချက်နှုတ်လိုက်လျှင် နှုတ်လိုက်သော ဒဏ်အဟုန်ကြောင့် အသံကလာပ်တွေ တပွားပွားပေါ်၍နေသကဲ့သို့တည်း။ ထိုဒဏ်ငြိမ်းပြန်လျှင်အသံပျောက်ဆုံးပြန်သကဲ့သို့လဝန်းသဏ္ဍာန် ထိခိုက်ချက် ဒဏ်အဟုန် ငြိမ်းပြန်လျှင် ထိုဝိထိစိတ် အစဉ်သည် သေပျောက်ပျက်ဆုံးပြန်လေ၏။ မျက်စိဖြင့် မြင်သမျှမှာ ဤနည်းအတူချည်း သိလေ။

၁-စက္ခုအကြည်, ၂-ရူပါရုံ, ၃-စက္ခုရိညာဏ်စိတ်-ဓာတ် သုံးပါးတချက်တည်း ဓာတ်ပေါက်အောင် ရှုနည်းပြီး၏။

မိဗန်းသံလုံး ရေသံလုံး လေသံလုံး စည်သံလုံး ခေါင်းလောင်းသံလုံး လူသံ ခွေးသံ ကြက်သံ ငှက်သံ အစရှိသော အသံစုသည် နားခေါ်သော သောတဓာတ်မှုဏ်၌၎င်း၊ နှုလုံးအိမ်တွင်းရှိ မနောဓာတ်မှုဏ်၌၎င်း၊ ဤအကြည် ဓာတ်မှုဏ်နှစ်ခု၌ မရှေးမနှောင်း တပြိုင်နက် တချက်တည်း ပေါ်သည် ခိုက်သည်။ ထိုထိခိုက်မှု သည်လည်း မိဗန်းကြိုး ကျသကဲ့သို့ ပြင်းထန်သည်။ သောတအကြည်မှာ အသံလုံးပေါ်ချက် ထိခိုက်ချက် ဒဏ်အဟုန်ကြောင့် သောတ အကြည်ပေါ်မှာ ရိညာဏ်စိတ် တပွားပွားဖြစ်ပေါ်သည်။ ထိုရိညာဏ်စိတ်ကို သောတအကြည်ပေါ်မှာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကြောင့် သောတရိညာဏ်စိတ် ခေါ်သည်။ အသံစုံပြန်လျှင် ထိုသောတရိညာဏ်စိတ်သည်သေပျောက်ကွယ်ဆုံးပြန်၏။ မနောအကြည်မှာ ထိခိုက်ချက် ဒဏ်အဟုန်ကြောင့် ထိုအသံကို သိသော ဝိထိစိတ်အစဉ် တပွားပွား ဖြစ်ပေါ်သည်။

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

အောက်က ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ခေါင်းလောင်းသံ ဥပမာကဲ့သို့၊ ထိုအသံခိုက် ဒဏ် ငြိမ်းပြန်လျှင် ထိုဝိထိစိတ်အစဉ် သေပျောက် ကွယ်ဆုံး ပြန်၏။ နားနှင့် ကြားကြားသမျှ ဤနည်းချည်းသိလေ။

(၁-သောတအကြည်၊ ၂-သဒ္ဓါရုံ၊ ၃-သောတဝိညာဏ်စိတ် ဓာတ်သုံးပါးကိုတချက်တည်း ဓာတ်ပေါက်အောင် ရှုနည်းပြီး၏)။

၁-နာခေါင်းရှိ ဃာနအကြည်၊ ၂-အနံ့အမျိုးမျိုး ဟူသော ဂန္ဓာရုံ၊ ၃-ထိုနာခေါင်း အကြည်မှာ ဖြစ်ပေါ်သော ဃာန ဝိညာဏ်စိတ် ဤဓာတ်သုံးပါး တို့ကို၎င်း၊ ၁-လျှာအပြင်ရှိ ဇိဝှါ အကြည်၊ ၂-အချိုအချည် အစရှိသော ရသာရုံ၊ ၃-လျှာကြည် ပေါ်မှာဖြစ်ပေါ်သော ဇိဝှါဝိညာဏ်စိတ် ဤဓာတ်သုံးပါးတို့ကို ၎င်း၊ ဖြစ်မှုပျက်မှုနှင့်တကွ စက္ခု သောတာတို့၌ ဆိုခဲ့ပြီးသော အခိုင်း ဓာတ်ပေါက်အောင် ရှုလေ။

ကာယဟူသော မှုဏ်အကြည်သည် ကား-ဦးခေါင်း ဦးထိပ်မှ စ၍ ခြေဘဝါး အပြင်တိုင်အောင် ကိုယ်တွင်း ကိုယ်ပ အသား အသွေးရှိသမျှ အလုံးစုံကို အကုန်နဲ့ပြား၍ တည်၏။ မြဲမြံထက် သော အပ်သွားနှင့်ထိုး၍ စမ်းလျှင် နာမှန်းသိရာ အရပ်ရသည် ကာယဓာတ်ကြည် ရှိသည်ချည်းတည်း။ ပထဝီကြမ်း ပထဝီနု အမျိုးမျိုး၊ အပူအအေးဟူသော တေဇောအမျိုးမျိုး၊ အဟုန်ကြမ်း အဟုန်နုဟူသော ဝါယော အမျိုးမျိုးရသည် ကာယအကြည် မှာချည်း ဆိုက်ရသည်။ ခြေဘဝါးအပြင်ကို မီးနှင့်ကင်၍ ပူမှန်း သိရာ ရေနှင့်ဆေး၍ အေးမှန်းသိရာတို့၌ ထိုပူမှု အေးမှုတို့ သည် ခြေဘဝါးအပြင်ရှိ ကာယဓာတ်ကြည်ရမှာ တချက်၊ နှလုံး အိမ်တွင်းရှိ မနောအကြည်ကြီးမှာ တချက် တပြိုင်နက်ပေါ်လေ ၏ ခိုက်လေ၏ တိုက်လေ၏။ ထိုထိခိုက်မှု တိုက်မှုသည် မိဗန်း ကြိုးမှန်သကဲ့သို့ ပြင်းထန်၏။ ပြင်းထန်သော ဒဏ်ချက်ကြောင့် ခြေဘဝါးအပြင် တခုလုံးမှာ ကာယဝိညာဏ်စိတ် အပြည့်ပေါ်

လေ၏။ နှလုံးအိမ်အတွင်းမှာ ထိုအပူ အအေးကို သိသော ဝိထိ
စိတ်အစဉ် တတွေတွေ ဖြစ်ပေါ်လေ၏။ ထိုအပူ ထိုအအေးစု
ပျောက်စေလျှင် ထိုဝိညာဏ်စု၊ ထိုဝိထိစိတ်အစဉ်စု ပျောက်ပျက်
သေဆုံးလေ၏။ အတွင်းအပြင် တကိုယ်လုံး၌ ပူမှန်းသိရာဌာန
အေးမှန်းသိရာဌာန နာမှန်းသိရာဌာန ကျင်မှန်းသိရာဌာန ကိုက်
မှန်း၊ ခဲမှန်း၊ ညောင်းမှန်း၊ ညာမှန်း၊ ထုံမှန်း၊ ကျင်မှန်း၊ အောင့်
မှန်း၊ အင်မှန်း၊ လှုပ်မှန်းသိရာဌာန စသည်တို့မှာ ဤနည်းချည်း
ကာယဝိညာဏ်ဓာတ်ပေါ် မှုကို သိလေ။

၁-ကာယဓာတ်မှတ်၊ ၂-ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၊ ၃-ကာယဝိညာဏ်
စိတ်- ဓာတ်သုံးမျိုးကို ဓာတ်ပေါက်အောင် ရှုနည်း ပြီး၏။

— ခြင်း —

နှလုံးအိမ်တွင်း၌ စမ်းရေပွက်ကဲ့သို့ တလက်လက် တလင်း
လင်း တဖွားဖွား မပြတ် မစဲ အမြဲ ဖြစ်ပေါ်၍နေသော ဘဝင်
စိတ်ကို မနောအကြည်ဆိုသည်။ ထိုဘဝင်စိတ်ဟု ဆိုအပ်သော
မနောအကြည်သည် ရှေးဘဝဟောင်း နှင့် စပ်သော အာရုံကို
သာ အာရုံပြုသည်ဖြစ်၍၎င်း၊ ထိုသို့ပြုသော်လည်း ထင်လင်း
သောပြုခြင်းမဟုတ် မထင်မရှားသော ပြုခြင်းသာ ဖြစ်၍၎င်း၊
အဘယ်ကို အာရုံပြုသည်ဟု ပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန်မှာပေါ် တော့သည်
မဟုတ်။ တညဉ့်လုံး အိပ်၍နေရာ အိပ်မက်မှုကို လွှတ်၍ ဘဝင်
စိတ်အာရုံပြုချက်နှင့် ငါသည် ဘယ်အာရုံကို တွေ့မြင်ရသည်ဟု
မရှိလေ။ ထိုဘဝင်ဟူသော မနောအကြည်လည်း မြစ်ရေအစဉ်
ကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေစဉ်အခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သေလေ သေ၍ နေ
သတည်း။

အကြင်အခါ နေဝန်းလဝန်းစသော အာရုံနိမိတ်သည် စက္ခု
အကြည်စသော အကြည်ငါးမျိုးတို့မှ ဝင်၍ ထိုဘဝင်ဟူသော
မနောအကြည်မှာ ပေါ်၏ ခိုက်၏။ ထိုအခါ ထိုဘဝင်အကြည်
သည် တုတ်ယှံဒဏ်ထိသော မြွေကဲ့သို့၎င်း ဟိကဲ့သို့၎င်း ဆတ်
ဆတ်ခါထကြွ၍ ပြတ်စဲပြီးလျှင် ထိုနေရာမှာ ကြပ်ဥက္ကာလုံး

တွေ ပေါ်ထွက်သကဲ့သို့ ထိုထိခိုက်လာသော အာရုံကို သိသော
ဝိထိစိတ်တွေ ပေါ်ထွက်လေ၏။ ထိုအခိုက်အတိုက်ပြယ်ပျောက်
ပြန်လျှင် ကြယ်ဥက္ကာလုံးတွေ ကွယ်ပျောက် ပျက်ဆုံးသကဲ့သို့
သေပျောက်ပျက်ဆုံးလေ၏။

အကြင်အခါ၌ မြင်မှု ကြားမှု နံမှု လျက်မှု ကိုယ်မှာတွေ့ထိမှု
တို့မှ အလွတ်ဖြစ်၍ ခြောက်ပါးသော အာရုံတို့သည် မနော
အကြည်သက်သက်မှာသာ ဝင်၍ ထင်လာ ခိုက်လာကုန်၏။
ထိုအခါမှာလည်း ထိုဘဝင်ဟူသော မနောအကြည်သည် ဆတ်
ဆတ်ခါလှုပ်ကြွ၍ ပြတ်စဲပြီးလျှင် အာဝဇ္ဇန်းဇောတို့သည် ဖြစ်
ပေါ်၍ ထိုအာရုံဝတ္ထု၊ အမှုကိစ္စတို့ကို ကြံဘန်ကုန်၏။ အထင်
အခိုက် စဲပြန်လျှင် ထိုအာဝဇ္ဇန်းဇောတို့သည် ပေါ်ထွက်သော
ကြယ်ဥက္ကာလုံးတို့ ပျောက်ကွယ်သကဲ့သို့ ပျောက်ကွယ် သေ
ဆုံးကြလေကုန်၏။

၁-ဘဝင်ဟူသော မနောအကြည်ခတ်၊ ၂-ဓမ္မာရုံ၊ ၃-
မနောဝိညာဏ်စိတ်- ခတ်သုံးပါးကို ခတ်ပေါက်အောင် ရှု
နည်း ပြီး၏။

ဤတွင် ရှေ့ကား ဆပ္ပသာဒမဏ္ဍော ဟူသော ဒုတိယ
မာတိကာပုဒ်၏ အဓိပ္ပါယ် ပြီး၏။

အယံကာယော၊ ဤကိုယ်ကောင်ကြီးသည်။ ဥဗ္ဗာနံ၊ ဆယ်
ပါးသော ခတ်မီးတို့၏။ ဥဒယော၊ အပွားအစီးသာတည်း ဟူ
သော ဓာတိယမာတိကာပုဒ်၌ အရတိ ပဝတ္တတိတိ ဥတု။ အရတိ
ပဝတ္တတိ၊ မပြတ်မလပ် ဖြစ်ပွား တတ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့သော
အကြောင်းကြောင့်။ ဥတု၊ ဥတုမည်၏။ (ဤကား-ကျမ်းဂန် တို့၌
လာသောဝိဂြိုဟ်)။

ဥဒတိ ပသင်တိတိ ဥတု။ ဥဒန္တိ ပသင်န္တိ ဇေတေန ဩကာ
သ သတ္တ သင်္ခါရလောကာတိ ဥတု။ ဥဒတိ ပသင်တိ၊ ပွားတတ်
၏။ ဣတိ၊ ဤသို့သောအကြောင်းကြောင့်။ ဥတု၊ ဥတုမည်၏။

တောန၊ ဤခတ်မီးကြောင့်။ ဩကာသသတ္တသင်္ခါရလောကာ၊
 ဩကာသလောက သတ္တလောက သင်္ခါရလောက တို့သည်။
 ဥဒန္တိ ပသဝန္တိ၊ သံသရာ၌ ကမ္ဘာအဆက်ဆက် ဖြစ်ပွား၍နေ
 ကြကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့ လောကသုံးပါးတို့၏ ဖြစ်ပွားရန် အ
 ကြောင်းဖြစ်သော သတ္တိကြောင့်။ ဥတု၊ ဥတုမည်၏။ ဤကား
 အသင့်ကြံတန်၍ပြုသောဝိပိုဟ်။

ဥတုဆိုသည်ကား—အောက်က ပြဆိုခဲ့ပြီးသော တေဇောဟု
 ဆိုသော ဘေတ်မီးကိုပင် ဆိုသတည်း။ အနုမတဂ္ဂ သံသရာ၌
 ကမ္ဘာအဆက်ဆက်တို့ကို တည်ထောင်တန်ဆင်းပေသည်လည်း
 ဤခတ်မီးပင်တည်း။ စကြဝဠာအနန္တတို့ကို တန်ဆင်းပေသည်
 လည်း ဤခတ်မီးပင်တည်း။ အနန္တစကြဝဠာတွင် တခုခုသော
 စကြဝဠာ၌ စကြဝဠာကို ခံသော ယူဇနာ ကုံးသိန်း ခြောက်
 သောင်း အထုရှိသော လေပြင်ကြီး၊ ထိုလေပြင်ကြီးပေါ်မှာ
 တည်သော ယူဇနာ လေးသိန်း ရှစ်သောင်း အထုရှိသော ရေ
 ပြင်ကြီး၊ ထိုရေပြင်ကြီးပေါ်မှာတည်သော ယူဇနာ နှစ်သိန်း
 လေးသောင်း အထုရှိသော သိလာပံသု မြေပြင်ကြီး၊ ထိုမြေပြင်
 ၌ ပေါက်ရောက်သော မြင်းမိုရ်တောင် စကြဝဠာတောင် သပ္ပာ
 ရုတ္တန်တောင် ပဟိမဝန္တာတောင် အိုင်ကြီးခုနစ်အိုင် မဟာ
 သမုဒ္ဒရာလေးစင်း သိတာခုနစ်တန် ဟွန်းကြီးလေကျွန်း ကျွန်း
 ငယ်နှစ်ထောင် အသုံးစုံသောမြေအရ ရေအရ တောအရ တောင်
 အရ အပါယ်လေးဘုံ လူ့ဘုံ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ် အကနိဋ္ဌ
 ဟိုင်အောင်သော မြို့ပွဲစုံတို့၊ ဤအသုံးစုံသော ဩကာသ
 လောကသည်လည်း ထိုခတ်မီး တည်ထောင် တန်ဆင်းချက်
 သာတည်း။

(သတ္တသုနယောပမသုတ်, အဂ္ဂညသုတ်, မင်းသုတ်တို့၏အဋ္ဌ
 ကထာ, ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်း အကျုပ်လာသော ကမ္ဘာပျက်မှု ကမ္ဘာ
 တည်ထောင်မှုတို့ကိုရှု၍ ခတ်မီး၏ အစွမ်းကို သိအပ်၏။)

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

မီး-ရေ-လေ ဟူသော အဖျက်သုံးမျိုးတို့တွင် မီးဟူသည် ကား-ဥဏှဓာတ်မီးပင်တည်း။ ရေဖျက်သည် ဟူရာ၌ကားရေ ဟူသော အာပေါကို လိုရင်းမဟုတ်။ ထိုအာပေါနှင့် ယှဉ်သော သီတဓာတ်ကိုသာ လိုရင်းတည်း။ သီတဓာတ်မီး ဖျက်သည်ကို ရေဖျက်သည်ဟု မှတ်ရမည်။ လေဖျက်သော ကမ္ဘာ၌လည်း ထိုလေကို တည်ထောင်ဘန်ဆင်းသောသူကား-ဥဏှဓာတ်မီးပေ တည်း။ ထိုကြောင့် ကမ္ဘာကိုဖျက်သည်လည်း ဓာတ်မီးပင် တည်း။ ကမ္ဘာကို တည်ထောင်ဘန်ဆင်းပေသည်လည်း ဓာတ် မီးပင်တည်း။ ဤကား-ဩကာသလောကတည်ထောင်မှုတည်း။

သတ္တလောကမှာလည်း-အလွန်သေးငယ်လှ၍ ပကတိစက္ခု ဖြင့် မမြင်ကောင်းသော သတ္တဝါမှစ၍ အကနိဋ္ဌ ဗြဟ္မာမင်းကြီး ၏ ခန္ဓာကိုယ်တိုင်အောင် ရုပ်တို့၏ ဖြစ်မှုကိုမြင်၍ ဓာတ်မီး၏ အစွမ်းကို သိအပ်၏။

သိပုံကား-ရုပ်ရှိသော သတ္တဝါတို့၏ ပဋိသန္ဓေခဏ၌ ရှေး ဦးစွာ ဖြစ်ပေါ်သော ရုပ်ကလာပ်တို့သည် ရှေးကံဟောင်း ထူ ထောင်ဘန်ဆင်း၍ ဖြစ်ပေါ်ကြရကုန်၏။ ပဋိသန္ဓေ၏ ဌိခဏမှ စ၍ အစဉ်အတိုင်း ရုပ်ရ ရုပ်ခဲ ဖြစ်မှု တည်မှု တိုးမှု ပွားမှု အင်္ဂါကြီး ငယ် တည်ထောင်မှု တို့သည်ကား-ဓာတ်မီး၏ အမှု တို့ပေတည်း။ ကမ္မဇရုပ် စိတ္တဇရုပ် အာဟာရဇရုပ်တို့သည် ကား-ဓာတ်မီးတည်ထောင်၍ ပေးသော ကိုယ်အင်္ဂါတို့ကို အ စဉ်လိုက်၍ ဖြစ်ကြရကုန်၏။ ရေဒိုင်၌ ရေနယ်ကျယ်၍သွားရာ မှာ ကြာလိုက်၍ ပေါက်ပွားသကဲ့သို့တည်း။ တိရစ္ဆာန်မျိုးတို့နှင့် တကွ ရုပ်ရှိသော လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ အသက်တမ်း အတိုအရှည်ရှိသည်မှာလည်း ဤဓာတ်မီး အချက်ပင်တည်း။

ဓာတ်မီးငြိမ်သက်မှု ဓာတ်မီး၏တည်ရာ ကရဇ ကာယရုပ် သိမ်မွေ့မှုအဆင့်ဆင့်ရှိ၍ အသက်တမ်းရှည်မှု အဆင့်ဆင့်ရှိပေ သည်။ ဓာတ်မီး၏ မငြိမ်သက်မှု ထိုဓာတ်မီး၏တည်ရာ ကရဇ

ကာယရုပ် ကြမ်းတမ်းမှု အဆင့်ဆင့်ရှိ၍ အသက်တမ်းတိုမှု အဆင့်ဆင့်ရှိပေသည်။

ဂမ္ဘဝေယျကသတ္တဝါတို့၌ ပဋိသန္ဓေအခါ အမိအဘတို့၏ နိသန္ဒဝတ္ထု၌ ရောနှော ဘက်စပ်၍ဖြစ်သော ဥတုဟူသော ထို ဓာတ်ဖီးသည် အမိမျိုး အဘမျိုးသို့ အစဉ်လိုက်၏။ သစ်ပင်တို့၌ ဗီဇနိယာမရုပ်ကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့၌ ဇာတိနိယာမရုပ်ပေတည်း။ ထိုဇာတိနိယာမကြောင့် အဆင်းသဏ္ဍာန်စသော အလုံးစုံသည် အမိမျိုး အဘမျိုးအတိုင်းသာ ဖြစ်မြဲ။ နဂါးနှင့်လူ ကိန္နရာနှင့် လူ စသဖြင့် ဇာတ်မတူသော သူတို့ချင်းပေါင်းဘက်ရာ၌ကား- ကရုဇရုပ် ဩဇာထက်သန်ရာသို့ ဇာတိရုပ် လိုက်သည်ဟု ယူ ဆွယ်ရှိ၏ ဤကား-ဗုဒ္ဓတ္ထလောက တည်ထောင်မှုတည်း။

သစ်ပင် ချုံနွယ် စသော သစ်ခါရလောကသည်ကား- ဓာတ် ဖီး၏ အစီးအပွား သက်သက်ပေတည်း။ အလုံးစုံသော သစ်ပင် ချုံနွယ်စသည်တို့ကို အဥအမျိုးမျိုး အညှောက်အမျိုးမျိုး အညွန့် အမျိုးမျိုး ပင်စည်အမျိုးမျိုး အကိုင်းအမျိုးမျိုး အခက် အရွက် အပွင့် အသီး အရသာ အမျိုးမျိုးတို့နှင့်တကွ ကမ္ဘာပျက်သည် တိုင်အောင် ဓာတ်ဖီးသည် တည်ထောင် ဘန်ဆင်းပေ၏။ ထို ဓာတ်ဖီးတည်ထောင် ဘန်ဆင်းသော အပင် အရွက် အသီး အပွင့်တို့ကို တူအောင် ထုလုပ်ရေးသား ချယ်လယ်နိုင်သော ပန်းပုဆရာ ပန်းချီဆရာတို့ကို လောက၌ ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ သတ္တဝါတို့၌ ဇာတိနိယာမ ရှိသကဲ့သို့ ဤသစ်ခါရတို့၌လည်း ဗီဇနိယာမရှိ၏။ နေ လ နက္ခတ်တာရာကြီး တာရာငယ် ပြို ဟ်ကြီး ပြိုဟ်ငယ်စသော လောက အဆောက်အဦစု ရွှေ ငွေ ပုလဲ ပတ္တမြား အစရှိသော ရတနာမျိုး သံမျိုး ကြေးမျိုး ပြဒါးမျိုး အစရှိသော ဓာတ်မျိုး အလုံးစုံသည်လည်း ဓာတ်ဖီး၏ အစီး အပွားသာတည်း။ ဤကား-သစ်ခါရ လောကတည်ထောင်ချက် တည်း။

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

ဤသို့လျှင် “ဥဒန္တိ ပသဝန္တိ ဇေတန ဩကာသသတ္တသင်္ခါ ရလောကာတိ ဥတု” ဟူသောဝစနတ္ထနှင့်အညီ လောကသုံးပါး တို့၏ ဖြစ်ပေါ်ကြောင်း ပွားစီးကြောင်းဖြစ်၍ ရုပ်နှင့် စပ်သော လောကသုံးမျိုးကို တည်ထောင်ဘန်ဆင်းပေတတ်သောကြောင့် ဓာတ်မီးကို ဥတုဟူ၍ ဆိုသတည်း။ ထိုဓာတ်မီးသည် အဇ္ဈတ္တ ဓာတ်မီး၊ ဗဟိဒ္ဓဓာတ်မီး ဟူ၍ နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။ ထိုနှစ်ပါး တို့တွင် အဇ္ဈတ္တဓာတ်မီးသည် ကမ္မဇ၊ ဝိတ္တဇ၊ ဥတုဇ၊ အာဟာရဇ ဟူ၍ လေးပါးရှိ၏။ အဝိစိငရဲသူ သဗ္ဗဒ္ဓာန်မှစ၍ အကနိဋ္ဌ ဗြဟ္မဒုသဗ္ဗဒ္ဓာန်တိုင်အောင် ဇာတ်အမျိုးမျိုး အကြမ်းအနု အမျိုးမျိုးအားဖြင့် ထိုဓာတ်မီးသည် အနန္တများပြား၏။ ဗဟိဒ္ဓဓာတ်မီးသည် သီတဓာတ်မီး ဥဏှဓာတ်မီးဟူ၍ အကျဉ်းအားဖြင့် နှစ်ပါးဖြစ်၏။ ဝိဒ္ဓဓာတ်မီး၊ ဝဿာနဓာတ်မီး၊ ဟေမန္တ ဓာတ်မီးဟူ၍ ဥတုအလိုအားဖြင့် သုံးပါးဖြစ်၏။

ထိုအတူ ရတုခြောက်ပါးဆိုသည်လည်း ဓာတ်မီး ခြောက်မျိုးကိုပင်ဆိုသည်။ တဆွဲနှင်ရာသီဆိုသည်လည်း ဓာတ်မီး တဆွဲနှစ်မျိုးပင်တည်း။ တရဒုရှစ်နဝင်း ဆိုသည်လည်း နေဓာတ်မီးနှင့် နက္ခတ်ဓာတ်မီး ဘက်စပ်၍ အထူး အထွေ ပွားသော ဓာတ်မီးမျိုး တရဒုရှစ်မျိုး ပင်တည်း။ တနင်္ဂနွေ၊ တနင်းလာ စသော ပြိုဟ်ကြီးရှစ်ပါး ကိုးပါးဟူသည်လည်း ဓာတ်မီးအပြား ပင်တည်း။ ဗေဒင်ကျမ်း ဆေးကျမ်း ဓာတ်ကျမ်း နက္ခတ်ကျမ်း နိမိတ်ကျမ်း စသည်တို့၌ ဆိုသမျှသော လောကီ ဝေါဟာရ အပြားရသည် ဓာတ်မီး၏ အမှုချည်းသာတည်း။

ဇာတ်အမျိုးမျိုး အကြမ်း အနု အမျိုးမျိုးအားဖြင့် ထိုဗဟိဒ္ဓ ဓာတ်မီးသည် အနန္တများပြား၏။

မာတိကာပုဒ်၌ ဓာတ်မီးဆယ်မျိုး ဆိုသည်ကား-အဇ္ဈတ္တ ဓာတ်မီး လေးပါးကို သီတ ဥဏှ နှစ်ပါးနှင့် မြောက်၊ အဇ္ဈတ္တ

၄၂ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ခတ်မီးရှစ်ပါးဖြစ်၏။ ဗဟိဒ္ဓခတ်မီးသည် သီတာ ဥဏှ နှစ်ပါး ရှိ၏။ နှစ်ရပ်ကိုပေါင်းသော် ခတ်မီး ဆယ်ပါးဖြစ်၏။

သက်ရှိသက်မဲ့အလုံးစုံရုပ်စုရုပ်ခဲဟူသမျှသည်ခတ်မီးစုခတ် မီးခဲသာဖြစ်၏။ ပူမှု အေးမှု ဟူသော ထိုခတ်မီးသည် အမြဲလျှင် ထွန်းတောက်ခြင်းအမှု ဖြစ်လေရကား အလုံးစုံသော သက်ရှိ သက်မဲ့ ရုပ်တုံးရုပ်ခဲစုသည် အမြဲလျှင်တသိမ့်သိမ့် တလျှမ်းလျှမ်း တရှိန်ရှိန် တောက်ထွန်း ပွားစီး၍နေ၏။ မိမိကိုယ်၌ ဦးနှောက်ခဲ မျက်လုံးခဲစုမှစ၍ ခြေဘဝါးထိ ခတ်ပေါက်အောင် ကြည့်လေ။ ဟသိမ့်သိမ့် တလျှမ်းလျှမ်း တရှိန်ရှိန် ထင်မြင်သော အရာမျိုး၌ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် အပြည့်ရှိသောခတ်မီးသည် အသစ်အသစ်သော ရုပ်တို့ကိုလည်း ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် အပြည့်ပင်ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ ဖြစ်ပေါ် သမျှကိုလည်း ခဏခြင်းလောက်၍ ကွယ်ပျောက်စေ၏။ ဤသို့ အဟောင်းကွယ်ပျောက်မှုနှင့် အသစ်ဖြစ်ပေါ်မှုအတွက် တသိမ့် သိမ့် ထင်ရလေသည်။

ပရမတ္ထဓမ္မတို့၌ မျက်စိဖြင့်မြင်ကောင်းလောက်အောင် လှုပ် ရှားသော တရားဟူ၍ တခုမျှမရှိ အသစ် အသစ် ဖြစ်ပေါ်မှုနှင့် အဟောင်း အဟောင်း ကွယ်ပျောက်မှုရောယှက်၍နေသောအရာ စုမှာ မျက်မြင်အားဖြင့် လှုပ်သည်ဟု ထင်ရသည်။ ထသည်ဟု ကြွသည်ဟု ကျသည်ဟု သွားသည်ဟု လာသည်ဟုထင်ရသည်။ အစိတ်စိတ်ခတ်ပေါက်အောင် မြင်သောဉာဏ်ရှိမှ ထိုအထင်ကို ပယ်ပျောက်နိုင်သည်။ ထိုဉာဏ်သည်လည်း အားမရှိသေးသော အခါ၌ ထိုဉာဏ်ကိုပင် ထိုအထင်လိုက်၍ မျက်တတ်သေးသည်။ မိမိကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း၌ ဉာဏ်ကိုသွင်း၍ ခတ်သဘာဝ သက် သက်ကို ကြည့်မည်ဟု ကြည့်သောအခါ ထိုအထင်လိုက်၍ မျက် သည်ရှိသော် ခတ်သဘာဝ သက်သက်သို့ ဆိုက်အောင် မစူး ခဲ သမူဟ သဏ္ဍာန ပညတ် သန္တတိ ပညတ်တို့ ခုခံ၍ နေတတ် သည်။

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

သမူဟ သဗ္ဗာန ပညတ်ဟူသည်ကား- အထည်ခြိမ်းတည်း၊ ရှုသောဉာဏ်သည် အထည်ခြိမ်းနှင့်တိုက်၍ နေလျှင် ပရမတ် အစစ်သို့ မဆိုက်နိုင်ပြီ။

သန္တတိ ပညတ်ဆိုသည်ကား-နိဗ္ဗာန်မှတစ်ပါးသော ပရမတ် စစ်တို့မည်သည် မျက်တောင်တခတ်မျှ အသက်ရှည်သောတရား ဟူ၍ တခုမျှမရှိ ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက်တို့ချည်း သာတည်း။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါလျက် ပျက်မှုဖြစ်မှုရောယှက်၍နေသောအခါ ပျက်ဆုံးလေ သော အဟောင်းစုနှင့် နောက်ဖြစ်အသစ်စုကို တခုတည်းမှတ် ယူ၍ တခုတည်းထင်၍နေသော ပညတ်သည် သန္တတိပညတ် မည်၏။ ဉာဏ်၌ ဤသန္တတိပညတ်ဝင်၍ မျက်သောအခါ တခု သော တရားသည်ပင် သည်လိုဖြစ်ပြန်သည် ဟိုလိုဖြစ်ပြန်သည် သည်သို့ရောက်ပြန်သည် ဟိုသို့ရောက်ပြန်သည် လှုပ်သည် ကြွ သည် ထသစည်သည်ဖြင့်ထင်ရလေသတည်း။ ထိုကြောင့်ထိုသမူ ဟပညတ် သဗ္ဗာနပညတ် သန္တတိပညတ်စုနှင့် ပရမတ်အစစ် ကိုကွဲအောင်ခွဲ၍ရှုလေ။ ဤကား ကသိမ့်သိမ့် တဒိမ့်ဒိမ့် တလှုပ် လှုပ် တလှက်လှက် ထင်သမျှ၌ ပညတ်မှုထွေးယှက်ချက်ကို ပြဆို သော စကားစုတည်း။ ကျမ်းဂန်တို့၌ ဥတုဟူ၍ ခေါ်ဆိုသော ဤဝတ်ဝါး၏ အခြင်းအရာ တန်ခိုးအာနုဘော်ကို တေဇောဓာတ် အခင်းကလည်း အတန်ငယ်ဆိုခဲ့ပြီ။ ထိုအခင်း၌ ဆိုခဲ့သော အရာစုနှင့် ဤဥတုအရာ၌ အနည်းငယ်ပြဆိုလိုက်သောအရာကို အကုန်မြင်လျှင်ပင် ဥတုဟူသော ဤဝတ်ဝါး၏ ကြီးကျယ်ဆန်း ကြယ်မှု၊ ဆိုခဲ့ပြီးသော လောကသုံးပါး၌ ဤဝတ်ဝါး သည်သာ အချုပ်အခြာ ဖြစ်ကြောင်း လောကသုံးပါးသည် ဝတ်ဝါး၏ အစီးအပွားသာ ဖြစ်ကြောင်း တို့ကို ဝတ်ပေါက်အောင် မြင် လိမ့်မည်။

(ဤတွင်ရှေ့ကား ဤကိုယ်ကြီးသည် ဝတ်ဝါး၏ အစီးအပွား သာ ဖြစ်၏ ဟူသော တတိယမာတိကာပုဒ်၏ အဓိပ္ပါယ်ပြီး၏)။

၄၄ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အယံကာယော၊ ဤ ကိုယ်ကောင်ကြီးကို၊ အာဟာရေဟိ၊ ဆယ်မျိုးသော ဓာတ်ဆီတို့သည်။ ထန္တိတော၊ အမြဲမပြတ် ထောက်ပံ့အပ်၏ ဟူသော စတုတ္ထမာတိကာပုဒ်၌ ကျမ်းဂန်တို့၌ သြဇာဟူ၍၎င်း၊ အာဟာရဟူ၍၎င်း ခေါ်ဆိုအပ်သော ပရမတ် ရုပ်ဆီသည် ရှိ၏။ ထိုရုပ်ဆီကို ဓာတ်ဆီဆိုသတည်း။

ထိုဓာတ်ဆီသည် “ဥဒယာနန္တရံ ရူပံ ဇနေတိတိ သြဇာ၊ သြဇဗ္ဗမကံ ရူပံ အာဟာရတိတိ အာဟာရော” ဟူသော ဝိဂြိုဟ် နှစ်ရပ်ကြောင့် သြဇာမည်၏ အာဟာရလည်းမည်၏။ ဥဒယာ နန္တရံ၊ မိမိဥပါဒ်သည်၏အခြားမဲ့၌။ ရူပံ၊ ရုပ်ကို။ ဇနေတိ၊ ဖြစ် ပွားစေတတ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့်။ သြဇာ၊ သြဇာမည်၏။ သြဇဗ္ဗမကံ၊ သြဇာလျှင်ရှစ်ခုမြောက်ရှိသော။ ရူပံ၊ အဝိနိစ္ဆောဂရုပ် ရှစ်ခုကို။ အာဟာရတိ၊ လွန်စွာ ဆောင်တတ် ဖြစ်ပွားစေတတ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့်။ အာ ဟာရော၊ အာဟာရမည်၏။ ကျမ်းဂန်တို့၌ ပြဆိုသော ဝိဂြိုဟ် နှစ်ရပ်)။

ထိုဓာတ်ဆီသည် အဏ္ဏတ္တဓာတ်ဆီ၊ ဗဟိဒ္ဓဓာတ်ဆီ ဟူ၍ နှစ်ပါးရှိ၏။ အဏ္ဏတ္တဓာတ်ဆီ၊ ဗဟိဒ္ဓဓာတ်ဆီ၊ နှစ်ပါး ဟူ၍ ဓာတ်ဆီဆယ်ပါး ပြားရကား ထိုဓာတ်ဆီ၏ အဘက်ဖြစ်သော ဓာတ်ဆီလည်း ဆယ်ပါးပင်ပြား၏။ ထိုဓာတ်ဆီသည် အာဟာ ရဇ ရုပ်ကလာပ်တို့ကို ဖြစ်စေခြင်းကိစ္စ၊ ကာမဘုံသားတို့၏ စတုသမုဋ္ဌာနိက ရုပ်ခန္ဓာကို ထောက်ပံ့မှုကိစ္စဟူ၍ နှစ်ကိစ္စရှိ၏။ ထိုနှစ်ကိစ္စတို့တွင် မေဒေါ၊ အဆိုပြင် အဆီခဲ၊ ဝယာ၊ အဆီကြည် ဤအဆီနှစ်မျိုးတို့ကို ဖြစ်ပွားစေခြင်း အမှုသည် အာဟာရဇ ရုပ်ကလာပ်တို့ကို ဖြစ်စေခြင်းကိစ္စ မည်၏။ ကာမဘုံသားတို့၏ ရုပ်ခန္ဓာသည် အစာအာဟာရနှင့် ကင်း၍ မျက်တောင် တခတ်မျှ မတည်နိုင်၊ ထိုသို့မတည်နိုင်သောကြောင့်ပင်လျှင် လောက၌ အသက်မွေးမှုဟူသောကိစ္စသည် အကြီးအကျယ်ဆုံးသော ကိစ္စ

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

ဖြစ်သတည်း၊ ကုန်းသတ္တဝါ ရေသတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ အသက်
 ရှည်သမျှ နေ့နေ့ညည လှုပ်လှုပ်ရွရွ အားထုတ်ကြရသော အမှု
 တွေကို အနံ့အပြား မြင်နိုင်ပါလျှင် အသက်မွေးမှု ကြီးကျယ်
 ကြောင်းကို မြင်လိမ့်မည်၊ အသက်မွေးမှု ကြီးကျယ်ကြောင်းကို
 မြင်နိုင်ပါလျှင် အစာအာဟာရမှု ကြီးကျယ်ကြောင်းကို မြင်လိမ့်
 မည်၊ အစာအာဟာရမှု ကြီးကျယ်ကြောင်းကိုမြင်လျှင် ဤခတ်
 ဆီ၏ ထောက်ပံ့မှုကြီးကျယ်ကြောင်းကို၎င်း၊ အဏ္ဏတ္တရုပ်ခန္ဓာတို့
 ၏ မျက်တောင်တခတ် လျှပ်တပြက်မျှ ဗဟိဒ္ဓခတ်ဆီ ထောက်ပံ့
 မှုနှင့်ကင်း၍ မတည်နိုင်ကြောင်းကို၎င်း မြင်လိမ့်မည်။

ဥပမာကား-ဤခန္ဓာကိုယ်၌ရှိသော ခက်မာမှု နူးညံ့မှုဟူသော
 မြေခတ်၊ ဖွဲ့စည်းမှု ယိုစီးမှု ဟူသော ရေခတ်၊ ပူမှု အေးမှုဟူ
 သောမီးခတ်၊ တောင့်တင်းစွာထောက်ကန်မှု ရော့ရဲစွာထောက်
 ကန်မှုဟူသောလေခတ်၊ ဤခတ်ကြီးလေးပါးသည် မှုဏ်ထဲ၌
 ထင်သော လူရိပ် ရေထဲ၌ထင်သော နေရိပ် လရိပ် တိမ်ရိပ် မိဗန်း
 ရိပ်နှင့် တူသည်ဟူသော အောက်က ပြုဆိုခဲ့ပြီးသော အရာကို
 နှလုံးသွင်း၍ထား၊ ကောင်းကင်၌ စိုသက်တံ မည်သည် ရှိ၏၊
 ထွန်ကိုင်းဟူ၍၎င်း သိကြားမင်း၏ပုဆိုးဟူ၍၎င်းခေါ်ဝေါ်ကြ၏၊
 ထိုစိုသက်တံ ဟူသော သဗ္ဗန္တာန်ခြိမ်သည် အရှေ့က နေရောင်
 အနောက်က မိဗန်းတိမ်တိုက်ရှိလျှင် အနောက် မိဗန်းတိမ်တိုက်
 အပြင်မှာ ထင်ပေါ်၏၊ အနောက်က နေရောင် အရှေ့က မိဗန်း
 တိမ်တိုက်ရှိလျှင် အရှေ့ မိဗန်းတိမ်တိုက်အပြင်မှာ ထင်ပေါ်၏၊
 နေမှဖြစ်သည်ဖြစ်၍ နေပျောက်လျှင် ပျောက်ကွယ်၏၊ မိဗန်းတိမ်
 တိုက်ကိုမှီရမှ ဖြစ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ မိဗန်းတိမ်တိုက် ပျောက်ပျက်
 လျှင် ပျောက်ကွယ်၏၊ နေဝန်းသည် ထိုသဗ္ဗန္တာန်ကို ဖြစ်ပေါ်
 စေမှုဖြင့် ကျေးဇူးပြု၏၊ မိဗန်းတိမ်တိုက်သည် ထိုသဗ္ဗန္တာန်ကို
 ထောက်ပံ့မှုဖြင့် ကျေးဇူးပြု၏၊ အကြင်အရပ်အစိတ်၌ နေရောင်
 ပျောက်၏၊ ထိုအရပ်အစိတ်၌ ထိုသဗ္ဗန္တာန်သည် အပိုင်းအပိုင်း
 ပြတ်၍ ကွယ်ပျောက်၏၊ နေရောင်လုံးလုံး ကွယ်ပျောက်လျှင်

၄၆ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

လုံးလုံးကွယ်ပျောက်၏။ အကြင်အရပ်အစိတ်၌ တိမ်တိုက်ပျောက်ပျက်၏။ ထိုအရပ်အစိတ်၌ ထိုသဏ္ဍာန်သည် အပိုင်းအပိုင်းပြတ်၍ ပျောက်ကွယ်၏။ တိမ်တိုက် ပါးရားသောနေရာ၌ ပါးရား၍ သွား၏။ နေရောင်ပင် ထင်ရှားရှိသော်လည်း ထောက်ပံ့သော တိမ်တိုက်ကွယ်ပျောက်လျှင် ခဏခြင်း ကွယ်ပျောက်လေ၏။

ဤဥပမာ၌ နေဝန်းသဏ္ဍာန်နှင့် ရှေးကံဟောင်း တူသည်။ ထိုနေဝန်းမှထွက်သော နေခြည်နေရောင်နှင့် တကိုယ်လုံးရှိကမ္မဇ ဓာတ်မီးသည်၎င်း၊ ထိုကမ္မဇဓာတ်မီးနှင့်စပ်သော စိတ္တဇဓာတ်မီး ဥတုဇဓာတ်မီး အာဟာရဇ ဓာတ်မီးစသည်၎င်း တူသည်။ ကောင်းကင် တခွင်လုံး ပြန့်နှံ့၍တည်သော မိုဗ်းတိမ်တိုက် အပြင်ကြီးနှင့် တကိုယ်လုံးရှိ ဓာတ်ဆီစုတူသည်။ စိုသက်တံသဏ္ဍာန်ကြီးနှင့် ခန္ဓာကိုယ်၌ ဆိုခဲ့ပြီးသော မဟာဘုတ်ဓာတ်ကြီးလေးပါးတူသည်။ တိမ်တိုက်နှင့် ဓာတ်ဆီစု တူသည်ဟူသောစကားမှာ ထောက်ပံ့မှု တူသည်ကို ဆိုလိုရင်းတည်း။ ကံသည်၎င်း ကမ္မဇဓာတ်မီးသည်၎င်း ကုန်ခဲ့သည်ရှိသော် ဓာတ်ဆီထင်ရှားရှိသော်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာ မဟာဘုတ် ခဲကြီးသည် ပျက်ဆုံးတော့သည်။ ကံပင် ထင်ရှားရှိသော်လည်း အစာရေစာပြတ်၍ ဗဟိဒ္ဓဓာတ်ဆီ အလျဉ်းပြတ်ခဲ့သည်ရှိသော် အဇ္ဈတ္တဓာတ်ဆီတို့သည် အားကုန်၍ ထိုခဏမှ ကိုယ်ခန္ဓာ မဟာဘုတ်ခဲကြီး ပျက်စီးရတော့သည်။ စိုသက်တံကြီးမှာ ဆိုခဲ့သမျှနှင့် အကုန်လုံးစုံအောင် စပ်၍ သိလေ။ ဓာတ်ကြီးလေးပါးခဏ်း၌ မှုဏ်၌ ထင်သော အရိပ်ဥပမာ၊ ရေ၌ထင်သော အရိပ်ဥပမာလည်း လူမျက်နှာ နေဝန်း လဝန်း တိမ်တိုက်တို့နှင့် ကံသည်၎င်း၊ ဓာတ်မီးစုသည်၎င်း တူ၏။ မှုဏ်အပြင် ရေအပြင်နှင့် ဓာတ်ဆီစုတူ၏။ မှုဏ်အပြင် ရေအပြင်၌ ထင်သော လူရိပ် မျက်နှာရိပ် နေဝန်း သဏ္ဍာန် လဝန်းသဏ္ဍာန် တိမ်တိုက်ကြီး သဏ္ဍာန်စုနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာဖြစ်၍နေသော ဓာတ်ကြီးလေးပါးတူ၏။ ဤဥပမာ၌လည်း ထောက်ပံ့မှုတူမှု တူသည်ကိုယူ။ ဤမျှသော ဥပမာတို့ဖြင့် ဓာတ်

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

ကြီးလေးပါး ဓာတ်ကြည်ခြောက်ပါးတို့၏ အရအခဲ ဖြစ်သော ဤခန္ဓာကိုယ်သည် ဗဟိဒ္ဓဓာတ်ဆီ ထောက်ပံ့မှုနှင့် တည်နေရ သည်။ ဗဟိဒ္ဓဓာတ်ဆီ ထောက်ပံ့မှုကင်းလျှင် ခဏခြင်း ပျက်ဆုံး ရတော့သည်ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ယခုအခါ ထောက်ပံ့ပုံကိုဆိုအံ့။ လောက၌ အဆီနှင့်မီးသည် အဘက်ပေတည်း၊ အဆီဟူသမျှတို့သည် မီးနှင့်ပေါင်းဘက်ရမှ ပွားများနိုင်ကုန်၏။ မီးတို့သည်လည်း အဆီနှင့်ပေါင်းဘက်ရမှ ပွားများနိုင်ကုန်၏။ တည်နေနိုင်ကုန်၏။ မြေဆီဟုဆိုအပ်သော ရေနံချေး ရေနံဆီ နှမ်းဆီ မုန်ညှင်းဆီ အုန်းဆီ ပဲဆီ သတ္တဝါမှ ဖြစ်သော ထောပတ်ဆီ အစရှိသော အဆီမျိုးတို့သည် မီးကိုပွား စီးစေထတ်ကုန်၏။ မီးသည် ထိုအဆီနှင့် နေရမှ ပွားစီးနိုင်သည်။ ဤကား ထင်ရှားသော အဆီကို ဆိုလိုက်သော စကားတည်း။

ဩဇာဟုဆိုအပ်သော ထိုရုပ်ဆီသည် ခပ်သိမ်းသော ရုပ်က လာပ်ရမှာပင် ပါရှိသတည်း။ ခပ်သိမ်းသော ဝတ္ထုမျိုး၌ပင်လျှင် ဓာတ်ဆီရှိ၏။ အဝတ်ပုဆိုး မြက်သစ်ရှက် ထင်းသစ်သား စသော ထိုထိုဝတ္ထုတို့ကို မီးလောင်ရာ၌ ထိုထိုဝတ္ထုတို့၌ရှိသော ဓာတ်ဆီသည်သာ မီး၏အစာပေတည်း။ မီးသည် ဓာတ်ဆီကို အစဉ်လိုက်၍ ပွားများ၍ သွားလေရာ ထိုဓာတ်ဆီနှင့်တကွဖြစ် သောရုပ်တို့ကို လောင်၍ သွားတော့သည်သာတည်း။ မြင် အောင်ကြည့်။

ညအခါ ဇာတ်သဘင်ခံရာ၌ အလယ်၌ ကြီးစွာသော မီးစာ ထိုင်ကြီးကိုလုပ်၍ ဒိုးခင်းကြီးစွာနှင့် ထားပြီးလျှင် ဆီ ရေနံ လောင်း၍ မီးထွန်းကြ၏။ ထိုသို့ထွန်းရာ၌ မီးတောက်၏ အသက် သည် ရေနံဆီမှာနေ၏။ ရေနံဆီအားကြီးလျှင် မီးတောက်အား ကြီး၏။ ရေနံဆီလျော့ပါးလျှင် မီးတောက်လျော့ပါး၏။ ရေနံဆီ ကုန်ခဲ့လျှင် မီးတောက်ကွယ်ပျောက်လေ၏။ ထိုအတူ ဤကိုယ် ခန္ဓာဖြစ်၍နေသော မြေဓာတ်ကြီး ရေဓာတ်ကြီး လေဓာတ်ကြီး

အကြည်ခတ်ခြောက်ပါး အလုံးစုံသည် မီးစာတိုင်ကြီးနှင့်တူ၏ ကိုယ်နှင့်အပြည့်ရှိနေသော အဇ္ဈတ္တခတ်ဆီရသည် မီးစာတိုင်ကြီး အတွင်းမှာ ရှိနှင့်ရင်း ခတ်ဆီရနှင့်တူ၏။ တကိုယ်လုံးနှင့်အပြည့် ရှိနေသော အဇ္ဈတ္တခတ်မီးရသည် ထိုမီးစာတိုင်ကြီးမှာ အတွင်း အပြင် အနှံ့စွဲကပ်၍ တောက်နေသော မီးတောက်နှင့် တူ၏။ သတ္တဝါတို့၌ နေ့စဉ်စားအပ် သောက်မျှအပ်သော အစာတွင် ပါသော ဗဟိဒ္ဓခတ်ဆီရသည် ထိုမီးတိုင်ကြီးမှာ မပြတ်မပြတ် ထပ်မနား လောင်းရသော ရေနံဆီနှင့်တူ၏။ အထက် သက်တံ ရေး ဥပမာဖြင့် ခတ်ဆီထောက်ပံ့မှု ကြီးကျယ်ကြောင်းကို ပြသည်။ နောက် မီးစာတိုင်ကြီးဥပမာဖြင့် ခတ်ဆီ၏ ရုပ်က လာပ်တို့ကို ဖြစ်စေမှုနှင့် တကွ ထောက်ပံ့မှုကိုပင် ပြသည်။

ထင်ရှားစေဦးအံ့၊ ဝမ်း၌ မျှသမျှသော အစာရေစာမည်သည် အဋ္ဌကလာပ်ရုပ်ရု ရုပ်ခဲရသာတည်း။ ကလာပ်တိုင်း ကလာပ် တိုင်းမှာလည်း မဟာဘုတ်ကြီးလေးပါးကို ထောက်ပံ့သော ဩဇာဟူသော ခတ်ဆီသည် ပါမြဲဓမ္မတာပေတည်း။ ထိုကြောင့် ထမင်းအစာ တပြည်သားရှိလျှင် ဩဇာဟူသော ခတ်ဆီလည်း တပြည်သားပိုင် ရှိသည်ဟု ပရိယာယ်အားဖြင့် ဆိုထိုက်၏။ တိုင်မြေဝင်ဆွေးမြေ့၍ လဲလှလှ ပြိုလှလှ ရှိနေသော အိမ်ဒို ကြီးကို ခိုင်ခံ့သော ထောက်တိုင်သစ်တို့ ထောက်ကူထမ်းဆောင် နေသကဲ့သို့ မျှမျှသမျှသော အာဟာရခတ်ဆီတို့သည် အစာ သစ်အိမ်၌ တည်သည်နှင့် တပြိုင်နက် တကိုယ်လုံးရှိ အဇ္ဈတ္တ ရုပ်တို့ကို ထောက်ပံ့ ထမ်းဆောင်ပေကုန်၏။ အိမ်ဒိုကြီးမှာ ထောက်တိုင်ရု ယိမ်းယိုင် ရေ့ရဲလျှင် တအိမ်လုံး ယိမ်းယိုင် ရေ့ရဲသကဲ့သို့၎င်း ထောက်တိုင်ရု ပြိုလဲလျှင် တအိမ်လုံး ပြိုလဲ သကဲ့သို့၎င်း ထိုအစာသစ်တို့သည် ခြောက်နာရီ ခုနစ်နာရီမျှ သစ်သစ် လပ်လပ် တည်နေလျက် ထောက်ပံ့ ထမ်းဆောင်၍ ခြောက်နာရီ ခုနစ်နာရီ ကျော်သည်မှစ၍ တရွေရွေ ပုပ်သိုး ယိမ်းယိုင် လျော့ပါးသောအခါ တကိုယ်လုံးရှိ အဇ္ဈတ္တ ရုပ်ရု

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

ဓာတ်နု ကလာပ်နုတို့သည် တရွေ့ရွေ့ ယိမ်းယိုင်ရော့ရဲ ပြိုပျက်
ပျောက်ဆုံး ကြလေကုန်၏။ အစာသစ်အိမ်၌ အစာသက်ကုန်
လျှင် အတွင်းဓာတ်နုရ အကုန်ပျက်ဆုံးလေ၏။ မတကလေဝရ
ဟု ဆိုအပ်သော ဥတုဇဓာတ်ကြမ်းစုသာ ကျန်လေ၏။

အစာသစ်အိမ်၌ အစာသစ် အလျဉ်း မပြတ်မီ စောစောက
တင်ကူး၍ တနေ့လျှင် တထပ် တထပ်ကျသော်၎င်း၊ နှစ်ထပ်
နှစ်ထပ်ကျ သော်၎င်း၊ မျှီသွင်းခြင်းကိုပြုကြကုန်၏။ လူတို့ကား
ထမင်းဆာ၍ အားခွန်ဗလ ရော့ရဲသည် ဟူ၍သာ သိကြကုန်၏။
အစာသစ်အိမ်မှာ အစာ လျော့ပါးသည် မှစ၍ အတွင်းရုပ်ခဲ
ဓာတ်ခဲ ကလာပ်ခဲ အသက်ခဲ အားခဲ အင်ခဲတို့ တရွေ့ရွေ့ပြိုပျက်
ကွယ်ဆုံး၍ သွားသည်ကိုမူကား မသိရှာကြ လေကုန်။ စို့သက်
တံ ဥပမာ၌ အခံဘိမ်တိုက် အခြေအနေ ပျက်လျှင် စို့သက်တံ
သဏ္ဍာန်ကြီး အခြေအနေ ပျက်သကဲ့သို့ အစာသစ်အိမ်ရှိ အစာ
ဓာတ်ဆီ နွမ်းနယ်လျော့ပါး၍သွားလျှင် တကိုယ်လုံးရှိ မာမှုဟူ
သော အခြင်းအရာကြီးတရွေ့ရွေ့ လျော့ပါးပြိုပျက်၍ လိုက်မှု၊
ဖွဲ့စည်းမှုဟူသောရေဓာတ်ပြိုပျက်၍လိုက်မှု၊ ပူမှုအေးမှုဟူသော
ရေဓာတ်ပြိုပျက်၍လိုက်မှု၊ တောင့်တင်းခိုင်မာမှုဟူသော လေ
ဓာတ် ပြိုပျက်၍လိုက်မှု၊ စက္ခုဟူသောအကြည်ဓာတ် သောတ
ဟူသော အကြည်ဓာတ် ဗာနဟူသော အကြည်ဓာတ် ဖိဝှါဟူ
သော အကြည်ဓာတ် ကာယဟူသော အကြည်ဓာတ် မနောဟူ
သော အကြည်ဓာတ်တို့ ပြိုပျက်၍ လိုက်မှု၊ ဦးခေါင်းအတွင်း၌
ရှိသော ဓာတ်နုရ ရင်တွင်း၌ရှိသော ဓာတ်နုရဝမ်းတွင်း၌ရှိသော
ဓာတ်နုရ ခါးတွင်း ပေါင်တွင်းသလုံးတွင်း ခြေဘဝါးတွင်း၌ရှိ
သောရုပ်နု ဓာတ်နု ကလာပ်နုတို့သည် ရေမြှုပ်ကြီးတွေ ဖျတ်
ဖျတ်ဖျတ်ဖျတ် ကြေပျက်ဘိသကဲ့သို့ကြေပျက်ကြမှုကို အတပ်
မြင်အောင်ကြည့်လေ။ ထောက်ဘိုင်ကြီးစုယိုင်လျှင် တအိမ်လုံး
စင်လုံး ယိုင်သကဲ့သို့ အစာသစ်အိမ်ရှိ အစာဓာတ်ဆီ ယိုင်လျှင်

တကိုယ်လုံးရှိ အတွင်းဓာတ်ခူရု စင်လုံးယိုင် မှုကိုလည်း မြင်
အောင်ကြည့်လေ။

ထမင်းဆာ၍ အားအင်လျော့ပါးသည်ဟုဆိုသောအခါ ကိုယ်
တွင်း၌ အားဟု ဆိုအပ်သော ကလာပ်ခဲ ဓာတ်ခဲ ရုပ်ခဲတို့သည်
ဆီးနှင်းခဲ ကြွေသကဲ့သို့ ကြေပျောက် လျော့ပါးမှုပေတည်း။
ထမင်းဆာသူမှာ မျက်နှာ မျက်လုံးစသည်တို့ နှမ်းနယ်လျော့ပါး
၍နေသည်ကို မျက်မြင်နှင့်ပင် သိသာ၏။ ထိုသို့ ပြင်ပသန္တာန်
မှာ လျော့လျော့ပါးပါး ထင်မြင်ရသောအခါ အတွင်းသန္တာန်
တခွင်လုံးမှာ ရုပ်ခဲ ဓာတ်ခဲ ကလာပ်ခဲတွေ ကြေပျောက် ပျက်ဆုံး
ချက် အားကြီးသွ၍ အကျန်ဓာတ်ရု လျော့ပါးမှုကို ထိုးထွင်း၍
သိရသည်။ မာသုအဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲ၍သွားသည်ကို ပရမတ္ထ
အရာ၌ ပထဝီဓာတ် အဆင့်ဆင့် ချုပ်ပျောက် ကွယ်ဆုံးမှု ဆို
သည်။ ဖွဲ့စည်းမှုအဆင့်ဆင့် ရှေ့ပြောင်းသည်ကို အာပေါဓာတ်
အဆင့်ဆင့် ချုပ်ပျက်မှုဆိုသည်။ ကြွင်းသောဓာတ်တို့ ချုပ်မှုပျက်
မှုကိုလည်း ဤနည်းအတူချည်းမှတ်။ လျော့ပါးပျက်ပြုန်းပုံပြီး၏။

ထိုသို့ လျော့ပါး၍သွားသောအခါ အလွန်ကြီး မလျော့ပါးမီ
ထိုထမင်းအစာမျိုးကြာရသည်မျိုး၍ အစာအိမ်၌ ထမင်းအစာတည်
သည်နှင့် တပြိုင်နက် ယိမ်းယိုင်ယိုယွင်း၍နေသော အိမ်အိုကြီး
ကို ခဏခြင်း ပင့်ချိမြှောက်ကြ၍ ထောက်လိုက်သောအခါကဲ့သို့
တကိုယ်လုံးရှိ ဓာတ်ကြီးလေးပါးကဲ့သည် ခဏခြင်း တောင့်
တင်း ပြတ်ပြို၍ တုန်ပြန်၍ အားခဲ အင်ခဲ အသက်ခဲ တို့သည်
ခဏခြင်း ပြတ်ပြို ပြို ပြိုပြုန်း၏။ တိုက်ခွေ မျက်မြင်မှာလည်း ထင်
ရှားပါ၏။ အတွင်း ဝိုပေါက်အောင်ကြည့်လျှင် မိဗန်းကြီးရှာ၍
ခဏခြင်း အင်းကွက် ကွက်ကွက် ချောင်းကွက် မြောင်းကွက်
ရေတွေ ပြည့်သကဲ့သို့ အတွင်းသန္တာန် ကြီးငယ်ရ ခဏခြင်းရုပ်
ကလာပ်ပြည့်၍ တုန်သည်ကို မြင်နိုင်လတ္တံ့။

(ဤကား တကိုယ်လုံးကို ဓာတ်ဆီထောက်ပံ့ ပုံတည်း)။

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

အစာသစ်အိမ်ဟု ဆိုအပ်သော အူမကြီးသည် အလွန် ကြံရ
 ရဲရှိသော ပုဆိုးကြမ်း ဖျင်ကြမ်း ပိတ်ကြမ်းအလားရှိ၏။ ထို
 အစာသစ်အိမ်၏အောက်က ပါစကဓာတ်မီးအိုးတည်၏။ လော
 က၌ “တကျည်း” ဟူ၍ခေါ် ကြသောအကြောဆုံကြီးကို “ဓာတ်
 မီးအိုး” ဆိုသည်။ ထိုဓာတ်မီးအိုး၌ ပါစကဓာတ်သော ကမ္မဇ
 ဓာတ်မီးသည်တည်၏။ တကိုယ်လုံးကို စောင့်ရှောက်ပေသော
 “ဥသ္မာ” ခေါ်သော ပကတိကိုယ်ငွေ့ကြီးဟု ဆိုအပ်သော
 ကမ္မဇဓာတ်မီးကြီးသည်လည်း ထိုပါစကဓာတ်မီး၏ အစီးအပွား
 ပင်တည်း။ အစာသစ်အိမ်၌ ရောက်သမျှသော အစာသစ်တို့ကို
 ဓာတ်မီးအိုးမှာ ဓာတ်မီးသည် ထ၍ကျိုချက်ပေ၏။ ကျိုချက် ဆို
 သည်ကား လောက၌ နွားနို့ ဆိတ်နို့ စသည်တို့ကို ဆီဦး
 ထောပတ်ဖြစ်အောင် ကျိုချက်သကဲ့သို့တည်း။ ထိုသို့ ကျိုချက်
 ရာ၌ အဖတ်နု အဖတ်ကြမ်း အရည်နု အရည်ကြမ်းဟူ၍ လေး
 ပုံထွက်၏။ ဩဇာ နည်းလှသော အဖတ်ကြမ်း အရည်ကြမ်းစု
 သည် အောက်သို့ ကျလေ၏။ ဩဇာရှိသော အဆီအစေးစုသည်
 အထက်သို့တက်၏။ ထိုအတူ အစာသစ်အိမ်၌ ရောက်သမျှသော
 အရည် အဖတ်တို့ကို အကြမ်းအနု ခြားနား၍ သွားအောင် ကျို
 ချက်၍ စစ်မှုကို ဝမ်းမီးကျိုချက်မှု ဆိုသည်။

အဖတ်ကြမ်းစုသည် ကျင်ကြီးဖြစ်၍ အစာဟောင်းအိမ်သို့
 လျှောကျလေ၏။ အရည်ကြမ်းစုသည် ကျင်ငယ် ဖြစ်၍ ဆီးအိမ်
 သို့ လျှောဝင်လေ၏။ အစာ၌ပါသမျှသော အဆီ အနှစ်စုသည်
 ပါစကဓာတ်မီး ဥသ္မာဓာတ်မီးတို့၏ အဟုန်ဖြင့် ဆူဝေ၍ ရသ
 ဟရဏီကြော တထောင်သို့ အစဉ်လျှောက်သဖြင့် တကိုယ်လုံး
 ပြန့်နှံ့လေ၏။ ထိုသို့ ပြန့်နှံ့သောအခါ ရောက်ရာ ရောက်ရာ
 ဌာန၌ တကိုယ်လုံးရှိ ဓာတ်မီးနှင့် ပေါင်းမိကြလေ၏။ ထိုသို့
 ပေါင်းမိသောအခါ လောက၌ မီးနှင့်ကင်ရာ မီးနှင့်ချက်ရာ အဆီ
 ဟူသမျှသည် ပွားစီးသကဲ့သို့ ကိုယ်စောင့် ဓာတ်မီးတို့နှင့်

၅၂ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပေါင်းမိရာ၌ ဓာတ်ဆီသည် ရုပ်ကလာပ်တို့ကို ပွားများစေ၏။ အဆီပြင် အဆီခဲ အဆီကြည်တို့ကိုပွားစေ၏။ လောက၌ အဆီနှင့် ပေါင်းမိသောအခါ မီးတို့သည် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ပွားစီးကုန်သကဲ့သို့ ထိုဓာတ်ဆီနှင့် ပေါင်းမိသောအခါ တကိုယ်လုံးရှိ ဓာတ်မီးတို့သည် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ပွားများကုန်၏။ လောက၌ ထိုထိုဝတ္ထုတို့ကို မီးနှင့်ကျိုချက်၍ အဆီ အနှစ် ထုတ်ယူကြရာ၌ မီးအားနည်းပြန်လျှင် အဆီအရနည်း၍ အဖတ်အကြမ်းသာများတတ်၏။ ထိုအတူ ဝမ်းမီးဟုဆိုအပ်သော ထိုပါစက ဓာတ်မီးအားနည်းခဲ့လျှင် စားသမျှအစာသည် အသုံးမကျသော ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် လေသလိပ်ဘက်သို့သာ လဲလေ၏။ ရသ ဓာတ်ဟူ၍ လောကီကျမ်းတို့၌ ခေါ်ကြသော အဆီ အနှစ် ဘက်သို့ အနည်းငယ်မျှသာ လိုက်တော့သည်။

ပါစကဓာတ်မီးအလွန်အားကြီးပြန်လျှင်လောင်ကျွမ်း၍သွားသည်သာများ၏။ အနှစ်အဆီ အရနည်း၏။ ဓာတ်မီးအိုးကြီးကို လေ သလိပ် ဖုံးလွှမ်း မြှေးရှက် ပိတ်ပင်၍ နေပြန်လျှင် ဓာတ်မီး၏ အလွန်နုနုခြင်း မညီညွတ်ခြင်းစသည်ဖြစ်၍ အစာ မနူး မနပ် မကြေ၍ ရောဂါဥပဒ်ဖြစ်တတ်သည်။ ပကတိ အစာ အာဟာရ စသည် အနှစ် ဩဇာ မရှိလှ၍ ပါစကဓာတ်မီး ဥသ္မာဓာတ်မီး နှစ်ပါး သောင်းကျန်းသည့် အတွက် လူတို့မှာ ရောဂါဥပဒ်များ ကြကြောင်း၊ သေလွယ် ပျောက်လွယ် ကြကြောင်း၊ သံ ပြဒါး စသော အနှစ်ဓာတ်ဆီမျိုးတို့ကို အစိမ်း ဇာတိပြောင်းအောင် စီရင်၍ အတ္တတ္တဓာတ်နုတို့နှင့် မိဿကဖြစ်နိုင်သော ရသာယာန ဓာတ်ဆေး ဓာတ်ဆီများကို မျှသောသူမှာ ဓာတ်မီးနှစ်ပါးငြိမ်သက်ယဉ်ကျေးလှသည်ဖြစ်၍ ရောဂါဥပဒ် ကင်းရှင်းကြောင်း၊ အသက် တရာတမ်းမှပင် နှစ်ရာ၊ သုံးရာ၊ လေးရာ၊ ငါးရာ၊ တထောင်မက အသက်ရှည်နိုင်ကြောင်းများကို ပဓာနိယာန် ဒုတိယအင်္ဂါတွင် ဆိုခဲ့ပြီ။

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

(ဤတွင်ရှေ့ကား ဤကိုယ်ကြီးကို ဆယ်မျိုးသော ဓာတ်ဆီ
ဘို့သည် အမြဲမပြတ် ထောက်ပံ့အပ်၏ဟူသော စတုတ္ထမာတိကာ
ပုဒ်၏ အဓိပ္ပာယ်ပြီး၏။)

ပဉ္စမ မာတိကာ။ အယံကာယော၊ ဤကိုယ်ခန္ဓာသည်။ ဇာတိ
ဓမ္မော၊ အသစ်အသစ် မစဲဖြစ်ခြင်း သဘောရှိ၏။ ဟူသော ပဉ္စမ
မာတိကာပုဒ်၌ ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို မှုဏ်၌ထင်သော အရိပ်
ဥပမာ၊ စိုသက်တံ ဥပမာ၊ ဓာတ်မီး ဓာတ်ဆီတို့ ပြုပြင်ရာဖြစ်
ကာ ပျက်ကာနေရသော အချက်စုကို စေ့စုံစွာမြင်နိုင်ပါလျှင် ဤ
ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမှာ မျက်တောင်တခတ် လျှပ်တပြက်မျှ အသစ်အ
သစ်ဖြစ်ပေါ်ခြင်းမှကင်းသော အကွက်မရှိ၊ ဖြစ်ပေါ်ရာတိုင်း၌
အဟောင်း အဟောင်း ကွယ်ပျောက်ပျက်ဆုံးခြင်းမှ ကင်းသော
အကွက်လည်းမရှိ၊ ကျိုက်ကျိုက်ဆူသော ရေခွေးအိုးကြီးအတွင်း
၌ ဆူဆူတက် ဖြစ်ပေါ်မှု ပျက်ကွယ်မှု ထွေးရှက်၍နေကြကုန်
သော ရေဖြိုက်ခဲတွေကဲ့သို့ တကိုယ်လုံး ဓာတ်မီး ဓာတ်ဆီတို့
အတွက် ဖြစ်မှု ပျက်မှုတွေ ပွက်ပွက်ဆူနေကြပုံကို မြင်လိမ့်
မည်။ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ တည်းဟူသော အကြောင်း
တရား လေးပါးတို့ကြောင့် တကိုယ်လုံး၌ မာမှုဟူသော ပထဝီ
သည် ဖြစ်ပေါ်၏။ ထိုပထဝီသည် အဆံ အမာ အကြိတ် အခဲ
ဟူ၍ အဏုမြူမျှရှိသည်မဟုတ်။ အခြင်းအရာ ကြိယာသက်သက်
မျှသာ ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် ထိုမာမှုသည် ဓာတ်မီး၏ အဟုန်
ကြောင့် ခဏခြင်း ပျက်ဆုံးရ၏။ မျက်တောင်တခတ်မျှ အသက်
ရှည်၍ တည်နေနိုင်သည်မဟုတ်။ ပထဝီပျက်ဆုံးလျှင်လည်း ထို
ပထဝီမှာ တွယ်တာရသော ဖွဲ့စည်းမှု ပူမှု အေးမှု တောင့်တင်း
ကြွရွမှု စသည်လည်း အတူပါရလေ၏။ ထိုပထဝီမှာ မှီရသော
အကြည်ခြောက်ပါးတို့သည်လည်း ပါရလေကုန်၏။ တကိုယ်
လုံးနို့အောင် ကြည့်လေ။

၅၄ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပျက်ဆုံးသမျှ နေရာမှာလည်း အစားပိုက်ထူသော အားဖြင့် အပြည့် အပြည့် ဖြစ်ပေါ်ရ၏။ ဤသို့လျှင် မျက်တောင် တခတ် လျှပ်တပြက်အတွင်းမှာပင် ပျက်မှု ဖြစ်မှု အဆက်အလက် တရာ တထောင်မက ပြောင်းလဲသည်။ ထိုဖြစ်မှု ပျက်မှုများကို မျက်စိနှင့်ကြည့်၍ မြင်နိုင်ကောင်းသည်မဟုတ်။ အထက်ကပြဆိုခဲ့ပြီးသော သဘာဝအရင်းစုနှင့်ကြည့်ရှုမှ ဉာဏ်နှင့်သာ မြင်ကောင်းသော အမှုစုပေတည်း။ လှုပ်လှုပ်ရွရွထင်သမျှသည် အဟောင်းပျက်မှု အသစ်ပေါ်မှုချည်းသာဖြစ်၏။ မျက်စိအမြင်မှာ မူကား တခုတည်းသောအဆင်းသည်ပင် လှုပ်သည် ရှသည်ဟု ထင်မြင်၍နေ၏။ မျက်မြင်ကို အဟုတ်ထင်လျှင် ပရမတ် သဘောကို ဉာဏ်မစူးနိုင်ပြီ။ သတိကြပ်ကြပ်ပြုလေ။

လေးပါးသောအကြောင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သမျှသော မာမှု ဖွဲ့စည်းမှုစသော ပရမတ်ဓာတ်မြေ ဓာတ်ရေ စသည်တို့သည် အတူတကွဖြစ်ပေါ်သော ဓာတ်မီး၏ အဟုန်ကြောင့် ခဏခြင်း ခဏခြင်း ပျက်ဆုံးကွယ်ပျောက်ရကုန်သည် ဟူသောစကား၌ လောက၌ မီးတို့မည်သည် အကြင်ဝတ္ထုကို မှီတွယ်၍ ဖြစ်ပွား၏။ ထိုဝတ္ထုကို လောင်မြေမ္မတာဖြစ်သည်နှင့်အညီ ထိုပရမတ်ဓာတ်မီးသည်လည်း မိမိနှင့်အတူ ဖြစ်ပေါ်သော မာမှု ဖွဲ့စည်းမှု တင်းရင်းမှုဟူသော ဓာတ်ကြီးသုံးပါးနှင့်တကွ အကြည် ဓာတ်တို့ကိုလည်း ခဏခြင်း ခဏခြင်းကွယ်ဆုံးအောင် လောင်သည်သာဖြစ်၏။ အမှိုက်မှ ဖြစ်သောမီးသည် ထိုအမှိုက်ကို ခဏခြင်းကုန်အောင် စား၏။ ဆီမှထသောမီးသည် ထိုဆီကို စား၏။ ရေနံမှ ထသောမီးသည် ထိုရေနံကိုစား၏။ ထိုထိုအဆီမှထသော မီးသည် ထိုထိုအဆီကို ခဏခြင်းကုန်အောင်စား၏။ ထိုအတူ သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်၌ ကိုယ်နှင့်အပြည့် တဂြိုဟ်ဂြိုဟ်မပြတ် မစဲ ထ၍နေသော ဓာတ်မီးသည်လည်း အတူတကွ ဖြစ်ပေါ်သော ဓာတ်တို့ကို ခဏခြင်း ခဏခြင်းကုန်အောင်စားသည်သာ

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

လျှင် ဖြစ်၏။ အထူးအားဖြင့် ဓာတ်ဆီဟူသမျှကို ခဏခြင်း ကုန်အောင်စား၏။

ထိုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သမျှသော ခပ်ဆိမ်းသော ပရမတ် မြေ ရေ စသောဓာတ်တို့သည် မျက်တောင်တခတ် လျှပ်တပြက်မျှ အသက်ရှည်၍ တည်နေနိုင်သည်မရှိကြကုန်။ မျက်တောင်တခတ် အတွင်းမှာပင် အကြိမ်တရာ တထောင်မက တကိုယ်လုံးအကျွတ် ကွယ်ဆုံး၏။ ထိုသို့ကွယ်ဆုံးသော်လည်း အသစ်အသစ် အစား စေ့အောင် ထူထောင်ဘန်ဆင်းကြသော အကြောင်း တရားစု အလွန်များပြားလှ၍ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါ၌ ခဏတိုင်းခဏတိုင်းတိုး တက်ကြီးပွား၍ပင် လာနိုင်ပြန်သတည်း။ မိမိကိုယ် တကိုယ်လုံး ခဏမစဲ ကြေပျက်ကွယ်ဆုံးမှုကိုလည်း မြင်အောင်ကြည့်။ ကွယ် ဆုံးကြေပျက်မှုကိုစိပ်စိပ်မြင်လျှင်တကိုယ်လုံးနှင့် အပြည့် အပြည့် အသစ် အသစ် ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ် မှုဟူသော ဇာတိအချက်တို့ ကိုလည်း စိပ်စိပ်ကြီးမြင်လိမ့်မည်။ ရေနံဆီတပိဿာ၌ တောက် သောမီးသည်ထိုရေနံဆီကို အတွင်ကုန်အောင်စား၏။ ရေနံဆီကို မလျော့ရအောင် လောင်းသောသူက လောင်းနိုင်သမျှ ကာလ ပတ်လုံးရေနံဆီလည်း လျော့သည်မထင်ရ မီးလည်းလျော့သည် မထင်ရ။ မထင်ရသော်လည်း နှစ်ပါးလုံးပင် ခဏစဉ်အတိုင်း ကုန်ကြဆုံးကြသည်သာဖြစ်၏။

အကယ်၍ မကုန်မဆုံးကြသည် ဖြစ်ခဲ့အံ့ ရေနံဆီအသစ် လောင်းဘွယ်ကိစ္စ မရှိရာပြီ။ တညလုံးမှာ အခါခါလောင်းရ သည့်အတွက် အချိန် အခွက် ငါးဆယ်ကုန်လျှင် မီးစား၍ အခွက် ငါးဆယ်ကုန်ကြောင်း ထင်ရှား၏။ စေ့စေ့ကြည့်၍နေလျှင်လည်း သူ့ဆီနှင့်သူ့မီး ခဏခြင်း ခဏခြင်း ကုန်ဆုံး၍ သွားသည်ကို မြင်ရပါ၏ ဆီရော မီးတောက်ရော လျော့ပါး၍ လျော့ပါး၍သွား သည်ကိုလည်း မြင်သာပါ၏။ တညထွန်းလျှင် ရေနံဆီအချိန် များစွာကုန်သည်ဟုလည်း သိကြပါ၏။ ဤအတူ တကြိမ်စား

သော အစာအာဟာရအတွက် နာရီပေါင်း မည်ရွေ့ မည်မျှသာ ဤကိုယ်ခန္ဓာ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး နေနိုင်သည်။ အစာ အာဟာရ လျော့ပါး၍သွားလျှင် ဤခန္ဓာလျော့ပါး၍ သွားသည်။ အစာအာဟာရပြတ်၍ သွားလျှင် ဤခန္ဓာမတည်နိုင်ပြီ။ ဤကိုယ်ခန္ဓာတို့၏ ပျက်ဆုံးမှု မြန်လှ အားကြီးလှသည့် အတွက်ကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာ အသစ်အသစ် အလျဉ်ဆက်လက်မှု မြန်လှအားကြီးလှ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာ အသစ်အသစ် အလျဉ်ဆက်လက်ထူထောင်မှု မြန်လှအားကြီးလှသည့် အတွက်ကြောင့် လောက၌ အသက် မွေးမှုဟူသော အလုပ်ကြီးသည် အကြီးကျယ်ဆုံး အကြပ်တည်းဆုံး မလွဲသာဆုံး မနေသာဆုံး ဖြစ်လေသတည်း။

ဓမ္မုဒ္ဓါပါ မြေပြင်၌ တနှစ်တနှစ်တွင် ဖြစ်ပွားသော စပါးမျိုး ပြောင်း ပဲ လူး ဆတ် အစရှိသော အစာ အာဟာရမျိုးသည် မည်ရွေ့ မည်မျှ များပြားလိမ့်မည်၊ တနှစ်အတွ် တလအတွ်တရက် အတွ်စားသောက်၍ မည်ရွေ့ မည်မျှ ကုန်လိမ့်မည်ဟု မြော်လိုက်လျှင် ခန္ဓာသစ် ဆက်သက် တည်ထောင်မှု၊ အသက်သစ် ဆက်လက်တည်ထောင်မှု ကြီးကျယ်ပုံကို မြင်လိမ့်မည်။ နေ့စဉ်အတိုင်း အသက်သစ် ခန္ဓာသစ် အလျဉ်ဆက်လက်မှု အသက်မွေးမှု ကြီးကျယ်ကြပ်တည်း၍ နေကြပုံကို မြင်နိုင်လျှင် ဤခန္ဓာဤအသက်စု ပျက်မှုဆုံးမှု ပျောက်ကွယ်မှု မြန်ကြောင်း အားကြီးကြောင်းကို လည်း မြင်လိမ့်မည်။ ရေသတ္တဝါ ကုန်းသတ္တဝါတို့ အသက်မွေးမှု အစာရေစာမှု ဥစ္စာစီးပွားမှုနှင့် နေ့နေ့ညည ပုပုရွရွ လှလှယက်ယက် လုပ်ကြ ကိုင်ကြ ထမ်းကြ ပိုးကြ သွားကြ လာကြ ပြောကြ ဆိုကြ ကြံကြ စည်ကြ ကြောင့်ကြ စိုက်ကြ အားထုတ်ကြ စိုးရိမ်ကြ ပူပန်ကြ စောင့်ရှောက်ကြ ထိန်းကျောင်းကြ ငြင်းခုံကြ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြသမျှ အလုံးစုံတို့ကို အရင်းသို့ ဆိုက်အောင် ကြည့်တတ်ပါလျှင် ဤကိုယ်ခန္ဓာ အဟောင်း အသစ် အလျဉ်ဆက်လက်မှု၊ အသက်ဟောင်းအသက်သစ်အလျဉ်ဆက်လက်မှု၊ ကြပ်တည်းလှသည့် အတွက်ကြောင့်ဟု မြင်လိမ့်မည်။

အသစ် အသစ် ဆက်လက်မှု ထူထောင်မှု ကြပ်တည်းပုံကို မြင်လျှင်လည်း အဟောင်း အဟောင်း ပျက်ဆုံး ပြောင်းလဲမှု မြန်ကြောင်း အနှစ်မရှိကြောင်း မြင်လိမ့်မည်။ ဤကိုယ်ခန္ဓာ ဓာတ်ကြီး ဓာတ်ငယ်ကို ပျက်မှု ဖြစ်မှု မြန်လှသည့် အတွက် ကြောင့် လောက၌ ကြောင့်ကြပျက်ဘွယ် အနန္တ ဖြစ်ပွား၍ နေသည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။ ဤကား ပကတိ ဇာတိကို မြင်၍ အချက်ရတည်း။

ဤခန္ဓာကို တွယ်တာ ခင်မင်သည့်အတွက် အသက်တရာ အသက်တထောင် ရှည်ရှည်နေလို၍ အသစ်အသစ်သော ဇာတိ တို့ကို ခဏမစဲ အစဉ်စပ်မိအောင် အလျဉ်ဆက်မိအောင် ထူထောင်မှုဟု ဆိုအပ်သော အသက်မွေးမှုအတွက်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ၌ ပကတိဇာတိမှု ခဏမစဲ အသစ်အသစ် ဖြစ်၍နေချက်ကို မြင်နိုင်ပါလျှင် ဝိကတိ ဇာတိကိုလည်း မြင်နိုင်လတ္တံ့။

ဝိကတိ ဇာတိဆိုသည်ကား- အနာအမျိုးမျိုးဖြစ်ပေါ်မှု ရောဂါအမျိုးအမျိုး ဖြစ်ပေါ်မှု၊ ဘေးအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်မှု၊ ရန်အမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်မှု၊ ဒဏ်အမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်မှု၊ ဥပဒ်အမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်မှု တို့ပေတည်း။ ခဏခြင်း စပ်မိအောင် ဆက်မိအောင် အစဉ်မပြတ်အောင် အလျဉ်မပြတ်အောင် အသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်၍နေသောဇာတိမှုအမြဲရှိသည့်အတွက် ကိုယ်ခန္ဓာရမှာ ဣဋ္ဌအနိဋ္ဌ ပြောင်းလဲလိုလျှင် ခဏခြင်း ပြောင်းလဲနိုင်သည်။ ပျက်ကွယ်မှု မြန်သည့်အတွက်ကြောင့် ဣဋ္ဌ အနိဋ္ဌ သုခ ဒုက္ခ ပြောင်းလဲလိုလျှင် ခဏခြင်း ပြောင်းလဲနိုင်သည်။ ဘယ်ခဏ၌ အနိဋ္ဌဇာတိမျိုး ဒုက္ခဇာတိမျိုး မပေါ်နိုင်သော ခဏဟူ၍ မရှိ။

ဇာတိဟူသည်ကား-ဖြစ်ပေါ်မှုတည်း။ လောက၌ ပျက်စီးနာဖြစ်သည် နားနာဖြစ်သည် အစရှိသည်ဖြင့်ခေါ်ဝေါ်ကြသော (ဖြစ်) ဟူသော အချက်ရသည် ဇာတိချည်းတည်း။ ဤခန္ဓာကိုယ်

၅၈ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ရ၌ အနိဗ္ဗဇာတိမျိုး ဒုက္ခဇာတိမျိုးတို့ကို ဖြစ်ပေါ်စေတတ်သော အကြောင်းတရားသည် အတွင်းသန္တာန်ကလည်း အသင်္ချေ အနန္တများပြား၏။ အပသန္တာန်ကလည်း အသင်္ချေ အနန္တများ ပြား၏။ ဤကိုယ်ခန္ဓာ၌ တကိုယ်လုံး၏ အမာခံအထည်ခံဖြစ်သော မာယုဟူသော ပထဝီဓာတ်ကို “ကဋ္ဌမုခမြွေ” ဟူ၍ ဟောတော် မူ၏။ ခြေဖျား၌ အဆိပ်ထန်သောမြွေ ကိုက်ရာ ဦးခေါင်းတိုင် အောင် ခဏခြင်း အဆိပ်နှံ့၍ လူမှန်းမသိဖြစ်ရာ၌ တကိုယ်လုံး ခဏခြင်း ရုပ်ပြောင်း၍ ကုန်၏။ ပကတိ နဂိုရ်ရုပ်စု အကုန်ကွယ် ပျောက်၏။ လောင်မီးအရုနှင့်တူသော ရုပ်စုသည် ခဏခြင်း ဟည်ထောင်၏။ တကိုယ်လုံးမှာ နဂိုရ် ပကတိရုပ်ဟူ၍ အဏုမြူမျှ အကြွင်းအကျန် မရှိပြီ။ တကိုယ်လုံးသည် လောင်မီး အလားရှိ သော ရုပ်သစ်အတိ ပြည့်၏။

ဥပမာကား-ချိန်ဝင်ပိဿာ ငါးဆယ်ခန့်ရှိသော အလွန်ထက် လှစွာသော ယမ်းဖြင့် ပြည့်သော မီးဒုန်းကြီးကို စနက်ပေါက်မှ နှမ်းစေ့ခန့်ရှိသော အနည်းငယ်သော မီးပေါက် မီးပွား ထိပါးခဲ့ သည်ရှိသော် ချိန်ဝင်ပိဿာ ငါးဆယ်ခန့်ရှိသောယမ်းခဲကြီးသည် အကုန်လုံး ခဏခြင်း မီးအတိ ဖြစ်လေသကဲ့သို့တည်း။

ဤမြွေကိုက်သောသူ၌ တကိုယ်လုံး ရုပ်သစ်ပြောင်းပုံ ရုပ် ဟောင်းကွယ်ပျောက်ပုံကား ခြေဘဝါး အထည်ခြိမ်ဖြစ်၍ နေ သော နဂိုရ်ရုပ်စုကား သာယာ ချမ်းမြေ့သော ဣဋ္ဌရုပ်စုဖြစ် ကြောင်းကို အများသူပင် သိ၏။ မြွေကိုက်၍မြွေဆိပ်ပြန့်နှံ့သည့် အတွက် နဂိုရ်က မရှိသော ပူမှု နာမှု အောင့်မှု အင့်မှု ထိုးကျင့် မှု ထုံကျင့်မှု ကိုက်မှု ခဲမှု တောင့်မှု တင်းမှုစသော မချမ်းသာမှု မသက်သာမှုစုသည် ယခုမြွေကိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ယခုမှ ဖြစ်လာသည်ဟု ထင်ရှားပါ၏။ မေးမြန်းလျှင်လည်း ယခုမှဖြစ် လာသော အမှုစုပါဟု ပြောကြလတ္တံ့ ၊ ထိုသို့ပြောကြသော်လည်း ဇာတိသစ် ရုပ်သစ် ဓာတ်သစ် ကလာပ်သစ် ဟူ၍ကား ခြားနား

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

၍ မသိကြရှာလေ။ ကိုယ်၏အတွင်း၌ ယခုဘာဖြစ်သည်၊ ဘယ်
လိုဖြစ်သည်၊ ပေါက်လာသည်၊ ပေါ်လာသည်၊ ဘယ်ရောဂါ
ဖြစ်သည်၊ ဘယ်အနာဖြစ်သည်၊ စသည်ဖြင့် ဖြစ်လုံး ပေါ်လုံး
ပေါက်လုံးနှင့် ပြောကြသမျှသော အမှုသည် ဇာတိသစ် ရုပ်
သစ် ဇာတ်သစ် ကလာပ်သစ် ပရမတ်သစ် ချည်းသာတည်း။

မိမိကိုယ်ခန္ဓာတွင် တခုတခုသော နေရာ၌၎င်း၊ တကိုယ်လုံး၌
၎င်း ယခုပူ၍လာသည်ဟု သိလျှင် ယခုမှပေါ်သော ဇာတိ
အသစ်ပေတည်း။ အသစ်ပေါ်လျှင် ထိုပေါ်ရာမှာ အဟောင်း
ပျောက်ပြန်၍ တကိုယ်လုံးမှာ ယခုပူ၍ လာသည်ဟု သိသာခြား
နားရှိလျှင် တကိုယ်လုံးရှိ ရုပ်ဟောင်း ဇာတ်ဟောင်း ကလာပ်
ဟောင်းခု ကွယ်ပျောက်၍ကုန်ပြီဟု သိရသည်။ ပြောင်းလဲပုံ
မြန်လှ၍ ပြောင်းလဲမှန်းမသိနိုင်ကြသည်။ ယခုအေး၍လာသည်၊
နာ၍လာသည်၊ ကျင်၍ ထုံ၍ ကိုက်၍ ခဲ၍ ညောင်း၍ ညှာ၍
တောင့်၍ တင်း၍ အောင့်၍ အင့်၍ ယား၍ ယိ၍လာသည်၊ ကျိန်း
၍ စပ်၍လာသည် စသည်ဖြင့် ကိုယ်သန္တာန်အတွင်း အပ၌ မခံ
သာသော အမှုခပ်သိမ်းဖြစ်မှု ပေါ်ပေါက်မှုဟူသမျှသည် ဖြစ်မှန်း
သိသာရာ၊ ပေါ်ပေါက်မှန်း သိသာရာ ကိုယ်အင်္ဂါတခုလုံး၌
ရုပ်ဟောင်းကွယ်ဆုံး၍ ဇာတိသစ်ရုပ်သစ် ပေါ်မှုချည်းမှတ်လေ။
တုန်ဖျား ဖျားသောသူ၌ အချမ်းတက်မှု အချမ်းကျမှု အပူတက်
မှု အပူကျမှုများ၌ တကိုယ်လုံးအကျွတ် အဟောင်းအသစ် လဲ
ပြောင်းမှု ထင်ရှားလှ၏။ အစားများ၍ ခဏခြင်း အထူးဖြစ်လာမှု၊
ရေချိုး မိုဗ်းစွတ်များ၍ ဖြစ်လာမှု စသည်ဖြင့် ဤကိုယ်ခန္ဓာ
အတွင်း၌ ထွေထွေလာလာ မခံသာဖြစ်ပေါ်မှုတို့သည် အသင်္ချေ
အနန္တ များပြားလှ၏။ ဤကား ဝိကတိဇာတိ ဖြစ်ပေါ်မှုကို
ဆိုသော စကားရပ်တည်း။

ဤဝိကတိဇာတိဖြစ်ပေါ်မှု ထင်ရှားရှိနေသည့်အတွက်ကြောင့်
စိတ်အလိုရှိတိုင်း မနေသာ မသွားသာ မလာသာမပြုသာ မကျင့်

သာ ဘေးဖြစ်ရန်အခွင့်၊ ရန်ဖြစ်ရန်အခွင့်၊ ဒဏ်ဖြစ်ရန်အခွင့်၊ ကိုယ်တွင်းအန္တရာယ် ဖြစ်ရန်အခွင့်၊ ကိုယ်ပအန္တရာယ် ဖြစ်ရန် အခွင့် အလုံးစုံမျိုးတို့ကို ကြောက်ရ ရှုံ့ရ ထိတ်ရ လန့်ရ စိုးရိမ်ရ ကြောင့်ကြရ ပူရ ပန်ရ ရှောင်ရ ရှားရ ရပ်ရွာ ဖွဲ့စည်း၍ နေရ အိမ်ရာ ဝင်းမြို့ အဆီးအကာနှင့် နေရခြင်းစသည်ဖြင့် ကြပ် တည်းကြရလေသည်။ ထိုသို့ကြပ်တည်းသော အမှုခပ်သိမ်းကို မြင်လျှင် ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ဝိကတိဇာတိဒုက္ခကို မြင်လတ္တံ့။ ဤကား မြွေကိုက်သောသူ ဥပမာ၊ ယမ်းမီးဒုန်းကြီး ဥပမာ တို့ဖြင့် တကိုယ်လုံး၏ အမာခံဖြစ်သော ခက်မာမှုဟူသော ကဋ္ဌမုခမြွေ ဟူ၍ ဟောတော်မူသော မြေဓာတ်၏ ခဏခြင်း ဘောက်ပြန်မှု ပြောင်းလဲမှု ထကြွခက်ထန်မှု ပြိုပျက်မှု အလွန် မြန်လှကြောင်း ကိုဆိုသော စကားရတည်း။

အလွန်မာ၍နေသော လူပမာဏရှိသော ချုပ်ခဲကြီး ဖယောင်း ခဲကြီး အဆီခဲကြီးများကို ခဏခြင်း အတွင်းအပြင်နှံ့ပြားအောင် မီးရှိုက်သင့်လေသောအခါ ခဏခြင်း မာမှုအဆင့်ဆင့် ပြိုပျက်၍ ပြောမှုအဆင့်ဆင့် တိုးတက်၍လာပုံ မီးနှင့်ဝေး၍ အေးပြန်သော အခါ ပြောမှုအဆင့်ဆင့် ကွယ်ပျောက်၍ မာမှုအဆင့်ဆင့် တိုး တက်၍ သွားပုံများနှင့် အလားဟူ မြင်အောင်ကြည့်လေ။ မာမှု အဆင့်ဆင့် ပြိုပျက်ကွယ်ပျောက်၍ သွားသည်ကို အဘိဓမ္မာ၌ မြေဓာတ်အဆင့်ဆင့်ချုပ်မှု ဆုံးမှု ကွယ်ပျောက်မှုသေမှုဆိုသည်။ ၎င်းကိုပင် သုတ္တန်ဒေသနာ၊ အဘိဓမ္မာဒေသနာတို့၌နိရောဓ၊ ဘင်္ဂ၊ ခယ၊ ဝယ၊ အတ္တ၊ မရဏ၊ အနိစ္စ ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။ နိရောဓ၊ ချုပ်၊ ဘင်္ဂ၊ ကွဲ၊ ခယ၊ ကုန်၊ ဝယ၊ ပျက်၊ အတ္တ၊ ကွယ်၊ မရဏ၊ သေ၊ အနိစ္စ၊ မမြဲ။

ဝိပဿနာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုအမှုကို ဒိဋ္ဌပစ္စက္ခ မြင် အောင်ရှုကြရကုန်သည်။ ထိုအမှုကို မြင်သော ဉာဏ်ကို အနိစ္စ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ဆိုသည်။ ကဋ္ဌမုခမြွေ ဟူ၍ဆိုအပ်သော မြေဓာတ်

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

၏ ဇာတိကိုမြင်နိုင်လျှင် ပူတိမုခမြေ့၊ ဟူ၍ ဆိုအပ်သော ရေ
 ဓာတ် အဂ္ဂိမုခမြေ့၊ ဟူ၍ဆိုအပ်သော မီးဓာတ် သတ္တမုခမြေ့ ဟူ
 ၍ ဆိုအပ်သော လေဓာတ် ဤဓာတ်ကြီးသုံးပါးတို့၏ ဘောက်
 ပြန် ပြိုပျက်မှု အသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲမှုကိုလည်း မြင်
 နိုင်လတ္တံ့။ ရေဓာတ်၌ ဖွဲ့စည်းမှုအဆင့်ဆင့် အားကြီး၍ သွားမှု၊
 အဆင့်ဆင့် ရော့ရဲ ပြေပျက်၍သွားမှုသည် အဆင့်ဆင့်ချုပ်မှု
 နိရောဓ၊ ဘင်္ဂ၊ ခယ၊ ဝယ၊ အတ္တ၊ မရဏ၊ အနိစ္စပေတည်း။
 မီးဓာတ်၌ ပူမှုအဆင့်ဆင့်တိုးတက်ချက် ဆုတ်ယုတ်ချက်၊ အေး
 မှုအဆင့်ဆင့် တိုးတက်ချက် ဆုတ်ယုတ်ချက်သည် အဆင့်ဆင့်
 ချုပ်မှု နိရောဓ၊ ဘင်္ဂ၊ ခယ၊ ဝယ၊ အတ္တ၊ မရဏ၊ အနိစ္စပေတည်း။
 လေဓာတ်၌ တောင့်တင်း သန်မာမှု အဆင့်ဆင့်တိုးတက်ချက်
 ဆုတ်ယုတ်ချက်၊ ရော့ရဲမှုအဆင့်ဆင့်တိုးတက်ချက် ဆုတ်ယုတ်
 ချက်သည် အဆင့်ဆင့် ချုပ်မှု နိရောဓ၊ ဘင်္ဂ၊ ခယ၊ ဝယ၊ အတ္တ၊
 မရဏ၊ အနိစ္စပေတည်း။ ဤသို့သော အနိစ္စကိုမြင်မှပိပဿနာဉာဏ်
 အမှန်ဖြစ်သည်။ လောက၌ သေချိန်ကျ သေရချေ့၊ အိုချိန်ကျ
 အိုရချေ့၊ ပျက်ချိန်ကျ ပျက်ရချေ့ဟု ရှုကြ မြင်ကြသော အရာ
 သည် ပိပဿနာဉာဏ်ပင် မဟုတ်။ ကုလား တရုပ် ချင်း ကရင်
 တို့လည်း မြင်ကြသော အမှုပင်ဖြစ်သတည်း။ ဓာတ်ကြီး လေး
 ပါးတို့ချုပ်မှု ပျက်မှုအနိစ္စလက္ခဏာကိုမြင်လျှင် အကြည်ခြောက်
 ပါး ဓာတ်မီးဓာတ်ဆီတို့ကို အထူးအားထုတ်တွယ်မရှိ အလိုလို
 မြင်နိုင် ထင်နိုင်လတ္တံ့။

(ဤတွင်ရှေ့ကား ဤကိုယ်ခန္ဓာကြီးသည် အသစ်အသစ်မစဲ
 ဖြစ်ခြင်း သဘောရှိ၏ဟူသော ပဉ္စမ မာတိကာပုဒ်၏ အဓိပ္ပါယ်
 ပြီး၏

ဆဋ္ဌမာဓိကော အယံကာယော၊ ဤကိုယ်ကြီးသည်။ ဇရာ
 ဓမ္မော၊ အိုမင်း ရင့်ဆွေးခြင်းသဘောရှိ၏ ဟူသော **ဆဋ္ဌမာဓိ**

ကော ပုဒ်၌ ဇာတိအခဏ်း၌ ဆိုခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့် မျက်တောင် တခတ် လျှပ်တပြက်မျှ အသက်ရှည်၍ တည်နေနိုင်သောတရား ဟူ၍ အဏုဂ္ဂိုလ် မရှိကြောင်းကို မြင်နိုင်ပေလျှင် ဤ ဇရာမှုကို လည်း မြင်နိုင်လတ္တံ့။ လောက၌ ပျက်ဆုံးကွယ်ပျောက်မှုဟူသမျှ သည် ဆုတ်ယုတ် လျော့ပါးခြင်းမရှိဘဲ ပျက်ဆုံး ကွယ်ပျောက် သည် ဟူ၍ အဏုဂ္ဂိုလ် မရှိ၊ ခပ်သိမ်းသော ဝတ္ထုတို့သည် ပင် လျှင် ပျက်ဆုံးကွယ်ပျောက် လိုသည်ရှိသော် ရွှင် ရွှင်လန်းလန်း သစ်သစ် လတ်လတ် အနေမှ ဆုတ်ယုတ် လျော့ပါးပြီးလျှင် အချင်းခပ်သိမ်း ပျက်ဆုံး ကွယ်ပျောက် ကြလေကုန်သည်ကား ဓမ္မတာမျက်မြင်ပင်တည်း။

ထိုအတူ ပရမတ္ထ ဓမ္မတို့၌လည်း ပျက်ဆုံး ကွယ်ပျောက်မှု ဟူသမျှ သည် ဆုတ်ယုတ်လျော့ပါး ဟောင်းနွမ်း အိုမင်း ဆွေး မြေ့ခြင်း ရှေ့သွားရှိသည်သာလျှင် ဓမ္မတာ ဉာဏ်မြင်ပေတည်း။ သိသာလောက်လှပြီ။

ဤတွင်ရှေ့ကား ဇရာဓမ္မကို ပြချက်ပြီး၏။

~~သတ္တမ မာတိကာ~~ အယံကာယော၊ ဤကိုယ်ကြီးသည်။ မရဏခမ္မော၊ သေပျောက် ကွယ်ဆုံးခြင်း သဘောရှိ၏ ဟူသော သတ္တမ မာတိကာပုဒ်၌ ရှေး၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော နိရောဓ၊ ဘင်္ဂ၊ ခယ၊ ဝယ၊ အတ္တ၊ မရဏ၊ အနိစ္စတို့ကိုပင် ပရမတ္ထဓမ္မတို့၏ မရဏခေါ်သည်။ ရှေး၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းအတိုင်း မျက် တောင်တခတ် လျှပ်တပြက်မျှ အသက်ရှည်မှု တည်နေနိုင်မှု မရှိ ကြမူ၍ အနှစ် အဆံ အမာမရှိသည့်အတွက် ဓာတ်မီးလောင်မှု ဇရာမီးလောင်မှု တေးသင့်၍ နေကြသည့်အတွက် ခဏခြင်း ခဏခြင်း ပျက်ဆုံးကွယ်ပျောက်မှုကို မရဏဆိုသည်။

ထိုမရဏမှု သည်ကား-မျက်တောင်တခတ် လျှပ်တပြက် အတွင်းမှာပင် အကြိမ် တရာမက တကိုယ်ကောင်လုံး အကျွတ်

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

အက္ခရတ် မရဏဘေးသင့်၍ ပျက်ဆုံးကွယ်ပျောက်မှုပေတည်း။ အလွန်ရွှင်လန်း သန်မြန်သော ပဒုမာကြာပွင့်ကို ရေထဲမှ နုတ်ယူ၍ လောလောပူသော မြေအပြင်၌ ချထားကြရာ၊ ၁-သန္တတိဇရာ၊ ၂-ခဏိကဇရာ၊ ၃-ခဏိကမရဏ၊ ဤသုံးပါးသောဘေးသင့်၍ ညှိုးနွမ်းခြောက်သွေ့ ပျက်ဆုံးသောအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ ရေတည်းဟူသော အထောက်အပံ့မှ ကင်းလွတ်ခြင်းတပါး၊ နေပူဟူသော ဓာတ်မီးရှိန် မြေပူဟူသော ဓာတ်မီးရှိန် ရေပူဟူသော ဓာတ်မီးရှိန် ဤ အရှိန်သုံးပါး ဘိစီး နှိပ်စက်ခြင်းတပါး ဤ အကြောင်းတို့ကြောင့် ထိုကြာပန်း၌ ကြည့်တွင်း မြင်တွင်း ထင်ရှားသော သန္တတိဇရာသည် ပေါ်လာ၏။

သန္တတိဇရာ ဆိုသည်ကား-မျက်မြင်နှင့် သိနိုင်သော ဆုတ်ယုတ်မှုလျော့ပါးမှု နွမ်းနယ်မှု ညှိုးချုံးမှုတည်း။ ထိုအမှုသည်ကား မျက်မြင်နှင့်သိနိုင်သောအမှုတည်း။ အဆုံးကျ၍ ပျက်ဆုံးမှုသည်လည်း မျက်မြင်နှင့် သိနိုင်သော အမှုပင်တည်း။ ထိုသန္တတိဇရာမှုကို မျက်စိနှင့်မြင်သောအခါ ခဏိကဇရာ၊ ခဏိကမရဏတို့ကို ဉာဏ်မျက်စိနှင့် အတတ်ဒိဋ္ဌ မြင်ခွင့် ထင်ရှားလေ၏။ ထိုခဏိကဇရာ ခဏိကမရဏတို့ကား မျက်စိနှင့်မြင်ရသောတရားရမဟုတ်ပေကုန်။ အဘယ်ကဲ့သို့ ဉာဏ်မျက်စိနှင့် မြင်နိုင်ရာသနည်းဟူမူကား ထိုပဒုမာကြာပန်းကို ရေမှနုတ်သည်နှင့်တပြိုင်နက် သန်မြန်ခက်မာမှုဟူသောမြေဓာတ်သည် ခဏစဉ်အတိုင်း ပြော့နဲသောဘက်သို့ ပြိုလဲ၍လာ၏။ အစဉ်အတိုင်း သန်မြန်မှုအဆင့်ဆင့် ပျက်ဆုံး၍ ပြော့နဲသောဓာတ်သစ် အဆင့်ဆင့် ပေါ်၍လာ၏။ သန်မြန်သောရေဓာတ် အေးချမ်းသော မီးဓာတ် တောင့်တင်းစွာ ထမ်းဆောင်သော လေဓာတ်တို့သည်လည်း အစဉ်အတိုင်းချုပ်ကွယ်၍ လာကုန်၏။ အဆင်းဓာတ် အနံ့ဓာတ် အရသာဓာတ် ဩဇာဓာတ်တို့လည်း အစဉ်အတိုင်းချုပ်ကွယ်၍လာကုန်၏။ ဉာဏ်နှင့် ကြည့်ခဲ့လျှင် နှင်းသီးနှင်းပေါက်ငယ်တို့တဖျုတ်ဖျုတ် ပျက်ဆုံးသကဲ့သို့ ထင်လိမ့်မည်။ ထိုသို့အဆင့်ဆင့် ပျက်ဆုံးပြိုလဲ၍လာမှု

၆၄ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အဟောင်းအသစ် အဆင့်ဆင့်လဲမှုသည် အဘယ်မျှလောက်လျှင် မြန်သည်ဟု ပြောနိုင်သော အခွင့်မရှိ ပြောနိုင်စရာ ဥပမာမရှိ၊ ရှေ့အချက် နောက်အချက် ခြားနား၍ မြင်ခြင်းငှါမရ၊ ပုထုဇွန်တို့ ဉာဏ်မှီအောင်လိုက်နိုင်သောအရာမဟုတ် မှီသမျှကို ပိုင်းခြား၍ အမျှင်ဖြတ်၍ ရှုကြရသည်။ မြန်လှ၍ ဉာဏ်မှီအောင်မလိုက်နိုင်ရာ ဟူသမျှတို့၌ ရှေ့ နောက် အခြားအနား မရှိ တခုတည်းပင်ဟု ထင်ကြရသည်။ လျင်မြန်ပုံ လက္ခဏာကို ဉာဏ်မှီသမျှ လိုက်၍ ကြည့်လေ။

(အကယ်၍ ထိုသို့ ခဏစဉ်အတိုင်း ပျက်မှု ဖြစ်ပေါ်မှုမရှိခဲ့ သည်ဖြစ်အံ့၊ မျက်မြင်မှာ ရိပ်ရိပ်ရိပ်ရိပ် ခဏထက်ခဏ ယိဒွမ်း သွေ့ခြောက်၍ လာမှု မရှိလေရာ၊ ဉာဏ်သိမ်မွေ့လှစေ)။

ဤကြာပန်းဥပမာအတူ-ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်းခဏမစဲအနည်း နည်း ပြောင်းလဲ တောက်ပြန်မှုတို့သည် ကိုယ်တွေ့လည်းအနန္တ မျက်မြင်လည်း အနန္တ ဉာဏ်မြင်လည်း အနန္တ များပြားလှ၏။ ကိုယ်တွေ့အနန္တ ဆိုသည်ကား ဦးခေါင်းထဲမှာ ယခုဘုံနယ်ဖြစ် လာသည် မျက်စိမှာ ဘုံနယ်ဖြစ်လာသည် မျက်နှာမှာ နှာခေါင်း မှာ နားမှာ ပါးစောင်မှာ နှုတ်ခမ်းမှာ ပါးစပ်မှာ လျှာမှာ လည် ချောင်းမှာ ရင်တွင်းမှာ ဝမ်းတွင်းမှာ ဘုံနယ်ဖြစ်လာသည်ဟု သိသမျှအနန္တကို ဆိုသတည်း။ ထိုအနန္တမှုတို့၌ ဇာတိအချက် ဇရာအချက် မရဏအချက်တို့ကို ဉာဏ်မှာထင်အောင် ကြည့် တတ်လျှင် မြင်သာလှတော့သည်။ ပကတိ ခဏိကမှုတို့ကိုကား ဉာဏ်လိုက်နိုင်ခဲ့လှ၏။

ဇိုရင်း အဓိပ္ပါယ်ကား-ဤခန္ဓာ တကိုယ်လုံးမှာ အတွင်း သန္တာန်မှဖြစ်စေ သန်း ကြမ်းပိုး ခြင် မှက် မြွေ ကင်း သန်း ဒုတ် ဘေး ထားဘေး လက်နက်ဘေး မီးဘေး ရေဘေး အစရှိသော အပသန္တာန်မှ ဖြစ်စေ တောက်ပြန်လောက်အောင် အကြောင်း အခွင့်ဆိုက်တိုက်လာခဲ့သည်ရှိသော်မတောက်ပြန်နိုင်သော ခဏ

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

ငယ်ဟူ၍တရမျှမရှိ၊ အနိဋ္ဌဇာတိ မပေါ်နိုင်သောခဏငယ်ဟူ၍ မရှိ၊ မပျက်နိုင်သော ခဏငယ်ဟူ၍မရှိ၊ မယိုယွင်းနိုင်သော ခဏ ငယ်ဟူ၍ တရမျှမရှိ၊ ဆိုက်တိုက်လာသော အန္တရာယ်၏ ဒဏ် အားလျော်စွာ ဆိုက်တိုက်လာသော ခဏမှာပင် အထူးထင်မြင် လောက်အောင် ဘောက်ပြန်ပျက်ပြား ပြောင်းလဲနိုင်သော ဇာတိ သဘော ဇရာသဘော မရဏသဘော အမြဲရှိသော ခန္ဓာငါးပါး တရားစု ဖြစ်ချေ၍ ဇာတိဓမ္မော ဇရာဓမ္မော မရဏဓမ္မော-ဟူ၍ ဆိုသတည်း။

(ဤတွင်ရှေ့ကား ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏ မရဏဓမ္မကို ပြဆို သောအချက်ပြီး၏)။

အဋ္ဌမမာတိကာ၊ အယံကာယော၊ ဤကိုယ်ကြီးသည်၊ အနိစ္စော၊ အရှည်ခံ့ခိုင် တည်တံ့နိုင်သော တရားစုမဟုတ် ဟူသော အဋ္ဌမ မာတိကာပုဒ်၌ မျက်တောင်တခတ် လျှပ်တပြက်ခန့်မျှ အသက် ရှည်ကာ တည်နေနိုင်သော အခိုင်တရားစု မဟုတ်ကြောင်းကို အောက်က ပြဆိုခဲ့ပြီးသည်ကား များလှပြီ၊ အကယ်၍ မျက် တောင်တခတ်လျှပ်တပြက်ခန့် အသက်ရှည်၍ တည်နေနိုင်သော အခိုင်တရားစု ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့၊ မျက်တောင် တခတ်ကာလ လျှပ် တပြက်ကာလမည်သည် မျက်မြင်မှာပင် သိသာထင်ရှားသော ကာလဖြစ်ခဲ့၍ ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မိဗန်းကြိုး လောင်ဖီးပင်ကျ သော်လည်း ထိုမျက်တောင်တခတ် လျှပ်တပြက်ကာလ အတွင်း ၌ ဘောက်ပြန်ခြင်း မရှိလေရာ၊ မဘောက်မပြန် ပကတိအတိုင်း ကိုသာ မြင်ရရာ၏ ထိုသို့ကားမဟုတ်၊ အားကြီးသော ဘေး ဒဏ် ထိပါးခဲ့လျှင် ထိပါးသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဘောက်ပြန်၏၊ ရှေ့ပြောင်း၏၊ ဘောက်ပြန်သမျှရှေ့ပြောင်းသမျှသည်အဟောင်း ပျက်ဆုံးမှု အသစ်လဲပြောင်းမှုချည်းသာတည်း။

လောက၌ ခပ်သိမ်းသော ရေသတ္တဝါ ကုန်းသတ္တဝါတို့ နေ့ ရှိသမျှ နာရီရှိသမျှ ပုပုရွရွ အားထုတ်ကြသမျှ ကြောင့်ကြစိုက်

ကြသမျှ ပူပန်ကြသမျှ ပင်ပန်းကြသမျှကို အရင်းသို့ဆိုက်အောင် ကြည့်နိုင်ပါလျှင် အနိစ္စအတွက်ကြောင့်ဟု မြင်လတ္တံ့။ ဤအနိစ္စ အတွက်ကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်ကြရသည်ကို မြင်လတ္တံ့။ ဤအနိစ္စ ဘေး ကြီးကျယ်ကြောင်းကို မြင်လတ္တံ့။ အကယ်၍ နိစ္စဖြစ် ကုန်ငြားအံ့၊ ကြောင့်ကြစိုက်မှု ခပ်သိမ်းတို့သည် အနည်းငယ်မျှ မရှိကြကုန်ရာပြီ။ ဒါနုမှု သီလမှု အစရှိသော ပုညကြိယာမှုတို့ကို မပြုလို မနေသာ ပြုကြရကုန် သည်လည်း ဤအနိစ္စအတွက် ကြောင့်ပင်တည်း။ အနိစ္စအတွက်ကြောင့် ကြောင့်ကြ စိုက်ကြ ရသော ဒုက္ခမှုပင်တည်း။ အနိစ္စမဟုတ်ဘဲ နိစ္စ ဖြစ်ခဲ့သည် ရှိသော် နောင်ရေးနှင့် ကြောင့်ကြစိုက်ဘွယ် မရှိရာပြီ။

အနိစ္စလက္ခဏာ ဆိုသည်ကား- ခဏိကမရဏ ခဏိကဘင်္ဂ ကို ဆိုသတည်း။ ထိုအနိစ္စလက္ခဏာဟု ဆိုအပ်သော ခဏိက မရဏ ခဏိကဘင်္ဂ ခဏမစဲ အမြဲပါရှိ၍နေသောကြောင့် ဆိုအပ် ခဲ့ပြီးသော ပစ္စုပ္ပန်ရေးနှင့် ကြောင့်ကြစိုက်မှုပေါင်း အနန္တ သံသရာရေးနှင့် ကြောင့်ကြစိုက်မှုပေါင်း အနန္တ ဘေးသင့်၍နေ ကြရကုန်သည်။ ဤအချက်တို့ကို အောက်က ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အသက်ခန္ဓာ အလျဉ်ဆက်လက်မှု အသက်မွေးမြူမှု ဇာတိသစ် ပျိုးထောင်မှု ကြီးကျယ်ပုံ ကြပ်တည်းပုံများနှင့် တလုံးတည်း ရောနှော၍ ကြည့်လေ သိလေ မြင်လေ။

(ဤတွင်ရှေ့ကား ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏ အနိစ္စ လက္ခဏာကို အမြွက်မျှ ပြဆိုချက် ပြီး၏။)

နဝမ မာတိကာ- အယံကာယော၊ ဤကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးသည်၊ ဒုက္ခော၊ ဆင်းရဲပင်ပန်း ယိဒ္ဓမ်းညှိုးချိုး ဒုက္ခတုံးကြီးသာတည်း။ ဟူသော နဝမ မာတိကာပုဒ်၌ ဒုက္ခသည် ၁-ဒုက္ခဒုက္ခ၊ ၂-သင်္ခါ ရဒုက္ခ၊ ၃-ဝိပရိဏာမဒုက္ခ ဟူ၍ သုံးပါးရှိ၏။

ကိုယ်၌ အနာမျိုး ကိုးဆယ့်ရှစ်ပါးစသော အဇ္ဈတ္တဘေးရန် ထိပါး၍ ပူလောင်မှု ကျင်နာမှု ကိုက်ခဲမှု ညောင်းညာမှု မီးဘေး

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

ရေဘေး ထားဘေး လှံဘေး ရန်သူဘေး မြွေဘေး ကင်းဘေး အစရှိသော ဗဟိဒ္ဓဘေးရန်ထိပါး၍ နာကျင်ပင်ပန်းမှု အပါယ် ထုံသားကို ခံရသော ကာယိက ဒုက္ခမှု စသည်သည် ဒုက္ခဒုက္ခ မည်၏။ စိုးရိမ်မှု ကြောင့်ကြမှု နှလုံးပူပန်မှု နှလုံးမသက် သာမှု စိတ်မချမ်းသာမှု အလုံးစုံသည်လည်း ဒုက္ခဒုက္ခမည်၏။ တိရစ္ဆာန်သတ္တဝါတို့သည်ပင် ဤဒုက္ခဒုက္ခကို ဒုက္ခမှန်းသိကြ၏။ ထိုဒုက္ခဖြစ်ခွင့်ကို မြင်လျှင် ကြောက်ကြ ရှုံ့ကြ ထိတ်လန့်ကြ ပြေးပုန်းကြ ရှိုးကြခုခံနိုင်လောက်လျှင်ခုခံကြ၏။ မိမိကိုယ်၌ အနာ ဆိုးရှိသော သူသည် ရေနံညောင် ဆီညောင် ကြက်သွန်ညောင် စသော ညောင်မျိုးကို ကြောက်ရ၏။ ဤကြောက်မှု မှာလည်း ညောင်ကို ကြောက်ရရင်း မဟုတ်။ မိမိကိုယ်ဟု ဆိုအပ်သော အနာထကြွ မည်ကို ကြောက်ရရင်းတည်း။ အနာမရှိသော သူမှာ ညောင်ကိုကြောက်ဘွယ်မရှိ။ ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ကျိုက်ကျိုက် ဆူဆူ ပွက်ပွက်ဆူသော အနာခဲကြီးအတိဖြစ်၏။ အဇ္ဈတ္တဘေး ရန်၊ ဗဟိဒ္ဓဘေးရန် တည်းဟူသော ညောင်တို့နှင့် တွေ့ကြုံထိပါး ခဲ့လျှင် ဘယ်နေရာကမဆို ဘယ်အခါမဆို ဤဒုက္ခဒုက္ခ တည်းဟူ သော ငန်းမန်း ထကြွသည်ထန်၍ ထွန်ထွန်လူး ဖျတ်ဖျတ်လူး ဖြစ်ရ၏။ လောက၌ ကြောင့်ကြမှု ရှုံ့မှု ထိတ်လန့်မှု အလုံးစုံကို အရင်းသို့ဆိုက်အောင် ကြည့်တတ်ပါလျှင် ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးသို့ ဆိုက်လိမ့်မည်။ ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကြောက်ရရင်း အမှန်ဖြစ် ကြောင်း၊ ဤဒုက္ခဒုက္ခအတွက်ကြောင့် သတ္တဝါတို့၌ ကြပ်တည်း ကျဉ်းမြောင်းမှု အနန္တရှိနေကြောင်း များကို အသိဉာဏ်တွင် ထင်ရှားလိမ့်မည်။

ဒုက္ခဒုက္ခ အမြွက် ပြချက်ပြီး၏။

သင်္ခါရဒုက္ခ ဆိုသည်ကား— မဖြစ်သေးသော ဝတ္ထုကို ဖြစ် လာအောင် တင်ကူး၍ ကြောင့်ကြစိုက်ရသော ဒုက္ခ၊ မရသေး

၆၈ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သော ဝတ္ထုကို ရလာအောင် တင်ကူး၍ ကြောင့်ကြံစိုက်ရသော ဒုက္ခ၊ မရောက်လာသေးသော ဝတ္ထုကို ရောက်လာအောင် တင်ကူး၍ ကြောင့်ကြံစိုက်ရသော ဒုက္ခ၊ ဤသို့ အစရှိသော ဒုက္ခ ရသည် သင်္ခါရ ဒုက္ခမည်၏။

ဝိပရိဏာမဒုက္ခ ဆိုသည်ကား- သင်္ခါရ ဒုက္ခနှင့် တင်ကူး၍ ကြောင့်ကြံ စိုက်ရသည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်လာသော ဝတ္ထု ရလာသော ဝတ္ထု၊ ရောက်လာသော ဝတ္ထုတို့ကို မပျက်ပါစေလင့် ဟု ကြောင့်ကြံစိုက်ရသော ဒုက္ခ၊ မပျောက်ပါစေလင့်ဟု ကြောင့် ကြံစိုက်ရသော ဒုက္ခ၊ မဆုတ်ပါစေလင့် မယုတ်ပါစေလင့် မလျော့ပါစေလင့် မဘောက်မပြန် ပါစေလင့် မသေပါစေလင့် ဘေးမထိပါစေလင့် ဒဏ်မထိပါစေလင့် ရန်မထိပါစေလင့် ဟု ကြောင့်ကြံ စိုက်ရသော ဒုက္ခရသည် ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခမည်၏။ ထိုသို့ မပျက်ပါစေလင့် မပျောက်ပါစေလင့် မဆုတ်ယုတ်ပါစေ လင့်ဟု ကြောင့်ကြံစိုက်ပါလျက် ပျက်ရန် ပျောက်ရန် ဆုတ်ယုတ် ဆုံးရှုံးရန် အကြောင်း ဆိုက်တိုက်လာ၍ ဆုတ်ယုတ် ပျက်စီး ကွယ်ပျောက် ဆုံးရှုံးပြီးသောအခါ ဖြစ်ရသော ကာယိကဒုက္ခ စေတသိကဒုက္ခရသည်လည်း ဝိပရိဏာမဒုက္ခမည်၏။

ဥပမာဖြင့် ထင်ရှားအောင် ပြဇီးအံ့- နေ့စဉ်စား၍နေသော ထမင်းသည် ဒုက္ခသုံးမျိုးနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထို ထမင်းသည် ထမင်း နှင့်မကင်းနိုင်သောသူ ထမင်းကိုလက်မလွှတ်နိုင်သောသူကို ဒုက္ခ သုံးမျိုးနှင့် နှိပ်စက်၏။ အဘယ်သို့ နှိပ်စက်ပါသနည်း ဟူမူ ထိုထမင်း ဖြစ်လာရန် ရှေးရှေးနှစ်က မျိုးစပါးကို အားထုတ်ရသော အမှုရ မှစ၍ နောက်နောက်နှစ်၌ ထမင်းဖြစ်အောင် ချက်မှု ပြုတ်မှုကို အားထုတ်ရသော အမှုတိုင်အောင် အကြားကာလ၌ အားထုတ်ရ ကြောင့်ကြံစိုက်ရသော အမှုခပ်သိမ်းသည် ထိုထမင်း၏သင်္ခါရ မှုမည်၏။ ထမင်းကို မလွှတ်နိုင်သောသူသည် မလွှတ်နိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုသင်္ခါရမှု အပြီးစွပ်လျက်နေ၏။ ထမင်းကို လွှတ်သောအခါ ထိုသင်္ခါရမှု ဟွတ်လွတ်၏။ အဘယ်ကြောင့်

ဝိပဿနာပဒေသနာ

နည်းဟူမူ ထမင်းမည်သည် ထိုမျှလောက်သော သင်္ခါရမှုတို့ကို တင်ကူး၍ ကြောင့်ကြစိုက်နိုင်မှ ဖြစ်လာရသော သင်္ခါရ ဓမ္မမျိုး အစစ်ဖြစ်လာသောကြောင့်တည်း။ ဤကား ထမင်းကိုမလွှတ်နိုင် သောသူကို ထိုထမင်းက သင်္ခါရဒုက္ခနှင့် နှိပ်စက်ပုံတည်း။

(ဤ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော သင်္ခါရမှုတို့ကား သန္တတိသင်္ခါရမှုတို့ သာတည်း။ ခဏိကသင်္ခါရကိုကား ပဋ္ဌာန်း ၂၄ ပစ္စည်းနှင့် သိရမည်)။

ထမင်းကိုမလွှတ်နိုင်သောသူကို ထိုထမင်းသည် ဝိပဿနာမ ဒုက္ခနှင့် အဘယ်သို့နှိပ်စက်လေသနည်းဟူမူ-ရှေးရှေးနှစ်၌ စပါး မျိုးကို ပြုပြင်မှုမှစ၍ ထိုထမင်းကို စားပြီးနောက် ကျင်ကြီးကျင် ငယ်ကိစ္စနှင့် ကြောင့်ကြစိုက်ရသော အမှုတိုင်အောင် အကြား ကာလ၌ ထိုအလုပ်ပျက်ကွက်ရန် ဆုတ်ယုတ်ရန် ပျက်စီးရန် အခွင့်ရကို တင်ကူး၍ မြှော်ရှု၍ ကြောင့်ကြစိုက်ရသော အမှုစု ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရသောအမှုစုသည် ထိုထမင်း၏ ဝိပဿနာမမည်၏။ ထမင်းကို မလွှတ်နိုင်သောသူသည် ထိုထမင်း၏ ဝိပဿနာမမှု အမြဲ စွပ်လျက် နေ၏။ ထမင်းကို လွှတ်သောအခါ ထိုဝိပဿနာမမှု ကျွတ်လွတ်၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ ထို ထမင်းဖြစ်လာရန် အဆောက်အဦဖြစ်သော အလုံးစုံသော ဝတ္ထု ရ အလုံးစုံသော အမှုစုသည် ပျက်စီးရန် အကြောင်းဆိုက်တိုက် လာလျှင် ပျက်စီးဘောက်ပြန်ခြင်း သဘော ရှိလေသောကြောင့် တည်း။ ဤကား ထမင်းကို မလွှတ်နိုင်သော သူကို ထိုထမင်းက ဝိပဿနာမဒုက္ခနှင့် အမြဲနှိပ်စက်ပုံတည်း။

ထိုထမင်းကိုစားရန် မျှီရန်အတွက်နှင့် ထိုသင်္ခါရမှု ဝိပဿနာ မမှုကို ကြောင့်ကြပြုရ အားထုတ် လုပ်ဆောင်ရသော အခါ၌ ကိုယ်ပင်ပန်းမှု စိတ်ပင်ပန်းမှု အလုံးစုံသည် ထိုထမင်း၏ဒုက္ခ ဒုက္ခမှုမည်၏။ ထမင်းသည် ဒုက္ခဒုက္ခမှုနှင့်လည်း ထိုသူကို အမြဲ နှိပ်စက်၏။

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ပျက်ကွက်ရန် အကြောင်းဆိုက်တိုက်၍ ပျက်ကွယ်ဆုံးပါး၍ သွားသောအခါ ထိုပျက်ဆုံးမှုကြောင့် ဖြစ်ရသော ပူပန်မှု ပင်ပန်းမှုတို့သည်ကား ထမင်းအဖြစ်သို့ ချောမောစွာ မရောက်ဘဲ ဘောက်ပြန် ပျက်ပြားသော ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခပေတည်း။ ထိုထမင်းသည် စားပြီး မျှပြီးနောက် အစာမကြေမှုနှင့် စပ်၍ သေလောက် ကြေလောက်အောင်ဖြစ်သော ဝိပရိဏာမဒုက္ခမှု၊ အနာရောဂါ အမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံရသော ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခမှု၊ အစာကောင်းစွာ ကြေကျက်၍ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်ကိစ္စနှင့် စပ်သော ဝိပရိဏာမဒုက္ခမှု တို့သည်ကား ရှေးအဘို့က ချောမောခဲ့၍ ထမင်းဖြစ်ပြီးနောက်မှ ခံရသော ထမင်း၏ ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခရပေတည်း။

အများ ပြောရိုး ဆိုရိုး ဦးကား- ထိုထမင်းသည် ခံတွင်းသို့ ရောက်၍ အဆင်းသဏ္ဍာန် အနံ့အရသာ အကုန်လုံးဘောက်ပြန် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုသို့သော ဘောက်ပြန်မှုကိုသာ ဝိပရိဏာမဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ဤသို့ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဝိပရိဏာမ စကားသည် သန္တတိစကားရပေတည်း။

ခဏိကအားဖြင့်ကား-အသီးသီးသော ဥပါဒ်ဖြင့် သန္တာန်၌ ဖြစ်ပေါ် ခြင်းသို့ရောက်ကြကုန်သော မြေခတ် ရေခတ် အစရှိသော ပရမတ္ထဓမ္မတို့သည် ပျက်တောင်တခတ်မျှ သစ်သစ်လတ်လတ် ဥပါဒ်သောအဘိုး မတည်နိုင်ကြကုန်မူ၍ ဇရာမီးလောင်သဖြင့် ခဏခြင်း ရင့်ရော်ဆွေးမြေ့ ကြကုန်၏။ မရဏမီးလောင်သဖြင့် ခဏခြင်း ပျောက်ပျက် ကွယ်ဆုံးကြကုန်၏။

ထိုသို့ ဇရာဘေး မရဏဘေးတို့ကြောင့် ခဏခြင်းရင့်ရော်မှု ခဏခြင်းပျက်ဆုံးမှုသည် ခဏိက ဝိပရိဏာမ မည်၏။ ထိုခဏိက ဝိပရိဏာမမှု အမြဲရောက်၍ နေကုန်သော ထိုမြေခတ် ရေခတ် အစရှိကုန်သော ပရမတ္ထဓမ္မတို့သည် ဇရာမီး မရဏမီးတို့၏ လောင်စာသက်သက်မျှ ဖြစ်ကြကုန်ရကား သာယာချမ်းမြေ့သောတရားရမဟုတ်ကြကုန်။ ခဏမစဲ ဒုဘိဘေး သေဘေးထိ

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

၍ မချီမဆံ့ ဘောက်ပြန် ပျက်ဆုံးရသော ဝိပရိကာမဒုက္ခတရား စုကိုသာတည်း။

ဉာဏ်နှင့် ကြည့်လိုက်သည်ရှိသော် အပေါ်ရေ ဖုံးလွှမ်း၍ နေကြကုန်သော ကိုယ်ခန္ဓာ အကောင် ကြီး ငယ်တို့သည် ပြည့်ရှင်မင်းကြီး၏ မီးလောင်တိုက်ကြီးနှင့် အသီးအသီး တူကြကုန်၏။ ထိုထိုခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ ဖြစ်ဖြစ်သမျှသော မြေဓာတ် ရေဓာတ် အစရှိသော ရုပ်နာမ်တရားတို့သည် ရာဇဝတ်သင့်၍ မီးလောင်တိုက်တွင်းသို့ ဝင်ကြရကုန်သော ရာဇဝတ်ကောင်တွေ နှင့်တူကုန်၏။ ခဏမစဲ လောင်၍နေကုန်သော ဇရာမီး မရဏမီး တို့သည် ထိုမီးလောင်တိုက်တခုလုံးကို တဟုန်တည်းထ၍လောင်ကျွမ်း ကွယ်ဆုံးစေနိုင်သော အလွန်ထက်လှ ကြီးကျယ်လှစွာ သော ယမ်းအိုး မီးရှူးအိုး မီးတို့နှင့်တူကုန်၏။

တူကြဟန်ကား-ဤကိုယ်ခန္ဓာကြီးအတွင်း၌ ရုပ်သစ်နာမ်သစ် တို့ကို ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် အပြည့်အပြည့်ခဏမစဲ ဖြစ်ပေါ်အောင်ဘန်ဆင်းတည်ထောင်ပစ်ချကြကုန်သော ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ ဟူသော အကြောင်း တရားကြီး လေးပါးတို့သည် မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်သောအမှုသည်တို့ကို မီးလောင်တိုက်ကြီးအတွင်း သို့ ခဏမစဲအောင် ပစ်ချသော ထောင်မှူးကြီး လေးယောက်တို့ နှင့် တူကုန်၏။

ပါဠိတော်၌ကား-ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံနှစ်ပါးဟူသော “မနောသဉ္ဇေတနာဟာရ”ကို မီးကျိုး တွင်းသို့ လာလာ သမျှ သောသူတို့ကို ဆွဲငင် ပစ်ချသော ယောက်ျား အားကောင်းနှစ်ယောက်တို့နှင့် တူသည်ဟု ဟောတော်မူသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် အပြည့်အပြည့် ခဏမစဲ အသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်သော ရုပ်တရား နာမ်တရားတို့ကို ဖြစ်ပေါ်ပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဇရာမီး မရဏမီးတို့က ပြာမှုန့်မျှမကျန်ရအောင်ဟုန်းကန်ဟုန်းကန်ထ၍ တသုတ် တသုတ် အပြောင်အပြောင်လောင်၍ ကုန်ဆုံးကွယ်ပျောက်ကြ

သည်နှင့် လောင်တိုက်ကြီးအတွင်း၌ ကျလာသမျှ ရောက်လာ သမျှသော ရာဇဝတ်ကောင်တို့ကို ယမ်းအိုးမီးရှူးအိုးကြီး နှစ်လုံး တို့ကပြာမှုန့်မျှ မကျန်ရအောင် ဟုန်းကနဲဟုန်းကနဲထ၍ တသုတ် တသုတ် အပြောင်အပြောင်လောင်၍ ကုန်ဆုံးကွယ်ပျောက်ကြမှု တူသည်။

(ဤကား ခဏိက ဝိပရိဏာမကို ပြဆိုလိုက်သော စကား ရပ်တည်း)။

အထက် သန္တတိအချက်နှင့် ပြဆိုခဲ့သော ထမင်းဥပမာနှင့် ဤခန္ဓာခု တူပုံကို ပြဆိုဦးအံ့-အရေပါးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးငယ်တရကိုနပ်ပြီးကျက်ပြီးသောထမင်းအိုးကြီး ပြု၍ထား ဤဘဝတွင် ပဋိသန္ဓေမှစ၍ နေ့ရှိသမျှ ခဏမစဲ ရပ်သစ် နာမ်သစ်တို့ကို ဖြစ်ပေါ်လာရန် ရှေးဘဝ၌ ဒါန သီလ စသော ကံကိုပြုလို၍ လယ်လုပ်ခြင်းကုန်သွယ်ခြင်းစသည်ဖြင့် ဒါနဝတ္ထု ပစ္စည်းဝတ္ထုတို့ကို ရှာဖွေ အားထုတ်ရသော ဒုက္ခမှု၊ ပေးကမ်း လှူဒါန်းရသော ဒုက္ခမှု၊ ဥပုသ်သီတင်း ကျင့်သုံးရသော ဒုက္ခမှု တို့မှစ၍ ဤဘဝ၌ အနှစ်တရာနေ၍ စုတိကမ္မစရုပ် ချုပ်သည့် တိုင်အောင် ဤအကြား၌ ဤကိုယ်ခန္ဓာကို အနှစ်တရာရှည်၍ ပါ အောင် နေ့စဉ်ကြောင့်ကြစိုက်ရ အားထုတ်ရသောဒုက္ခမှုစုသည် နေ့စဉ် အသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်၍နေသော ဤကိုယ်ခန္ဓာကြီး၏ သင်္ခါရဒုက္ခမှုစုပေတည်း။ ရေသတ္တဝါ ကုန်းသတ္တဝါတို့ နေ့ရှိ သမျှ ညရှိသမျှ အသက်မွေးမြူမှု ကြီးကျယ်ပုံကြပ်တည်းပုံကို မြင် နိုင်ပါလျှင် ဤခန္ဓာ၏သင်္ခါရဒုက္ခမှုကြီးကျယ်ပုံကို မြင်နိုင်လတ္တံ့။

ယခုဘဝ၌ အလှူဒါနမှုတရအကွက် ပစ္စည်းဝတ္ထု စုဆောင်းရ သော ဒုက္ခမှု၊ အလှူကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရသောဒုက္ခမှုတို့ကို ဒိဋ္ဌမျက် မြင်ရှိသဖြင့် ဤဘဝဤခန္ဓာအတွက်နှင့် ရှေးရှေးဘဝတို့က တင် ကူး၍ ဒုက္ခစိုက်ခဲ့ရသော ဤကိုယ်ခန္ဓာ၏ သင်္ခါရဒုက္ခမှုကိုလည်း မြင်နိုင်လတ္တံ့။ ပဋိသန္ဓေ တည်နေသည်မှစ၍ အဆုံးစုတ်သို့

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ

ဆိုက်သည်တိုင်အောင် အကြားဖြစ်သော အနှစ်တရာ တထောင်
 တသိန်း တကုဋေ အသင်္ချေကာလအတွင်းမှာနှစ်ပေါင်း လပေါင်း
 ပက္ခပေါင်း နေ့ရက်ပေါင်း နာရီပေါင်းခဏပေါင်းအနန္တရှိသည်
 တွင် ပျက်ခွင့်ဆိုက်လျှင် မပျက်သောခဏဟူ၍ မရှိ၊ ဘောက်
 ပြန်ခွင့်ဆိုက်လျှင် မဘောက်ပြန်သောခဏဟူ၍ တခုမျှမရှိ၊ သေ
 ခွင့်ဆိုက်လျှင် မသေသောခဏဟူ၍ တခုမျှမရှိ၊ ဤသို့ဘောက်ပြန်
 ခြင်းသဘော သေခြင်းသဘော အစဉ်ပါရှိ၍ နေသည့်အတွက်
 လောကနှင့် အပြည့် ရှိနေသော ဘောက်ပြန်ရန် အခွင့်ရ သေ
 ကြေရန်အခွင့်ရ ဆိုက်တိုက်လာမည်ကို မြော်ခေါ်၍ ကြောင့်ကြ
 စိုက်ရ အားထုတ်ရ ရှောင်ရှားရ ကြောက်ရ ရှုံ့ရ ထိတ်လန့်ရ
 စိုးရိမ်ပူပန်ရသော ဒုက္ခမှု ဟူသမျှသည် ဤကိုယ်ခန္ဓာ၏ ဝိပရိ
 ကာမ ဒုက္ခမှု ချည်းသာတည်း၊ ထိုသို့ ကြောင့်ကြစိုက်ပါ
 လျက်လည်း အထူးထူး အထွေထွေသော ဘောက်ပြန်မှု ပျက်
 ပြားမှု ဖျားမှု နာမှု ညောင်းညာကိုက်ခဲမှု အစရှိသော ဝိပရိ
 ကာမမှု ကျိသည် ဖြစ်လာ ကုန်၏၊ ဖြစ်တတ်မှန်း သိလျက်
 နှင့်ပင် မလွှဲသာ၍ သွားရ လာရ ပြုရ၍ ဖြစ်လာသော ဒုက္ခမှုစု၊
 လောဘနိုင်ငံသို့လိုက်မှုကြောင့် တွေ့ရသောဒုက္ခမှုစု၊ ဒေါသနိုင်ငံ
 သို့လိုက်မှု မာနနိုင်ငံသို့လိုက်မှုကြောင့် တွေ့ရသော ဒုက္ခမှုစု၊
 မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိနိုင်ငံသို့လိုက်၍ ဆောင်းအခါရေသို့ဆင်းခြင်း နွေအခါ
 မီးကင်ခြင်း အစရှိသည်ကို တွေ့ရသော ဒုက္ခမှုစု၊ ပရိယတ်ကို
 အားထုတ်သည့်အတွက် ပဋိပတ်ကို အားထုတ်သည့်အတွက်
 တွေ့ကြုံရသော ဒုက္ခမှုစုသည်လည်း ဤခန္ဓာ၏ ဝိပရိကာမဒုက္ခ
 မှုစုချည်းပင်တည်း၊ ခဏီကဝိပရိကာမဒုက္ခကိုကား ပြုဆိုခဲ့ပြီ။

ဇိုရင်းကား-မိမိအလိုရှိအပ်သော ဇာတိဖြစ်ပေါ်လာအောင်
 ရှေ့အဘို့ တနာရီက တင်ကူး၍၊ တရက်က တင်ကူး၍၊ တလက
 တင်ကူး၍၊ တနှစ်ကတင်ကူး၍၊ ရှေးရှေးဘဝက တင်ကူး၍၊ ရှေး
 ရှေးကမ္ဘာက တင်ကူး၍ ပြုရသော ဒါနမှု သီလမှု ဘာဝနာမှု

၇၄ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သုစရိုက်မှု ဒုစရိုက်မှုရဟန်းပြုမှု ရသေ့ပြုမှုကောင်းသောအသက်
မွေးမှု မကောင်းသော အသက်မွေးမှု အစရှိသော အလုံးစုံသော
ဒုက္ခမှုရသည် ထိုအလိုရှိအပ်သော ဇာတိဓမ္မ၏ သင်္ခါရဒုက္ခမှု
ချည်းပေတည်း။ ဤသို့သော သင်္ခါရဒုက္ခကို “သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ
ဒုက္ခာ” ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။

ရှေး၌တင်ကူး၍ ပြုခဲ့သည့်အတွက် နောက်အချိန်ကျ၍ ထိုထို
ဇာတိ ဖြစ်ပေါ်လာသော အခါ၌လည်း ကာလမြင့်ရှည် တည်
နိုင်ပါစေခြင်းငှါ အားထုတ်ကြရကုန်၏။ ထိုအားထုတ်မှုရသည်
သင်္ခါရဒုက္ခမှုပင်တည်း။ ရပြီးသော ကောင်းသော ဣဋ္ဌဇာတိ
အစဉ်ပျက်ဆုံးရာသော အကြောင်းကို မြော်၍၊ မကောင်းသော
အနိဋ္ဌဇာတိဖြစ်ပေါ်လာရန် အကြောင်းကို မြော်၍၊ စောစောက
တင်ကူး၍ ပြုနှင့်ရသော ဒုက္ခရသည် ဖြစ်လတ္တံ့သော ဝိပရိ
ဏာမဒုက္ခကိုမြော်၍ ပြုရသောအမှုဖြစ်သောကြောင့် ထိုခန္ဓာ၏
ဝိပရိဏာမဒုက္ခပင် မည်ပေသတည်း။

(ဤတွင်ရှေ့ကား-ဤ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏ ဒုက္ခသဘော လက္ခ
ဏာကို အမြွက်မျှ ပြဆိုချက် ပြီး၏။)

~~ဒဿမ မာတိကာ~~ အယံ ကာယော၊ ဤခန္ဓာငါးပါး အပေါင်း
ကြီးသည်။ အနတ္တာ၊ ကိုယ်မဟုတ်ဟူသော ဒဿမမာတိကာပုဒ်၌-

အနတ္တပုဒ်၏ အရဖြစ်သော ကိုယ်-ဟူသည် ကာယ သရီရ
ဒေဟ တနူ ဝပ ဂတ္တ ဗောဓိသန္ဓါတို့ ဟောအပ်သော ရူပကာယ
ကိုယ်မဟုတ်၊ ကိုယ်မရှိ အမိသော်မှ သားတော်ခဲသည်။ အတ္တ
သမာ ပေမာ နတ္ထိ ကိုယ့်ထက် ချစ်အပ်သောသူမရှိ၊ ကိုယ့်သား
သူ့သား ကိုယ့်မယား သူ့မယား စသည်တို့ဖြင့် အတွင်းအပြင်
သန့်ခြားရာ ပြင်ပသူတပါး မဟုတ်ဘဲ အတွင်းအနေ၌ ထားအပ်
သော မိမိဟုဆိုအပ်သော ကိုယ်ပေတည်း။ ဤ ကိုယ်ကိုပင်လျှင်
ငါဟူ၍ ခေါ်သည်။ ။ကိုယ်-ငါ အတူတူ။

ထိုကြောင့် အောက်က ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ကိုးပါးသော မာတိ
 ကာပုဒ်တို့၏အရ ဓမ္မသဘာဝတို့ကို ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောအတိုင်း
 ဒိဋ္ဌထင်လင်း ထိုးထွင်းသိမြင်ပါလျှင် ငါဟူသော ကိုယ်ကောင်
 သတ္တဝါ အမာ အနှစ်ပျောက်၍ အနတ္တဝိဇ္ဇာလမ်း ပေါက်တော့
 သည်၊ ဓာတ်ကြီး လေးပါး ဓာတ်ကြီး ခြောက်ပါး ဝိညာဏ
 ဓာတ်ခြောက်ပါး ဤဓာတ်တို့ကို ဓာတ်ပေါက်အောင် မြင်လျှင်
 ငါ ဟူသော ကိုယ်ကောင် အတ္တ ပျောက်လတ္တံ့၊ ထိုဓာတ်တို့၏
 အနိစ္စလက္ခဏာ ဒုက္ခသက္ခဏာကိုမြင်လျှင် ငါ၏ဥစ္စာ ငါ၏ဟာ
 ဟူသော အတ္တနိယပျောက်၍ အနိယဝိဇ္ဇာလမ်း ဆုံးခန်း တိုင်
 ရောက် သဖြောက် ပြီးစီးလေတော့သည်၊ ထိုအခါ ယောဂီအဖြစ်
 မှ လွတ်မြောက်၍ တေဝိဇ္ဇာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

နိဂုံး

ဤတွင်ရှေ့ ကား-၁ ၂၆၀-ပြည့်နှစ်နတ်တော်လဆန်း-၄-ရက်
 ၅-ရက်တွင် ဘီးလင်းမြို့ ကုသိနာရုံဘုရားကိုအဖူးအမျှော်ရောက်
 သောအခါ ၎င်းတောင်ပေါ်ဘုရားမှာ နေသော ရသေ့ဆရာနှင့်
 တွေ့ကြရာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဟုဆိုအပ်သော အတ္တဝါဒုပါဒါနိဗြိုဗျက်
 ရာသောနည်းလမ်းကို ရသေ့ဆရာလျှောက်ထားချက်နှင့် နိဂ္ဂါမိ
 လယ်တီတောကျောင်းဆရာ ငါသည် အတ္တဝါဒုပါဒါနိ ဗြိုဗျက်
 ရန် ဝိပဿနာဝိဇ္ဇာပေါက်လမ်းကို ပြဆို ရေးသား လိုက်သော
 ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ ဤ စာကျမ်းသစ်သည် ၁၂၆၀-ပြည့်နှစ် ပြာသို
 လဆန်း ၁၂-ရက်နေ့တွင် အပြီးသို့ရောက်သတည်း။

ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ နိဋ္ဌိကာ။
 နိဗ္ဗာနပစ္စယော ဟောဟု။

ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဤကျမ်းကို
 သက်တော် ၅၂-နှစ်တွင် စီရင်တော်မူသည်။

လ က္ခ က ဝိ ပ ဝိ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

မာတိကာ။ အယံကာယော၊ ဤ ကိုယ်ကောင်သည်။ မဟာ
ဓာတုသဉ္စယော၊ အထည်ခံ အမာခံဖြစ်သော ဓာတ်ကြီး လေးခု
အရအခဲသာတည်း။ ဆပ္ပသာဒမဏ္ဍော၊ ခြောက်မျိုးသော ဓာတ်
ကြည် ဓာတ်လင်း မှုဏ်ကြည် မှုဏ်လင်း ကိုယ်တွင်းအပြည့်
ချယ်လယ်လျက်ရှိ၏။ အဂ္ဂိနဉ္စ၊ ဆယ်မျိုးသော ဓာတ်မီးတို့၏
လည်းကောင်း။ သြဇာနဉ္စ၊ ဆယ်မျိုးသော ဓာတ်ဆီတို့၏ လည်း
ကောင်း။ ဥဒယော၊ အပွားအစီးသာဖြစ်၏။ ယက္ခပူရော၊ ဓာတ်
ကြမ်းဓာတ်နဲ့ အရုဇုကို တခုတန်ဖျှ အကျန်မထားအမြဲစားသော
ဘီလူးမျိုး အပြည့်ရှိ၏။ အနိစ္စော၊ အရှည်ခိုင်ခံ့ တည်တံ့နိုင်သော
သဘောမရှိ။ ဒုက္ခော၊ သာယာချမ်းမြ သက်သာရာ ရသော
အခွင့်မရှိ။ အနတ္တော၊ ငါ့ကိုယ်ငါ့ကိုယ် စွဲဆိုသမှု အတွင်းပြုထိုက်
သော သဘောမရှိ။ အယံ၊ ဤသည်ကား။ မာတိကာ၊ မာတိကာ
တည်း။

တတ္ထ၊ မာတိကာပုဒ် အပေါင်းတို့တွင်။ အယံ ကာယော၊
ဤကိုယ်ကောင်သည်။ မဟာဓာတုသဉ္စယော၊ အထည်ခံ အမာခံ
ဖြစ်သော ဓာတ်ကြီးလေးခု အရအခဲသာတည်း။ ဣတိ၊ ဤပဌမ
မာတိကာပုဒ်၌။ ပထမိ၊ ဓာတ်မြေလည်းကောင်း။ အာပေါ၊
ဓာတ်ရေလည်းကောင်း။ တေဇော၊ ဓာတ်မီး လည်းကောင်း။
ဝါယော၊ ဓာတ်လေလည်းကောင်း။ ဣမာ၊ ဤလေးပါးတို့သည်။
မဟာဓာတုယော၊ ကိုယ်သဏ္ဍာန်ဖြစ်ရန် အထည်ခံအမာခံ ဓာတ်
ကြီးလေးပါးတို့တည်း။ ကက္ခန္ဓကြိယာ၊ ခက်မာသော အမှုသည်

၇၀ လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီး၏

လည်းကောင်း။ မုဒုကြိယာ၊ နူးညံ့သော အမှုသည်လည်းကောင်း။ အယံ၊ ဤ အခြင်းအရာ ကြိယာမျှသည်။ ပထဝီ၊ ပရမတ်နှစ် မြေ အစစ်တို့ပေတည်း။ ဒဗ္ဗံ၊ အဏုဋ္ဌိနွယ် အနည်းငယ်မျှ အထည်ခြိမ် ဟူ၍။ နုတ္တိ၊ မရှိ။ နဒိဋ္ဌော၊ နတ်မျက်စိသော်မှလည်း မြင်ရသော ဓာတ် မဟုတ်။ ကာယ မနေဟိဇေ၊ ကာယဒွါရ မနောဒွါရတို့ဖြင့် သာလျှင်။ ဂဟ္ပတိ၊ ယူအပ် သိအပ်၏။

ဗန္ဓနံ၊ တွယ်မှု ကပ်မှု စေးနွဲ့မှုသည်။ အာပေါ၊ ပရမတ်နှစ် ရေအစစ်ပေတည်း။ ဒဗ္ဗံ၊ အဏုဋ္ဌိနွယ် အနည်းငယ်မျှ အထည် ခြိမ်ဟူ၍။ နုတ္တိ၊ မရှိ။ နဒိဋ္ဌော၊ နတ်မျက်စိသော်မှလည်း မြင်ရ သော ဓာတ်မဟုတ်။ နုဗုဋ္ဌော၊ တို့၍ ထိ၍ သိရသော ဓာတ်မ ဟုတ်။ မနေန ဇေ၊ မနောဒွါရဖြင့်သာလျှင်။ ဂဟ္ပတိ၊ ယူအပ် သိအပ်၏။

ဥဏ္ဍတာ၊ ပူသောအမှု။ သီတတာ၊ အေးသောအမှု။ အယံ၊ ဤအမှုသည်သာလျှင်။ တေဇော၊ ပရမတ်နှစ် မီးအစစ်ပေတည်း။ ဒဗ္ဗံ၊ အနုဋ္ဌိနွယ် အနည်းငယ်မျှ အထည်ခြိမ်ဟူ၍။ နုတ္တိ၊ မရှိ။ နဒိဋ္ဌော၊ နတ်မျက်စိသော်မှလည်း မြင်ရသော ဓာတ်မဟုတ်။ ကာယ မနေဟိဇေ၊ ကာယဒွါရ မနောဒွါရတို့ဖြင့် သာလျှင်။ ဂဟ္ပတိ၊ ယူအပ် သိအပ်၏။

ဝိတ္ထန္တနံ၊ ထောက်ကန်မှုသည် သာလျှင်။ ဝါယော၊ ပရမတ် နှစ် လေအစစ် ပေတည်း။ ဒဗ္ဗံ၊ အဏုဋ္ဌိနွယ် အနည်းငယ်မျှ အထည်ခြိမ်ဟူ၍။ နုတ္တိ၊ မရှိ။ နဒိဋ္ဌော၊ နတ်မျက်စိသော်မှလည်း မြင်ရသော ဓာတ်မဟုတ်။ ကာယမနေဟိဇေ၊ ကာယဒွါရ မနော ဒွါရတို့ဖြင့်သာလျှင်။ ဂဟ္ပတိ၊ ယူအပ် သိအပ်၏။

လက္ခဏံ၊ ဓာတ်ကြီးလေးသင်း၊ ဇာတိရင်းကို အလင်းမြင် ရန် ပြုလိုက်သော လက္ခဏာခဏ်းသည်။ နိဗ္ဗိတံ၊ ပြီးပြီ။

ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ဇော၊ ဤလေးပါးသော ဓာတ်ကြီး
 ကိုသည်။ ကြိယမတ္တာ၊ အမူအရာ ကြိယာမျှကို သည်သာ။
 ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ အဒဗ္ဗာ၊ အထည်ခြိမ်ဟူ၍ အဏုမြူမျှ မရှိ
 ကြကုန်။ သမုဒိတာသုဝေ၊ ကုဋေတထိန်းမက ဝုဒိ ခဲမိ ကြကုန်
 မှသာလျှင်။ ဦကဏ္ဍာဒိ၊ သန်းဥ သန်းဖြ စသည်ပညတ် ခြိမ်ဝတ္ထု
 အထည်ရတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။
 ပစ္စယေ၊ ထူးထွေပြောင်းလဲ ချုပ်စဲကွယ်ပရန် အကြောင်းသည်။
 ပတ္တေ၊ ဆိုက်တိုက် ခဲ့သည်ရှိသော်။ ခဏေ၊ မျက်တောင်တ
 ရှက် လျှပ်တပြက်မျှ တခဏတွင်း၌။ ဗဟုဝိကာရေ၊ အထွေ
 ထောင်သောင်း မကညောင်းအောင် ရှေ့ပြောင်း လဲလှယ်
 ဘောက်ပြန်လွယ်ရကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

သင်္ကသေကား—ခက်မာသောချုပ်ခဲကို မီးကင်ရာ ခဏခြင်း
 ပြောပျောင်း၍ အရည်ဖြစ်ရာ၌ မီးထိသောအခါမှစ၍ မာမှုဆုတ်
 ယုတ်ရှေ့ပြောင်း၏။ မျက်တောင်တခတ်အတွင်းမှာပင် အဆင့်
 ဆင့် အခါခါ တရာ တထောင်မက ဆုတ်ယုတ် ပြောင်းလဲချက်
 များ၏။ ပြောင်းလဲချက် အထွေတရာရှိလျှင် ကြေပျက် ကွယ်
 ပျောက်သော ပထဝီတရာ၊ အသစ်အသစ် နောက်ဖြစ် ပထဝီ
 ပေါင်း တရာ၊ ပြောင်းလဲချက် အထွေတထောင်ရှိလျှင် ကြေပျက်
 ကွယ်ပျောက်သော ပထဝီပေါင်း တထောင်၊ အသစ်အသစ်
 နောက်ဖြစ် ပထဝီပေါင်း တထောင်၊ ရိပ်ရိပ် ရိပ်ရိပ် အဆင့်ဆင့်
 ကြေပျက်ကွယ်ပျောက်၍ သွားချက်တွေကို အတပ်မြင်အောင်
 ကြည့်နိုင်ပါလျှင် မာမှုဟူသော မြေဇာတ်၏ အနှစ်မရှိကြောင်း
 ကြေမှု ပျက်မှု လျင်မြန်ကြောင်း အသိဉာဏ်တွင် ထင်ရှားသာ
 လိမ့်မည်။ ရှေးရှေးမာချက်တို့ အဆက်ဆက် ကြေပျက်ရာကို၌
 လည်း ထိုမာချက် အမှုတို့နှင့်အတူ ဖွဲ့ရှက်ဖြစ်ဘက် ပျက်ဘက်
 ဖြစ်ကုန်သော ရေဓာတ်၊ လေဓာတ်၊ မီးဓာတ်ကိုလည်း ကြေ
 ပျောက်လေရာ အတူပါကြလေကုန်၏။ အသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်
 လာသော မာမှုတို့ကား မီး၏ဒဏ်ကြောင့် တဆင့်ထက်တဆင့်

၈၀ လယ်တီ ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏

နို့၍ နို့၍ သွားဘုန်၏၊ ရေခတ်မှာလည်း ဖွဲ့မှု တွယ်မှုအဆင့် ဆင့် ကြေပျက်၍ သွားပုံကို အတပ်မြင်နိုင်စေ၊ မီးခတ်မှာလည်း အေးမှု နွေးမှုအဆင့်ဆင့်ချုပ်ကွယ်၍၊ ပူမှု လောင်မှု အဆင့်ဆင့် အသစ်အသစ် တိုးတက်ဖြစ်ပွား၍၊ သွားပုံကို အတပ်မြင်စေ၊ လေခတ်မှာလည်း ၎င်းလေရ အဆင့်ဆင့်ချုပ်၍၊ ပွလေ ရှလေ ရ အဆင့်ဆင့်ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို အတပ်မြင်စေ၊ တဘန် မီးငြိမ်း ပြန်လျှင် အခုည့်မှ အခဲ ဖြစ်မြဲဖြစ်ပြန်လေ၏။ နို့သောမြေခတ် မှု အဆင့်ဆင့်ကွယ်၍ ထက်သောမြေခတ်မှု အဆင့်ဆင့်ဖြစ်ပေါ် ပြန်၏။

ထက်သန်သော ရေခတ်၊ မီးခတ်၊ လေခတ်တို့ အဆင့် ဆင့် ကွယ်ပျောက်၍ နို့သော ရေခတ်၊ မီးခတ်၊ လေခတ် တို့ အဆင့်ဆင့်ဖြစ်ပေါ်ပြန်၏။ ချိပ်ခဲဖြစ်မြဲဖြစ်ပြန်၏။ ဤသို့လည်း နို့သောမာမှု အဆင့်ဆင့်ချုပ်ပျောက်၍ ထက်သောမာမှု အသစ် အသစ်ဖြစ်ပေါ်ပုံ၊ စိုစွတ်မှု ပူလောင်မှု ပွရွမှု အဆင့်ဆင့်ကွယ် ပျောက်၍ ဖွဲ့စည်းမှု ပူအေးမှု တောင့်တင်းမှု အသစ်အသစ်ဖြစ် ပေါ်ပုံများကို မြင်တတ်စေ၊ ဤချိပ်ခဲ၌ အထည်မဟုတ်သော မဟာဘုတ်လေးပါးတို့၏ ဇာတိမှုကိုလည်းကောင်း၊ ချုပ်ကွယ် မှု လျင်မြန်ပုံကိုလည်းကောင်း၊ အတပ်အလင်း မြင်နိုင်ပါလျှင် သတ္တဝါကောင်ဖြစ်၍နေသော မဟာဘုတ်၊ တော တောင် ရေ မြေဖြစ်၍နေသော မဟာဘုတ်တို့၏ ဇာတိမှု ချုပ်ကွယ်ခြင်း လျင်မြန်မှုများကို အတပ်အလင်း မြင်နိုင်လိမ့်မည်။ တခုတခု သော မဟာဘုတ်၏ အနှစ်သာရ မရှိကြောင်းကိုလည်း ထင်နိုင် လိမ့်မည်။ ဤချိပ်ခဲ ဖြစ်၍နေသော မဟာဘုတ်တို့သည် နိုင် လောက်သော မီးဘိစီးသောအခါ ခဏခြင်း ဖရိုဖရဲ ပြိုကွဲပျက် ပြားကြကုန်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ကမ္ဘာမီး ကမ္ဘာရေ ကမ္ဘာလေ အစရှိသော နိုင်လောက်သော ဝိရောဓိပစ္စည်း ဘိစီးခဲ့လေလျှင် မြင်းမိုရ်တောင် စကြဝဠာတောင် မဟာပထဝီ မြေဖြစ်၍

လက္ခဏာဒီပနီ

နေသောမဟာဘုတ်တို့၌လည်း ခဏခြင်း ခဏခြင်း ဖရှိဖရဲ ပြိုကွဲ ပျက်ပြားနိုင်ရန် အခွင့်ကို မြင်လိမ့်မည်။

သတ္တဝါကောင် သတ္တဝါ၏ အင်္ဂါကြီးငယ် ဖြစ်၍နေသော မဟာဘုတ်တို့၌ကား ဆိုဘွယ်မရှိ၊ နိုင်လောက်သော ဝိရောဓိ ပစ္စည်း ဘိစီးခဲ့လျှင် အထင်အလင်း ခဏခြင်းဘောက်ပြန်ချက်မှာ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ ဖြစ်တော့သည်။ ဤမဟာဘုတ်တို့သည် အထည် ခြစ်ဟူ၍ အဏုမြူမျှ မရှိကြကုန်ဟူသော အချက်၊ အနှစ်သာရ မရှိကြ၍ တခဏခြင်း ယိုယွင်းပျက်ပြား နိုင်ကြကုန်၏ဟူသော အချက် ဤ အချက်များသည် နက်နဲလှ၏။ အတတ်ဒိဋ္ဌ မြင်နိုင်ခဲ့ လှ၏။ ဤနှစ်ချက်ကို အတတ်ဒိဋ္ဌ မြင်နိုင်မှလည်း နက်နဲသောအနိစ္စ သဘော၊ နက်နဲသောဒုက္ခသဘော၊ နက်နဲသောအနတ္တသဘော များကို မြင်နိုင်မည်။ ဤနှစ်ချက်ကို အတတ်ဒိဋ္ဌ မမြင်နိုင်ခဲ့လျှင် အတုအပ အနိစ္စ၊ အတုအပ ဒုက္ခ၊ အတုအပ အနတ္တနှင့် တဘဝ ပြီးရကုန်တော့သည်။

ဝိကာရော၊ ဘောက်ပြန်ချုပ်ပျက် လျင်မြန်ချက်ကို သက်သေ နှင့် တကွ အလင်းပြသော ဝိကာရပိုင်းသည်။ နိဋ္ဌိတော၊ ပြီးပြီ။

ပထဝီ။ အယံကာယော၊ ဤကိုယ်ကောင်သည်။ တေသံ၊ ထိုမာမူ စေးမှု အေးမှု ပူမှု ပူမှု ပွရွလှုပ်ရှားမှုဟူကုန်သော မဟာဘုတ်တို့၏။ သဉ္ဇယော၊ အစုံအခဲသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏ကထံဟောတိ၊ အဘယ် သို့ဖြစ်သနည်းဟူမူ။ ကေသော၊ ဆံပင်ဟူသော မြေအရလည်း ကောင်း။ လောမံ၊ မွေးညှင်း ဟူသော မြေအရလည်းကောင်း။ နခါ၊ ခြေသည်း လက်သည်း ဟူသော မြေအရ လည်းကောင်း။ ဒန္တော၊ သွားရိုးဟူသော မြေအရလည်းကောင်း။ တစော၊ အရေဟူသော မြေအရ လည်းကောင်း။ မံသံ၊ အသားဟူသော မြေအရလည်းကောင်း။ နှာရ၊ အကြောဟူသော မြေအရလည်း ကောင်း။ အဋ္ဌိ၊ အရိုးဟူသော မြေအရလည်းကောင်း။ အဋ္ဌိမိဉ္ဇံ၊

၈၂ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မြင်ဆီဟူသော မြေအရလည်းကောင်း။ ဝက္ကံ၊ အညှိဟူသောမြေ အရလည်းကောင်း။ ဟဒယံ၊ နှလုံးဟူသောမြေအရလည်းကောင်း။ ယကနံ၊ အသည်းဟူသော မြေအရလည်းကောင်း။ ကိလောမ ကံ၊ အမြှေးလွှာဟူသော မြေအရလည်းကောင်း။ ဝိဟကံ၊ အဖျဉ်း ဆောင်းထပ် ဟူသော မြေအရလည်းကောင်း။ ပပ္ဖါသံ၊ အဆုတ် ဟူသော မြေအရ လည်းကောင်း။ အန္တံ၊ အူမဟူသော မြေအရ လည်းကောင်း။ အန္တဂုဏံ၊ အူသိမ် အူနုဟူသော မြေအရလည်း ကောင်း။ ဥဒရိယံ၊ အစာသစ်ဟူသော မြေအရလည်းကောင်း။ ကရိသံ၊ အစာဟောင်းဟူသော မြေအရလည်းကောင်း။ မတ္တ လုဂံ၊ ဦးဈောကံဟူသော မြေအရလည်းကောင်း။ ဣမေ၊ ဤ နှစ်ဆယ်သော မြေအရတို့သည်။ ပထဝီ၊ မြေရ မြေခဲတို့သာ တည်း။

ပထဝီစ၊ မြေသည်လည်း၊ သိလော၊ ကျောက်မျိုးလည်းကောင်း။ ပဿ၊ ရွှံ့မျိုးလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဒွိဓာ၊ နှစ်ပါးအပြား ရှိ၏။ တတ္ထ၊ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင်။ နခါ၊ နှစ်ဆယ်သော မြေသည်း လက်သည်းတို့ လည်းကောင်း။ ဒန္တော၊ သုံးဆဲ့နှစ်ချောင်းသော သွားရိုးတို့ လည်းကောင်း။ အဋ္ဌိ၊ သုံးရာသော အရိုးတို့လည်း ကောင်း။ ဣမေ၊ ဤ သုံးရာ့ ငါးဆဲ့နှစ်ခုသော မြေတို့သည်။ သိလော၊ ကျောက်မြေတို့ပေတည်း။ သေသာ၊ ကြွင်းသောမြေတို့ သည်။ ပံဿ၊ ရွှံ့မြေတို့ပေတည်း။

ဥဋ္ဌိတော၊ ပေါ်သောဓာတ်။ သယိတော၊ ဝပ်သော ၎ပ်သော ဓာတ်။ မန္ဓော၊ နို့ သောဓာတ်။ သမော၊ မျှသောဓာတ်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဝတ္ထာ၊ ဓာတ်၏အခိုက်အတန့်တို့သည်။ စတသော၊ လေးမျိုးတို့တည်း။ ဣမေသု၊ ဤနှစ်ဆယ်သော အရတို့၌။ ပထဝီ၊ မြေသည်။ ဥဋ္ဌိတာ၊ ပေါ်ဓာတ်တည်း။ ဝါယော၊ လေသည်။ သယိ တော၊ ဝပ်ဓာတ် ၎ပ်ဓာတ်တည်း။ အာပေါ၊ ရေသည်။ မန္ဓော၊ နို့ ဓာတ်တည်း။ တေဇော၊ မီးသည်။ သမော၊ မျှဓာတ်တည်း။

လက္ခဏာဒီပနီ

ဣမေသု၊ ဤ ဆံအစရှိသော နှစ်ဆယ်သော အစုတို့၌။ မန္တော၊ နံ့သော။ ယော အာပေါ၊ အကြင် ရေဓာတ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ပစ္စယေ၊ ရေဓာတ်ကို နှိုးနိုင်သော အကြောင်းသည်။ ပတ္တေ၊ ကြိုကြိုက်ခဲ့သည်ရှိသော်။ သော၊ ထိုနံ့သော ရေဓာတ်သည်။ ဥဠဟိ သတိ၊ ပေါ်လတ္တံ့။ ကာယော၊ တကိုယ်လုံးသည်။ ဇလရာသိ၊ ရေအစုသည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ သန္ဓိသတိ၊ မီးသွားလတ္တံ့။ ပစ္စယေ၊ မီးဓာတ်ကို နှိုးနိုင်သော အကြောင်းသည်။ ပတ္တေ၊ ကြိုကြိုက်ခဲ့သည် ရှိသော်။ တေဇော၊ မီးဓာတ်သည်။ ဥဠဟိသတိ၊ ပေါ်လတ္တံ့။ ကာယော၊ တကိုယ်လုံးသည်။ အဂ္ဂိရာသိ၊ မီးအစုသည်။ ဟုတွာ ဖြစ်၍။ ဇလိသတိ၊ တောက်လတ္တံ့။ ဈာယိသတိ၊ ကျမ်းလတ္တံ့။ ပစ္စယေ၊ လေဓာတ်ကိုနှိုးနိုင်သော အကြောင်းသည်။ ပတ္တေ၊ ကြိုကြိုက်ခဲ့သည်ရှိသော်။ ဝါယော၊ လေဓာတ်သည်။ ဥဠဟိသတိ၊ ပေါ်လတ္တံ့။ ကာယော၊ တကိုယ်လုံး သည်။ ဝါတရာသိ၊ လေအစုသည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ ဝိကိရိသတိ၊ ဗလဖွါ ကြံသွားလတ္တံ့။

အဝိစ၊ ဆိုခွင့်အထူးကား။ ဇွိသု၊ နှစ်ပါးကုန်သော။ ပထဝီသု၊ ကျောက်မြေ ရှံမြေတို့တွင်။ သိလာ၊ ကျောက်မြေသည်။ အဇ္ဈတ္တံ၊ အဇ္ဈတ္တကျောက်မြေလည်းကောင်း။ ဗဟိဒ္ဓါ၊ ဗဟိဒ္ဓ ကျောက်မြေလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဇွိဝေ၊ နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။ တတ္ထ၊ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင်။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါသန္တာန်ဝယ် အထည်ခံအမာခံ ဖြစ်ကုန်သောသွားရိုး ဦးခေါင်းရိုးအစရှိသောကျောက်တို့သည်။ အဇ္ဈတ္တံ၊ အဇ္ဈတ္တကျောက်တို့ပေတည်း။ ဣတရေ၊ ဤမှတပါး သော တော တောင် ရေ မြေ၌ရှိသောကျောက်တို့သည်။ ဗဟိဒ္ဓါ၊ အပကျောက်တို့တည်း။

ဣဒဉ္စ၊ ဤသို့ အဇ္ဈတ္တ ဗဟိဒ္ဓ ဝေါဟာရ နှစ်ပါး ခြားနားမှု သည်လည်း။ မိစ္ဆာဓမ္မာနံ၊ တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိဟူကုန်သော အယုတ် တမာ ဓာတ်မိစ္ဆာတို့၏။ ကမ္မံ၊ အမှုပေတည်း။ ဧကန္တတော၊

၈၄ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့်။ အဇ္ဈတ္တိနာမ၊ အတွင်းမှန်လှ အဇ္ဈတ္တတရား
မည်သည်။ နုတ္တိ၊ မရှိ။ တတ္ထ၊ ထိုနှစ်မျိုးသော ကျောက်တို့တွင်။
သတ္တာ၊ သတ္တဝါဝယ် အမာခံဖြစ်၍နေသော ကျောက်တို့သည်။
ဩဇ္ဇာရိကာ၊ ကျောက်ကြမ်းတို့လည်းကောင်း။ သုခုမာ၊ ကျောက်
နုတို့လည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဒွိဓာ၊ နှစ်ပါး အပြားရှိကုန်၏။
တတ္ထ၊ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင်။ အပါယိကာ၊ နွား ကျွဲ ဆင်မြင်း စသော
အပါယ်ဘုံသားသန္တာန်ဝယ် အမာခံ ဖြစ်သော အရိုးကျောက်
တို့သည်။ ဩဇ္ဇာရိကာ၊ ကျောက်ကြမ်းတို့ ပေတည်း။ မနုဿာ၊
လူတို့ကိုယ်ဝယ်အမာခံဖြစ်သော အရိုးကျောက်တို့သည်။ သုခုမာ၊
သိမ်မွေ့သော ကျောက်နုတို့ပေတည်း။ တတော၊ ထိုလူကျောက်
ထက်။ စာတုမဟာရာဇိကာ၊ စာတုမဟာရာဇိ ကျောက်မျိုးတို့
သည်။ သုခုမာ၊ နူးညံ့ကုန်၏။

အပိစ၊ ဆိုခွင့် အထူးကား။ တေသု၊ ထိုစာတုမဟာရာဇိ
ကျောက်မျိုးတို့တွင်။ ဝိနိပါတိကာ၊ ဝိနိပါတိကခေါ်ဆိုရသော
နတ်မိမ်း နတ်ဝါး သူရဲ သဘက် တဇ္ဇေ မှင်စာ စသော ကျောက်
မျိုးတို့သည်လည်းကောင်း။ ရက္ခသာ စာတုမဟာရာဇိ အပါဖြစ်
ကုန်သော ငရဲထိန်း ပြိတ္တာထိန်းစသော ရက္ခိသ် ဘီလူးတို့သည်
လည်းကောင်း။ ဩဇ္ဇာရိကာ၊ ကျောက်ကြမ်း မျိုးတို့သာတည်း။
တတော၊ ထိုစာတုမဟာရာဇိနတ်ကောင်းဖြစ်သော ကျောက်မျိုး
တို့ထက်။ တာဝတိံသာ၊ တာဝတိံသာနတ် ခေါ်ဆိုအပ်သော
ကျောက်မျိုးတို့သည်။ သုခုမာ၊ သိမ်မွေ့ နူးညံ့ကုန်၏။ ဇေံ၊ ဤနည်း
အတူ အကနိဋ္ဌပြိဟ္ဗဒ္ဓသန္တာန် အမာခံကျောက်မျိုးတိုင်အောင်။
ဝတ္တဗ္ဗော၊ ဆိုအပ်၏။ ဣတော၊ ဤ အကနိဋ္ဌ ပြိဟ္ဗဒ္ဓဘုံမှ။ ဥပရိ၊
အထက်၌။ ပထဝိဓေတ္တံ၊ မြေခေတ် မြေနယ်သည်။ နုတ္တိ၊ မရှိ။
ပံသုပိ၊ ရှုံမြေသည်လည်း။ အဇ္ဈတ္တိ၊ အဇ္ဈတ္တ ရှုံလည်းကောင်း။
ဗဟိဒ္ဓါ၊ ဗဟိဒ္ဓ ရှုံလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဒွိဓာ၊ နှစ်ပါး
ပြား၏။ တတ္ထ၊ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင်။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါသန္တာန်
ဝယ် အမံ အမွန်း ဖြစ်ကုန်သော နှလုံးခဲ အဆုတ်ခဲ အသည်း

လက္ခဏာဒီပနီ

လွှာ အအူလွှာ ကိုးရာသော အသား အစရှိကုန်သော ရွှံ့မျိုးတို့
 သည်။ အဇ္ဈတ္တံ၊ အဇ္ဈတ္တရွှံ့မျိုးတို့ပေတည်း။ ဗဟိဒ္ဓါ၊ ဗဟိဒ္ဓ
 ရွှံ့မျိုးတို့သည်။ ပါကဋ္ဌာ၊ ထင်ရှားကုန်ပြီ။ အပါယတော၊ နွား
 ကျွဲ ဆင် မြင်း စသော အပါယ်ရွှံ့တုံး ရွှံ့ခဲတို့မှ။ အကနိဋ္ဌာ၊
 အကနိဋ္ဌ ပြုဟော့သန္တာန် အမံအမွန်းဖြစ်သော ရွှံ့တုံး ရွှံ့ခဲတိုင်
 အောင်။ ဥပရူပရိ၊ တဆင့်ထက် တဆင့်။ သုခုမဘာဝေါစ၊
 သိမ်မွေ့သော အဖြစ်ကိုလည်း။ ဝေဒိတဗ္ဗော၊ သိအင်၏။ ဣမေ၊
 ဤနှစ်မျိုးသော ကျောက်မြေ ရွှံ့မြေတို့သည်။ နိဿတ္တာ၊ သူသူ
 ငါငါ သတ္တဝါမဟုတ်ကုန်။ နိဇ္ဇိဝါ၊ အရှင်မဟုတ်ကုန်။ အစေ
 တနာ၊ ကြံမှု၊ သိမှု၊ စေ့ဆော်မှု မရှိကြကုန်။

ပထဝီ၊ မြေခတ်ကိုဆိုသော အခဏ်းသည်။ နိဋ္ဌိတာ၊ ပြီးပြီ။

အာပေါ၊ ပိတ္တံ၊ သည်းခြေရည် သည်းခြေခဲလည်းကောင်း။
 သေမှံ၊ သလိပ်ရည် သလိပ်ခဲ လည်းကောင်း။ ပုဗ္ဗော၊ ပြည်ရည်
 ပြည်ခဲ လည်းကောင်း။ လောဟိတံ၊ သွေးရည် သွေးခဲ
 လည်းကောင်း။ သေဒေါ၊ ချွေးရည် ချွေးခဲ လည်းကောင်း။
 မေဒေါ၊ အဆီပြင် အဆီခဲလည်းကောင်း။ အဿု၊ မျက်ရည်
 ကြည် မျက်ရည်ခဲလည်းကောင်း။ ဝဿ၊ အဆီကြည် လည်း
 ကောင်း။ ခေဋ္ဌော၊ တံထွေးရည် တံထွေးခဲ လည်းကောင်း။
 သိဃံ၊ လင်္ကာ၊ နှာရည်ကြည်နှာရည်ခဲလည်းကောင်း။ လသိကာ၊
 လက်ဆီ ခြေဆီဟူသော အစေးလည်းကောင်း။ မုတ္တံ၊ ကျင်ငယ်
 လည်းကောင်း။ ဣမေ၊ ဤတဆဲ့နှစ်ပါးသော အရည် အခဲ အချွဲ
 အစေးတို့သည်။ အာပါ၊ ရေအရုတို့ပေတည်း။

အာပေါစ၊ ရေသည်လည်း။ မရဇော၊ ရေချိုလည်းကောင်း။
 လောဏော၊ ရေငံလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ နိဇ္ဇိဝါ၊ နှစ်ပါး
 ပြား၏။ သဗ္ဗေ၊ အသုံးစုံကုန်သော။ ဣမေ၊ ဤတဆဲ့နှစ်ပါးသော
 ရေအရုတို့သည်ကား။ လောဏာယေဝ၊ ရေငံသက်သက်တို့

၈၆ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သာတည်း။ ဣမေသု၊ ဤတဆဲ့နှစ်ပါးသောရေအရတို့၌။ အာပေါ၊
 ရေခတ်သည်။ ဥဋ္ဌိတော၊ ပေါ်၏။ ဝါယော၊ လေခတ်သည်။
 သယိတော၊ ၎င်း၏။ ပထဝီ၊ မြေခတ်သည်။ မန္ဒော၊ နို့၏။
 တေဇော၊ ဖီးခတ်သည်။ သမော၊ မျှ၏။ ဣမေသု၊ ဤတဆဲ့နှစ်
 ပါးသော ရေအရတို့၌။ ယာပထဝီ၊ အကြင်နို့သော မာမူဟူ
 သော မြေခတ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ပစ္စယေ၊ မြေခတ်ပေါ်ရန်
 အကြောင်းသည်။ ပတ္တေ၊ ကြိုကြိုက်ခဲ့သော်။ သာပထဝီ၊ ထိုမြေ
 ခတ်သည်။ ဥဋ္ဌဟိဿတိ၊ ပေါ်လတ္တံ့။ တေ၊ ထိုတဆဲ့နှစ်ပါး
 သော အရည်အစေးတို့သည်။ ထဒ္ဓါ၊ အမာအခက် တခဲနက်
 သော မြေမှုန့် မြေပိုင်တို့သည်။ ဘဝိဿန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။
 တေဇော၊ ဖီးခတ်သည်။ ဥဋ္ဌဟန္တေ၊ ပေါ်သည်ရှိသော်။ ဇာလာ၊
 ဖီးတောက် ဖီးလျှံတို့သည်။ ဘဝိဿန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ဝါယေ၊
 လေခတ်သည်။ ဥဋ္ဌဟန္တေ၊ ပေါ်သည်ရှိသော်။ ဝိကိရိဿန္တိ၊
 ဖရိုဖရဲ ကြကုန်လတ္တံ့။ ပထဝီသု၊ မာမူဟူသော မြေခတ်တို့ကို။
 အာပေန၊ တွယ်မှု ကပ်မှုဟူသော ရေခတ်သည်။ ပိဏ္ဍိတာသု၊
 ပေါင်းဖွဲ့အပ်ကုန်မှသာလျှင်။ တာ၊ ထိုကျောက်မြေ ရွှံ့မြေတို့
 သည်။ ခန္ဓဘာဝံ၊ သွားရိုး ဦးခေါင်းရိုးစသော ကျောက်တုံး
 ကျောက်ခဲ နှလုံးသား မျက်လုံးသားစသော ရွှံ့တုံး ရွှံ့ခဲအဖြစ်
 သို့။ ဂစ္ဆန္တိ၊ ရောက်နိုင်ကြကုန်၏။

အယံပိ၊ ဤရေခတ်သည်လည်း။ အဇ္ဈတ္တ ဗဟိဒ္ဓ ဝသေန၊
 အဇ္ဈတ္တရေ ဗဟိဒ္ဓရေတို့၏ အစွမ်းဖြင့်။ ဒုဝိဓော၊ နှစ်ပါးအပြား
 ရှိ၏။ တတ္ထ၊ ထိုနှစ်ပါးတို့ကွင်။ သတ္တသန္တာန ဘူတာ၊ သတ္တ
 ဝါရည် သတ္တဝါစေးဖြစ်၍ ဖြစ်ကုန်သော ရေခတ်တို့သည်။
 အဇ္ဈတ္တံ၊ အဇ္ဈတ္တရေမည်ကုန်၏။ ဗဟိဒ္ဓါ၊ ဗဟိဒ္ဓရေတို့သည်။
 ပါကဇာ၊ ထင်ရှားကုန်ပြီ။ အပါယတော၊ အပါယ်ဘုံရှိ သတ္တဝါ
 ရည် သတ္တဝါစေးတို့မှ။ ပဋ္ဌာယ၊ စ၍။ အကနိဋ္ဌာ၊ အကနိဋ္ဌ
 ဖြဟ္ဋာရည် ဖြဟ္ဋာစေးတိုင်အောင်။ ဥပရူပရိ၊ တဆင့်ထက်
 တဆင့်။ ဩဋ္ဌာရိက သုခုမတာ၊ အကြမ်း အနု ဝေဘန်မှုကို။

လက္ခဏာဒီပနီ

ဉာဏဗျာ၊ သိအပ်၏။ ဣမေ၊ ဤရေဓာတ်တို့သည်။ နိဿတ္တာ၊ သူ
သူ ငါငါ သတ္တဝါ မဟုတ်ကုန်။ နိဇ္ဇိဝါ၊ အရှင်မဟုတ်ကုန်။ အစေ
တနာ၊ ကြိမှု၊ သိမှု၊ စေ့ဆော်မှု မရှိကုန်။

အာပေါ၊ ရေဓာတ်ကိုဆိုသော အခဏ်းသည်။ နိဋ္ဌိတော၊
ပြီးပြီ။

တေဇော။ ဥဿာ၊ တကိုယ်လုံးကို ပေါင်းနှွေးလျက် သွေး
သည်းခြေ လေ သလိပ်ကို ကြည်လင်စေမှု စောင့်ထိန်းပြုသော
ဥဿာမည်သော ကိုယ်စောင့် ဓာတ်မီး လည်းကောင်း။

(အာယု ဥဿာစ ဝိညာဏံ ဟူ၍ ခန္ဓ သံယုတ်ကျမ်း၌ ဟော
တော်မူသော ကိုယ်စောင့်တရား သုံးပါးတွင် ပါဝင်ပေသော
ဥဿာပေတည်း။ အာယု၊ ဇီဝိတိန္ဒြေ။ ဥဿာ၊ ကိုယ်ရှေ့ဟူသော
ကမ္မဇာတ်မီး။ ဝိညာဏံ၊ ဘဝင်ဝိညာဏ်။ ကိုယ်စောင့် တရား
သုံးပါး)။

ပါစကော၊ မျိုမျိုသမျှ အာဟာရကို ကြေမွန်းနပ် ကျိုချက်
လတ်၍ ဓာတ်ကြည်ဓာတ်နှစ် အဆီစစ်သော ပါစက ဓာတ်မီး
လည်းကောင်း။ ဇီရဏံ၊ ပျိုမြစ်နုနယ်သော အရွယ်အဆင်းကိုကို
ဟောင်းမြင်းရင့်ရော်အိုရုပ်ပေါ်အောင် အမြဲလောင်သောဇီရဏ
ဓာတ်မီးလည်းကောင်း။ သန္တာပေါ၊ ရက်ဆက်ရက်ခြားဖျားတုံ
ပူတုံ ကျင်ထုံ ညောင်းညာ ကိုက်ခဲစွာ၍ သန္တာပ မည်
သော အပျက်ဓာတ်မီးလည်းကောင်း။ ဒါဟော၊ သွေး သည်းခြေ
တို့ကိုအနေပျက်အောင် အကျက်လောင်၍ ပေါက်နာ ကျောက်
မာ နူနာ ဂူနာ ရောဂါဆန်းရိုး အမျိုးမျိုးကို ပြုတတ်သော ဒါဟ
မည်သော အပျက်ဓာတ်မီး လည်းကောင်း။ ဣမေ၊ ဤငါးပါး
သော အရတို့သည်။ တေဇာ၊ မီးအရတို့တည်း။

တေဇောစ၊ ဖီးသည်လည်း၊ အင်္ဂါရာ၊ ဖီးစာအထဲ အနို့
 စွဲ၍ ရဲရဲညီးညီး လောင်သော ဖီးလည်းကောင်း။ ဇာလံ၊ ဖီး
 တောက် ဖီးလျှံလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ခွိဓာ၊ နှစ်ပါးပြား၏။
 ဣမေ၊ ဤငါးပါးသော ဖီးတို့ကား။ အင်္ဂါရာ၊ စွဲဖီး ခဲဖီးတို့သာ
 တည်း။ ဣမေသု၊ ဤငါးပါးသော ဖီးအစုတို့၌။ တေဇော၊ ဖီးဓာတ်
 သည်။ ဥဋ္ဌိတော၊ ပေါ်၏။ အာပေါ၊ ရေဓာတ်သည်။ သယံ
 တော၊ ၎င်း၏။ ပထဝီ၊ မြေဓာတ်သည်။ မန္ဒေ၊ နို့၏။ ဝါယော၊
 လေဓာတ်သည်။ မဇ္ဈတ္တော၊ လျစ်လျူရှိ၏။ ဣမေသု၊ ဤငါးပါး
 သောဖီးအစုတို့၌။ တယော၊ သုံးပါးကုန်သော မြေဓာတ် ရေ
 ဓာတ် လေဓာတ်တို့သည်။ လဒ္ဒပစ္စယာ၊ အကြောင်းထူးကို
 ရကြပါကုန်မှုကား။ ဥဋ္ဌဟိဿန္တိ၊ ထကြ ပေါ်ကြကုန်လတ္တံ့။
 ဣမေ၊ ဤဖီးအစုတို့သည်။ ပံသုဝါ၊ မြေမှုန့်တို့သည်မူလည်း။
 ဘဝိဿန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ဇလဓာရာဝါ၊ ရေအယဉ်တို့သည်
 မူလည်း။ ဘဝိဿန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ဝါတရာသီဝါ၊ လေအစု
 တို့သည်မူလည်း။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ လဗ္ဗိဿန္တိ၊ လွင့်ကုန်လတ္တံ့။
 တေဇေန၊ ဓာတ်ဖီးသည်။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ သေဒိတာဇေဝ၊ ပေါင်းနှေး
 ကုန်မှသာလျှင်။ ပထဝါဒယော၊ မြေဓာတ် ရေဓာတ် လေဓာတ်
 တို့သည်။ ထိရာ၊ မပုပ်မသိုး မညှိုးမနွမ်း ရှင်လန်းတောင့်တင်း
 စွာ တည်နိုင်ကြကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ အယံပိ၊ ဤဖီး
 ဓာတ်သည်လည်း။ အဇ္ဈတ္တ ဗဟိဒ္ဓဝသေန၊ အဇ္ဈတ္တဖီး ဗဟိဒ္ဓဖီး
 တို့၏ အစွမ်းဖြင့်။ ခွိဓာ၊ နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။

(သတ္တဝါကောင်မှာ ဖီးဓာတ်မစောင့်လျှင် ရေဓာတ်၎င်းလျက်
 မြေဓာတ်ပျက်၍ တခဏခြင်း ယိုယွင်းပျက်စီးသည်။ ထိုကြောင့်
 လူကောင် လူခဲ နတ်ကောင် နတ်ခဲ ဗြဟ္မာကောင် ဗြဟ္မာခဲ ဖရို
 ဖရဲ ပြိုကွဲပျက်ပြားမသွားရအောင် စောင့်ရှောက်သော ဖီးဓာတ်
 သည် အဇ္ဈတ္တဖီးမည်၏။ အပဖီးစုသည် ဗဟိဒ္ဓဖီးမည်၏။ ဩဠာ
 ရိက၊ သုခုမ-ဆိုမြဲ။ အကနိဋ္ဌ ဗြဟ္မာ့ကိုယ်ငွေသည် အသိမ်မွေ့
 ဆုံးဖြစ်၏။)

လက္ခဏာဒီပနီ

ဣမေဝိ၊ ဤဓာတ်မီး တို့သည်လည်း။ နိဿတ္တာ၊ သူသူငါငါ
 သတ္တဝါမဟုတ်ကုန်။ နိဇ္ဇိဝါ၊ အရှင်မဟုတ်ကုန်။ အစေတနာ၊
 ကြံမှု၊ သိမှု၊ စေ့ဆော်မှု မရှိကုန်။
 တေဇော၊ မီးဓာတ်ကိုဆိုသော အခဏ်းသည်။ နိဋ္ဌိတော၊
 ပြီးပြီ။

ဝါယော၊ အဿာသော၊ ဝင်သက် လေလည်းကောင်း။
 ပဿာသော၊ ထွက်သက်လေ လည်းကောင်း။ ဗလံ၊ အားခွန်ဗလ
 ခေါ်ဆိုကြသော ဗလဓာတ်လေ လည်းကောင်း။ ဣန္ဒြိယံ၊ ဖြစ်
 ဘက်ကလာပ် သဟဇာတ်ကို ကြပ်မကြိုးပမ်း ပင့်ချီထမ်းသော
 ဣန္ဒြိယဓာတ် လေလည်းကောင်း။ ဓာရဏံ၊ ပင့်ချီသမျှ သဟဇ
 ကို မကျလေအောင် တန့်စားဆောင်သော ဓာရဏ ဓာတ်လေ
 လည်းကောင်း။ စလနံ၊ ကိုယ်အင်္ဂါကို တည်ရာရွှေ့စေ လှုပ်ရှား
 ပေသော စလန ဓာတ်လေ လည်းကောင်း။ ဂမနံ၊ သွားလို
 သောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဂမနဓာတ်လေ လည်းကောင်း။
 ဌာနံ၊ တန့်တန့်ကြပ်ကြပ် ရပ်လိုသောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော
 ဌာနဓာတ်လေ လည်းကောင်း။ နိသန္ဓံ၊ ထိုင်လိုသောအခါ ဖြစ်
 ပေါ်လာသော နိသန္ဓ ဓာတ်လေ လည်းကောင်း။ သယနံ၊
 လျောင်းလိုသောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော သယန ဓာတ်လေ
 လည်းကောင်း။ ဥက္ခေပေါ၊ ကိုယ်အင်္ဂါကို ချီမြှောက်လိုကာ
 ဖြစ်ပေါ်လာသောဥက္ခေပ ဓာတ်လေ လည်းကောင်း။ နိက္ခေပေါ၊
 ကိုယ်အင်္ဂါကို ပစ်ချလိုကာ ဖြစ်ပေါ်လာသော နိက္ခေပဓာတ်
 လေ လည်းကောင်း။ ဝိက္ခေပေါ၊ ထိုမှ ဤမှ ဒီလာအရပ် ပစ်လို
 လတ်ကာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝိက္ခေပ ဓာတ်လေ လည်းကောင်း။
 သမိဉ္ဇ္ဇနံ၊ ကိုယ်အင်္ဂါကို ကွေးလိုကောက်လို သိမ်းပိုက်လိုကာ
 ဖြစ်ပေါ်လာသောသမိဉ္ဇ္ဇနဓာတ်လေလည်းကောင်း။ ပသာရဏံ၊
 ဆန့်တန်းလိုကာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ပသာရဏဓာတ်လေလည်း
 ကောင်း။ ဂဟဏံ၊ ကိုင်လိုဆွဲလိုသောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော

၆၀ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဂဟဏ ဓာတ်လေလည်းကောင်း။ အာကဗုဒ္ဓံ၊ အလိုရှိရာ အပါ
 ဆွဲငင်သော အာကဗုဒ္ဓံ ဓာတ်လေ လည်းကောင်း။ အပကဗုဒ္ဓံ၊
 တွန်းလို ဖယ်လိုသောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော အပကဗုဒ္ဓံ ဓာတ်
 လေ လည်းကောင်း။ ကထနံ စကားစမြည် ဆိုလိုသောအခါ ဖြစ်
 ပေါ်လာသော ကထနံ ဓာတ်လေ လည်းကောင်း။ ကမ္ပနံ၊ တုန်
 လှုပ်သော ကမ္ပနံ ဓာတ်လေ လည်းကောင်း။ ဖရဏံ၊ ဝမ်းမီးစစ်၍
 အနှစ်အဆီရအပ်သော ရသဓာတ်ရည်ကို တကိုယ်လုံးနဲ့ အကုန်
 ပြန်သော ဖရဏဓာတ်လေ၊ နှလုံးအိမ်သည်းခြေအိမ် အသည်းခဲ
 အဆုတ်ခဲတို့၌သာ ဝရဖြစ်ပွား၍ နေသော သွေးရည်သည်းခြေရည်
 တို့ကို တကိုယ်လုံးနဲ့ အောင် ဖြန့်ဖြူးသော ဖရဏ ဓာတ်လေ
 လည်းကောင်း။ ကုဗ္ဗိ သယော၊ ဝမ်းတွင်း၌ ကိန်းသော ဓာတ်လေ
 လည်းကောင်း။ ကောဠာ သယော၊ အအူတွင်း၌ ကိန်းသော
 ဓာတ်လေလည်းကောင်း။ ဥဒ္ဓင်္ဂမော၊ အထက်သို့ ဆန်တက်သော
 ဓာတ်လေလည်းကောင်း။ အဓောဂမော၊ အောက်သို့ သက်သော
 ဓာတ်လေလည်းကောင်း။ ဣမေ၊ ဤအစုတို့သည်။ ဝါတာ၊ လေ
 အစုတို့ပေတည်း။

မန္ဒော၊ လေပြေ လေညှင်းလည်းကောင်း။ ဗလဝါ၊ လေပြင်း
 မုန်တိုင်းလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝါတော၊ လေသည်။
 ဒွိဝေ၊ နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။ ဣမေ၊ ဤဆိုအပ်ပြီးသောလေတို့သည်။
 ကေမိ၊ အချို့တို့ကား။ မန္ဒော၊ လေပြေလေညှင်းတို့ပေတည်း။ ကေမိ၊
 အချို့တို့ကား။ ဗလဝါ၊ လေပြင်းမုန်တိုင်းတို့ပေတည်း။ ဣမေသု၊
 ဤလေအစုတို့၌။ ဝါယော၊ လေဓာတ်သည်။ ဥဋ္ဌိတော၊ ပေါ်၏။
 အာပေါ၊ ရေဓာတ်သည်။ သယိတော၊ ၎င်း၏။ ပထဝီ၊ မြေဓာတ်
 သည်။ မန္ဒော၊ နံ့၏။ တေဇော၊ မီးဓာတ်သည်။ မဇ္ဈိတ္ထော၊ လျစ်
 လျူရှိ၏။ ပစ္စယေ၊ အကြောင်းထူးသည်။ သတိ၊ ရှိခဲ့သော်။
 တေဝီ၊ ထိုရေဓာတ် မြေဓာတ် မီးဓာတ်တို့သည်လည်း။ ဥဋ္ဌဟိ
 သန္တိ၊ ပေါ်ကုန်လတ္တံ့။ အယံ ဝါယောနာမ၊ ဤလေဓာတ် မည်
 သည်ကား။ ပထဝီဒီနံ၊ မြေဓာတ် ရေဓာတ် မီးဓာတ်တို့၏။ ဗလံ၊

လက္ခဏာဒီပနီ

အားခွန်ဗလပေတည်း။ ဝါတဗလံ၊ လေဓာတ်တည်းဟူသော အားကို။ လဘိတွာ၊ ရကြပါကုန်မှ။ သကိစ္စံ၊ မိမိတို့ကိစ္စကို။ ကရောန္တိ၊ ပြုနိုင်ကြကုန်၏။ အယံပိ၊ ဤလေဓာတ်သည်လည်း။ အဇ္ဈတ္တ ဗဟိဒ္ဓဝသေန၊ အဇ္ဈတ္တလေ ဗဟိဒ္ဓလေတို့၏အစွမ်းဖြင့်။ ဒွိဝေ၊ နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။

လူသဏ္ဍာန် နတ်သဏ္ဍာန်စသည် ဖြစ်၍နေသော ဓာတ်တုံး ဓာတ်ခဲတို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဟု ခေါ်ဝေါ်ရန် ထင်မှတ်ရန် အမှု ရင်းကား လေဓာတ်ပေတည်း။ လက်ကိုချီကြွလိုသောစောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လျှင် ချီကြွလိုသော လက်တခုလုံး၌ ထမ္ဘာနုလေ၊ ဓာရ ဏလေ၊ စလနုလေ၊ ဥက္ခေပလေ၊ ဤစိတ္တလေတို့သည် ဖြစ် ပေါ်ကုန်၏။ ထိုအခါ လက်သည် အထက်သို့တက်လေ၏။ ထို စောစိတ် သေပြန်လျှင် ထိုလေတို့ချုပ်ကွယ်၍ လက်သည် အောက်သို့ ကျပြန်၏။ အလုံးစုံသော ကိုယ်အမှုအရာတို့မှာ ဤ နည်းတူမှတ်လေ။ တထိုင်တွင်းဝယ် ကြီးငယ်အင်္ဂါ များစွာလှုပ် မှုတို့၌ လှုပ်ခြင်းတခုတခုမှာ စောစိတ်လည်း တမျိုးတမျိုး၊ လေ ဓာတ်အလုံးအခဲလည်း တမျိုးတမျိုး၊ တခုသော လှုပ်ခြင်းပြီး လျှင် စော တမျိုး သေလေ၏။ လေဓာတ်အလုံးအခဲလည်း တမျိုး ချုပ်ဆုံးလေ၏။ ထိုလေဓာတ်တို့နှင့်အတူ ဖြစ်ပေါ်ပါကုန်သော အလုံးစုံသော ရုပ်တို့လည်း ထိုလေဓာတ်နှင့်အတူပင် ချုပ်ဆုံး လေကုန်၏။ ပုထုဇ္ဇန်တို့၏ စိတ်အထဲမှာမူကား ပဋ္ဌမလှုပ်မှု၌ ရုပ် နာမ်စုသည်ပင် ဒုတိယလှုပ်မှု ဖြစ်သာသည်။ တတိယလှုပ်မှု စတုတ္ထလှုပ်မှု ဖြစ်လာသည်။ ထိုရုပ် ထိုနာမ်စုသည်ပင် တနေ့လုံး တလလုံး တဘဝလုံး ဖြစ်နေသည်ဟု အမြဲယူ၏။

ဝါယော၊ လေဓာတ်ကို ဆိုသောအခဏ်းသည်။ နိဋ္ဌိတော၊ ပြီးပြီ။

ဘူတသဉ္ဇယော ဟူသော ပဋ္ဌမ မာတိကာပုဒ်၏ အကျယ် ဤဝယ် ပြီး၏။

၉၂ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မှုဏ်အကြည်။ ဆပ္ပသာဒမဏ္ဍော၊ ခြောက်မျိုးသော ဓာတ်
 ကြည် ဓာတ်လင်း မှုဏ်ကြည် မှုန်လင်း ကိုယ်တွင်းအပြည့် ချယ်
 လယ်လှက်ရှိ၏။ ဣတိ၊ ဤမာတိကာပုဒ်၌။ အတ္တတ္ထမဏ္ဍော၊ ကိုယ်
 လုံးအပြည့်ရှိနေကုန်သော အတွင်းဓာတ်မည် မှုဏ်အကြည်တို့
 သည်။ စက္ခု၊ စက္ခုဟူသော မှုဏ်အကြည်တမျိုး။ သောတံ၊
 သောတဟူသော မှုဏ်အကြည်တမျိုး။ ဃာနံ၊ ဃာနဟူသော
 မှုဏ်အကြည်တမျိုး။ ဇိဝှိ၊ ဇိဝှိဟူသော မှုဏ်အကြည်တမျိုး။
 ကာယော၊ ကာယဟူသော မှုဏ်အကြည်တမျိုး။ မနော၊ မနော
 ဟူသော မှုဏ်အကြည်တမျိုး။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဆ၊ ခြောက်မျိုး
 တို့တည်း။ ကာယော၊ တကိုယ်လုံးသည်။ ဣမေဟိ၊ ဤဓာတ်
 ကြည်ခြောက်မျိုးတို့ဖြင့်။ ပရိပူရော၊ ထက်ဝန်းကျင် ပြည့်၏။
 ဖလိက ခန္ဓသမော၊ ဖလ်တုံးကြီး မှုဏ်တုံးကြီးနှင့် အကုန်တူ၏။

မှုဏ်တုံးကြီးမှာ—အဆင်းဟူသော ဝဏ္ဏနှင့်တကွ ကြည်သော
 ကြောင့် ပကတိမျက်စိနှင့်ပင် အကြည်အလင်း ထုတ်ချင်းပေါက်
 မြင်ရသည်။ ဤ အကြည်ရမှာ စက္ခုအကြည် တခုသည်သာလျှင်
 အဆင်းဟူသောဝဏ္ဏပါ ကြည်သည်ဖြစ်၍ ပကတိမျက်စိနှင့် မြင်
 ရသည်။ ကြွင်းသော ငါးမျိုးသော အကြည်ရမှာ ဝဏ္ဏပါ ကြည်
 မှု မဟုတ်ကြ၍ ပသာဒစက္ခုဖြင့် မမြင်ရ၊ ပညာစက္ခုဖြင့်သာ
 မြင်ရသည်။ အလွန်ညက်ညော သိမ်မွေ့လှစွာသော ချိန်ဝင်
 သုံးဆဲ့ငါးပိဿာ ခန့်ရှိသော ဝါဂွမ်းရမှာ အကြိမ်တရာ ချက်၍
 ထက်လှ ကြည်လှစွာသော နှမ်းဆီတကျပ်ကို လောင်း၍ အဘန်
 ဘန်နယ်သည်ရှိသော် အကုန်နို့၍ ဝွမ်းရအလုံး ဆီကြည်တုံးကဲ့
 သို့ မြင်ရမည်။ သုံးဆဲ့ငါးပိဿာရှိ ဝွမ်းသားရနှင့် အထည်ခံ
 ဓာတ်ကြီးလေးပါးအရဟု ဆိုအပ်သော ဤကိုယ်ကောင်ကြီး တူ
 သည်။ အလွန်ကြည်လှစွာသော နှမ်းဆီတကျပ်နှင့် အကြည်
 ဓာတ်မျိုးတူသည်။ စက္ခုကား မျက်စိအကြည်တည်း။ သောတ
 ကား နားတွင်း အကြည်တည်း။ ဃာနကား နှာခေါင်းတွင်း
 အကြည်တည်း။ ဇိဝှိကား လျှာပေါ်ရှိ အကြည်တည်း။ မနောကား

လက္ခဏာဒီပနီ

နူလုံးအိမ်တွင်း အကြည်တည်း၊ ကာယကား တကိုယ်လုံးရှိ အကြည်တည်း၊ မနောကား နာမ်အကြည် ပေတည်း၊ အကြွင်း ငါးမျိုးတို့ကား ရုပ်အကြည်တို့ပေတည်း။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣဒံ စိတ္တံ၊ ဤ စိတ်ဟူသော အကြည် သည်။ ပဗာဿရုံ၊ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် တလက်လက် တလင်းလင်း ရှိ၏ ဟူ၍ ဟောတော်မူသည် တချက်။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ ပဏ္ဍရုံ၊ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၏ ဟူ၍ ဟောတော်မူသည် တချက်။ ဤသို့ ဟော ချက်ကိုထောက်၍ မနောဟူသော အကြည်သည် ကိလေသာ ဟူသော ဓာတ်မည်း ဓာတ်ပုပ်တို့နှင့် မယှဉ်ဘဲ စင်ကြယ်စွာနေ သောအခါ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၏၊ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ရှိ၏ဟု သိအပ်၏။ လူတို့၏ကိုယ်မှာ နွှါရကိုးပေါက် ရှိသည်ဟု လာသည်တချက်၊ နွှါရခြောက်ပေါက် ရှိသည်ဟု လာသည်တချက်၊ ကိုးပေါက် လာရာမှာ အာကာသကို နွှါရဆိုသည်၊ ခြောက်ပေါက်လာရာမှာ အကြည်ခြောက်ပါးကို နွှါရဆိုသည် အာကာသပေါက် မဟုတ်။

ဘုန်းရှိသော သူတို့နေရာ နန်းအိမ်၌ တံခါးနှစ်မျိုးရှိ၏။ လူတို့ အတွင်းအပြင် ထွက်ဝင်ရန် လေးမျက်နှာမှ လာသော လေတို့ ထွက်ဝင်ရန် အာကာသ နွှါရပေါက်တမျိုး၊ နေရောင် လရောင် ကြယ်ရောင် ပတ္တမြားရောင် မီးရောင်တို့ ထွက်ဝင်ရန် အတွင်းမှ ပြင်တခွင်ကို မြင်ရရန် မှုဏ်ပြား မှုဏ်ချပ်တင်၍ ထားသော အကြည်နွှါရပေါက်တမျိုး၊ နန်းအိမ်လုံးတွင်း၌ နေသောသူတို့ သည် ထိုမှုဏ်တံခါးတို့ဖြင့် ပြင်တခွင်ရှိ အလုံးစုံကို မြင်ရသည်။ ပြင်တခွင် ရှိသမျှတို့သည်လည်း ထိုမှုဏ်ကြည်တွင် အရိပ်အသွင် အကုန် ထင်ကြရကုန်သည်။ နန်းအိမ်ကြီးနှင့် ကိုယ်ကောင်ကြီး တူသည်။ မှုဏ်ပြုတင်းရနှင့် အကြည်တံခါး ခြောက်ပါးနွှါရ တူ သည်။ နန်းအိမ်တွင်းရှိ နန်းအိမ်ရှင်တို့နှင့် ကိုယ်တွင်းရှိ စိတ် စေ တသိက်တို့ တူကုန်သည်။ ပြင်တခွင်ရှိ ဝတ္ထုနှင့် အာရုံခြောက် ပါး တူသည်။ လောက၌ အဆင်းဓာတ် ဟူသမျှသည် စက္ခုအ ကြည်ပေါက်မှာ ဆိုက်ရသည်။ အသံဓာတ်ဟူသမျှသည် သောတ

အကြည် ပေါက်မှာ ဆိုက်ရသည်။ အနံ့ဓာတ် ဟူသမျှသည်
 ဃာနအကြည်ပေါက်မှာ ဆိုက်ရသည်။ အချို အချဉ် စသော
 ရသဓာတ်ဟူသမျှသည် ဖိဝါအကြည်ပေါက်မှာ ဆိုက်ရသည်။
 မြေအတွေ့၊ လေအတွေ့၊ မီးအတွေ့ ဟူသမျှသည် ကာယအကြည်
 ပေါက်မှာ ဆိုက်ရသည်။ အဆင်းဓာတ် အသံဓာတ် အနံ့ဓာတ်
 ရသဓာတ် အတွေ့ဓာတ်တို့နှင့်တကွ ကြွင်းသော ပရမတ် ပညတ်
 အလုံးစုံသည် မနောအကြည်ပေါက်မှာ ဆိုက်ရသည်။

နေ့လကို မြင်လို၍ စက္ခုဟူသော ကမ္မဇာတ်မှတ်နှင့် ချိန်
 သောအခါ နေဝန်းသဏ္ဍာန် လဝန်းသဏ္ဍာန်သည် စက္ခုအကြည်
 မနောအကြည် နှစ်ချက်၌ တပြိုင်နက် ထင်ပေါ်သည်။ သန်း
 ဦးခေါင်းပမာဏရှိသော စက္ခုအကြည်ရ၌ စက္ခုပသာဒ ကမ္မဇ
 ဓာတ်မှတ်ပေါင်း အသောင်းမက များစွာ၏။ ထို၌ ထင်သော
 နေဝန်းအရိပ် လဝန်းအရိပ်တို့လည်း အသောင်းမကပင်။ ရင်တွင်း
 နှလုံးအိမ်နှလုံးသွေးရှိမနောအကြည်သည်မူကား တခုသာတည်း။
 ထို၌ထင်သော နေဝန်းအရိပ် လဝန်းအရိပ်လည်း တခုပင်။

ဤသို့လျှင် နေနှင့် စက္ခုပသာဒ ချိန်သား ရသောအခါ စက္ခု
 မှာ နေဝန်းတခု၊ နှလုံးရှိ မနောဒွါရမှာ နေဝန်းတခု၊ ထိန်ထိန် ရှန်း
 ရှန်း နေဝန်းနှစ်ခု တပြိုင်နက် အရိပ်ပေါ်လေသည်။ လ၊ ကို
 ကြည့်ရာ၌လည်း ထိုအတူ။ အထက်ကောင်းကင်၌ တည်ရှိသော
 နေဝန်း၊ လဝန်းတို့သည် မှတ်အပြင် ရေအပြင်တို့၌ အရိပ်ထင်ပြ
 သကဲ့သို့တည်း။ နွားကို ကြည့်ရာ၌လည်း စက္ခုအကြည်၌ နွား
 ကောင်သဏ္ဍာန်တခု၊ မနောအကြည်၌ နွားကောင်သဏ္ဍာန်တခု
 တပြိုင်နက် ပေါ်သည်။ မျက်စိနှင့် မြင်မြင်သမျှမှာ ဤနည်း
 ချည်းမှတ်။ မိဗန်းသံကို ကြားရာ၌ သောတ အကြည်မှာ
 မိဗန်းသံတလုံး၊ မနော အကြည်မှာ မိဗန်းသံတလုံး တပြိုင်နက်
 ပေါ်သည်။ နားနှင့် ကြားကြားသမျှမှာ ဤနည်းချည်း။ ခွေးကောင်
 ပုပ်ကိုနံရာ၌ ဃာနအကြည်မှာ ခွေးကောင်ပုပ် တခု၊ မနော အ
 ကြည်မှာ ခွေးကောင်ပုပ်တခု တပြိုင်နက် ပေါ်သည်။ ဃာန

လက္ခဏာဒီပနီ

နှင့် နံနံသမျှမှာ ဤနည်းချည်း၊ သကြားကိုစားရာ၌ ဖိဝါအကြည်
 မှာ သကြားရသာ တခဲ၊ မနောအကြည်မှာ သကြားရသာတခဲ
 တပြိုင်နက်ပေါ်သည်။ ဖိဝါနှင့်လျက်လျက်သမျှမှာ ဤနည်းချည်း၊
 တကိုယ်လုံးတွင် တခုတခုသော နေရာ၌ မြေအစွေ့ လေအစွေ့
 မီးအစွေ့ တွေ့သောအခါတွေ့ရာဌာန ကာယအကြည်မှာတချက်၊
 မနောအကြည်မှာ တချက် တပြိုင်နက် အရိပ်ပေါ်သည်။ စက္ခု
 သောတ ဗာန ဖိဝါ ကာယ ငါးဌာနတို့နှင့်မဆိုင်၊ ကြွင်းကျန်
 သမျှသော ပရမတ်ရိပ် ပညတ်ရိပ်တို့သည်ကား မနောအကြည်
 ၌သာ ထင်ကြ ပေါ်ကျကုန်သည်။

အပင် အခက် အရွက် အညွန့် အပွင့်အသီးတို့ဖြင့်၎င်း၊ ကျေး
 ငှက်အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့်၎င်း အလွန်စည်ပင်သော ဥယျာဉ်၏အလယ်
 ၌ စိုက်ထားသော မှုဏ်တုံး ဖလ်တိုင်မှာ အရိပ်အမျိုးမျိုးအပြည့်
 ထင်သကဲ့သို့တည်း။ အကြည် ခြောက်မျိုးတို့၌ အရိပ်ခြောက်ပါး
 ထင်ရှားပေါ်မှုသည် ပရမတ္ထ သဘာဝအားဖြင့် မိဗန်းကြိုးမှန်
 သကဲ့သို့ ပြင်းထန်သော အဟုန်နှင့်တကွဖြစ်၏။ ခေါင်းလောင်း
 ကြေးစည်ကို ထိုးရာ၌ တချက်ထိုးရာ ထိုးချက်နာလှ၍ အကြာ
 အရှည် မြည်သံအဆက်ဆက် ဖြစ်ပွား၍ သွားလေ၏။ ထိုအတူ
 အတ္တတ္တအကြည်၌ အာရုံအရိပ်တချက်ကြိတ်လိုက်သည်ရှိသော်
 အရာအထောင်မကသော စိတ္တပဗန္ဓုဇောဝါရတို့သည် အဆက်
 ဆက် ဖြစ်ပွား၍သွားကုန်၏။ ပကတိသော မီးပူ နေပူ ငရဲမီးပူ
 ပြိတ္တာမီးပူတို့နှင့် တွေ့ကြုံသောအခါ ပုဂ္ဂိုလ်မူကား ထိုအပူကို
 အလွန်ကြောက်သန့်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စိတ်တို့သည် မူကား
 အကြည်တို့တွင် အတင်းဝင်၍ ထင်လာခိုက်လာကုန်သော ထိုမီး
 တို့၏ ဥဏှရသတို့ကို ပူထိုက်သမျှ မကျန်ရအောင် အဝခံစား
 ကုန်၏ ထိုအပူတို့ မထင်လာ မခိုက်လာမှ လွတ်ကုန်၏။

အလွန်အေးလှသော ရေအေး လေအေး ဥတုအေး သီတ
 ဘေးတို့နှင့် ဆိုက်တိုက်ရာတို့၌လည်းကောင်း၊ ပစ်ခတ် ရိုက်နှက်
 သော ဒဏ်ချက်၊ ခြင်္သေ့ သစ်ကျား သားခဲ ငါးရဲတို့ ကိုက်ခဲ

သော ဒဏ်ချက်, အဆိပ်ရှိသော မြွေ ကင်းသန်း မှက် ခြင် သန်း ကြမ်းပိုးတို့ ကိုက်ခဲသော ဒဏ်ချက်, ကိုယ်တွင်းမှဖြစ်သော အနာမျိုး ရောဂါမျိုးတို့ ထိုးကျင့်ပူလောင် ထုံကျင် ကိုက်ခဲသော ဒဏ်ချက်, မိဘ ဘိုးဘွား သားမြေး မျိုးဆွေ ရွှေငွေဥစ္စာတို့၏ ပျက်စီးခြင်း ဟူသော ဝိပတ္တိဒဏ်ချက်, သူတပါးတို့ ဆဲရေး ငေါက်ငန်း မြည်တမ်းခြမ်းချောက်ခြင်းဟူသော ဒဏ်ချက် ဤသို့ အစရှိသော အလုံးစုံသော အပြင်းအထန် ဒုက္ခဒဏ်ချက် တို့သည် ထို မနော အကြည်တွင် အတင်းဝင်၍ ထင်ပြု ခိုက်တိုက်လာကုန် သည်ရှိသော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က စက်ဆုပ်လှလျက် မနောအကြည် ဇောအကြည်ဘို့က ဒုက္ခရသတို့ကို နာထိုက်သမျှ ပူထိုက်သမျှ အေးထိုက်သမျှ မကျန်ရအောင် အဝခံစား သုံးဆောင်ကုန်၏။

ခွေးသေပုပ် လူသေပုပ် မစင်ပုပ်တို့၏ အနီးအပါးသို့ရောက် သောအခါ အပုပ်နံ့တို့သည် ဗာနအကြည်၌ ခိုက်လေကုန်၏။ အပုပ်နံ့ကို ခံစားသုံးဆောင်သော ဇောဝါရတို့သည် သိန်းသန်း ကုဋေမက ဖြစ်ကုန်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်ကမူကား ထိုအပုပ်တို့ကို စက် ဆုပ်လှ၏။ ဇောစိတ်တို့မူကား ထိုအပုပ်ရှိရာမှ မခွါမခြင်း ထို အပုပ်နံ့တို့ကိုသာ မြိန်ယှက်စွာ သုံးဆောင်ကြကုန်၏။ မိမိအလို ရှိရာ ကောင်းသော အာရုံကို ခံစား သုံးဆောင်ကြသောအခါ၌ လည်း ထိုမနောအကြည် ဇောအကြည်တို့ ခံစား မှုသုံးဆောင်မှု တို့သာတည်း။ ပုဂ္ဂိုလ်၏ခံစားမှု သုံးဆောင်မှုဟူ၍အသီးအခြား မရှိ။ သို့သော်လည်း မိမိအလိုနှင့် ခံစားရာ၌သာလျှင် ငါသည် ယနေ့သလေးထမင်းကို စားရသည်, သားဖြမ်းထမင်းကို စား ရသည် စသည်ဖြင့် ပြောဆိုကြကုန်သည်။ အလိုမရှိရာ၌ကား ငါသည် ယနေ့ ခွေးသေပုပ် အရသာကို သုံးဆောင်ရသည်, လူသေပုပ်အရသာကို သုံးဆောင်ရသည်, မစင်အရသာကို သုံး ဆောင်ရသည်ဟု မဆိုကြ။ မဆိုကြသော်လည်း ဇောခံစားချက် သုံးဆောင်ချက်မှာ မထူးကြ။ မကောင်းသောအာရုံနှင့် တွေ့ကြို သမျှသော ခြောက်ခွါရမှာပင် ဤနည်းချည်းမှတ်။ တနေ့တနေ့၌

ဖြစ်သမျှသော ဇောဝါရုတွင် မိမိအလိုနှင့် ဖြစ်ရသော ဇောဝါ
 ရုကား အလွန်နည်း၏။ ဇောဝါရုပေါင်း တသောင်း တသိန်း
 တွင်မှာ တခုမျှသာ ရှိရာ၏။ မျက်စိဥပစာ နားဥပစာ ဆိုက်တိုက်
 ရာ၌ အာရုံ ပေါက်သောက်တို့ ရောက်တတ်ရာ ထင်ချက်နှင့်
 အချည်းနှီး အလကား တတွေတွေ ဖြစ်ပွားသော ဇောလေ ဇော
 လွင့်တို့သာ များကုန်၏။ အပိုးမရ အနတ္တတရားတို့ သာတည်း။

ဤမနောအကြည်သည် ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်မှာ နှစ်ခုပြိုင်၍ ဖြစ်
 ရိုးမရှိ။ စက္ခုအကြည်တွင် အာရုံထင်ဆဲအခါ စက္ခုမှာပေါ်လာ
 ခိုက် တကိုယ်လုံးမှာ စိတ်မရှိ။ သောတ, ဗာန, ဇိဝှါ တို့၌လည်း
 ဤနည်းအတူ။ နှလုံးသွေး၌မူကား စမ်းရေ စိမ့်ရေ တတွေတွေ
 တပွက်ပွက်အမြဲထွက်၍ နေဘိသကဲ့သို့ အကြည်ငါးချက်တွင် ဖြစ်
 ပေါ်သော အခိုက်ကို လွှတ်၍ တလင်းလင်း တလက်လက်
 အမြဲပေါ်ထွက်၍နေ၏။ ကိုယ်အင်္ဂါလှုပ်ရှားခွင့် နှုတ်အင်္ဂါလှုပ်ရှား
 ခွင့် စိတ်အင်္ဂါလှုပ်ရှားခွင့် ဆိုက်တိုက်သောအခါ အဟုန်နှင့်တကွ
 ပြင်းစွာထသော ဇောဝတ်၏ အားခွန်ဗလသည် မကြံအပ် မကြံ
 ရာ လွန်စွာ သန်စွမ်း၏။ ယူဇနာ လေးထောင် ရှစ်ရာရှိသော
 အသုရိန်နတ်မင်း၏ ကိုယ်ကြီးကိုပင် အလျင်အမြန် ပျံတက်ပြေး
 သွားအောင် ဆောင်နိုင်၏။ ယူဇနာ တထောင်ရှိသော အာနန္ဒာ
 ငါးကြီး၏ ကိုယ်ကိုပင် ခဏခြင်း ရှေ့ရှားအောင် ဆောင်နိုင်၏။
 မျက်တောင်တခတ်မျှတွင် အကြိမ်ပေါင်း တသိန်းမက ထနိုင်၏။

ဤအကြည်ခြောက်ပါးတို့တွင် ရှေ့အကြည်ငါးပါးတို့မှာ ကမ္မ
 ဇရုပ်တရား အလွန်များသော ဥပပါတ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ အလွန်
 တောက်ထွန်း၏။ လူတို့သန္တာန်တွင် မထင်နိုင်သော အာရုံရ
 သည် ဥပပါတ်ဖြစ်သော ငရဲကောင် ပြိတ္တာကောင်ကို သန္တာန်
 မှာပင် ထင်နိုင်၏။ လူမျက်စိ လူနား မမြင်နိုင် မကြားနိုင်ရာမှာ
 ငရဲပြိတ္တာတို့ မြင်နိုင် ကြားနိုင်၏။ လူအကြည် ခြောက်ပါးထက်
 စာတုမဟာရာဇ် နတ်အကြည် ခြောက်ပါးလွန်ကဲ၏။ အထက်ကို
 အဆင့်ဆင့် သိလေ။

ရူပဗြဟ္မာတို့၌ ဃာနအကြည် ဇိဝှိအကြည် ကာယအကြည် မရှိ၊ စက္ခုအကြည် သောတအကြည် မနော အကြည်သာ ရှိ၏။ အရူပဗြဟ္မာ၌ မနောအကြည်သာရှိ၏။ အသညသတ် ဗြဟ္မာ၌ အကြည်ခြောက်ပါး မရှိ၊ ဝဏ္ဏအကြည်မူကား အသညသတ် ဗြဟ္မာမှာပင် ယူဇနာတရာမက ထွန်းလင်း၏။ နတ် ဗြဟ္မာတို့၏ နား မျက်စိ စိတ်အကြည်မှာ ညဉ့်မှောင်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တော တောင် ရေ မြေ ဟူ၍ လည်းကောင်း မကွယ်နိုင်။ မနော အကြည်မှာ အန္ဓုပုထုဇွန်ထက် ကလျာဏ ပုထုဇွန် ကြည်၏။ ကလျာဏပုထုဇွန်တွင်လည်း အနိယတ ပုထုဇွန်ထက် ဗျာဒိတ်ရ ပြီးသော နိယတပုထုဇွန် လွန်ကဲ၏။ ထို နိယတသည် ပကတိ သာဝက၊ မဟာသာဝက၊ အဂ္ဂသာဝက၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓ ဟူ၍ ငါးပါးရှိ၏။ မိမိရည်သန်သော ဗောဓိ၏ အဆောက်အဦ တို့ကို ဖြည့်ဆည်းပူးမှု၌ ဘဝအစဉ်မြဲသောသဒ္ဓါ၊ မြဲသော ပညာ၊ မြဲသောဆန္ဒ ရှိသောအခါ နိယတ ဗျာဒိတ် ထိုက်၏။ ထိုနိယတ အကြည်ငါးပါးတို့သည် အဆင့်ဆင့် လွန်ကဲကုန်၏။ သောတာ ပန် ဖြစ်သောအခါလည်း နိယတ တချက် ခုနစ်ဘဝထက် မလွန် မူ၍ ပရိနိဗ္ဗာန်စံခြင်း မြဲမှုတည်း။ သစ္စာလေးပါး တရားတို့၏ သစ္စာရိပ်ထင်လောက်အောင် ကြည်သောအခါမှ သောတာပန် ဖြစ်နိုင်သည်။ သဗ္ဗညု ဘုရားခေါ်ရသော အကြည်သည်ကား အတုမရှိသော အကြည်ကြီးပေတည်း။ ထိုအကြည်၌ကား အလုံး စုံသော ဧညေတရား ငါးပါးတို့သည် အမြဲထင်ရကုန်၏။

သဗ္ဗေ ဓမ္မာ သဗ္ဗာကာရေန ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော ဉာဏမုခေ အာပါထံ အာဂစ္ဆန္တိ။ ။ ပဒိုသန္တိဒါမဂ်။

သဗ္ဗေ၊ ကြွင်းမဲ့ဥသျှံ အလုံးစုံကုန်သော။ ဓမ္မာ၊ ဧညေတရား တို့သည်။ သဗ္ဗာကာရေန၊ ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာနှင့်တကွ။ ဘဂဝတော၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော။ ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ ဉာဏမုခေ၊ ဉာဏ်တော်ဦး၌။ အာပါထံ၊ ထင်ခြင်းသို့။ အာဂစ္ဆန္တိ၊ ရောက်ကြကုန်၏။

လက္ခဏာဒီပနီ

ဥာဏမုခ ဆိုသည်ကား- ဘဝင် အကြည်ပေတည်း၊ ဘဝင် အကြည်တွင် အကုန်ထင်၍ နေကြရာမှာ ရှုလိုရာရာကို အာဝဇ္ဇန်း နှင့် အသီးပြု၍ ရှုတော်မူသည်။

အကြည်ခြောက်ပါး၏ အကျယ်သည် ဤဝယ် ပြီး၏။

အဂ္ဂိနုဉ္စ၊ ဆယ်မျိုးသော ဓာတ်မီးတို့၏လည်းကောင်း၊ ဩဇာ နုဉ္စ၊ ဆယ်မျိုးသော ဓာတ်ဆီတို့၏လည်းကောင်း၊ ဥဒယော၊ အပွား အစီးသာ ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤမာတိကာ ပုဒ်၌။ အဂ္ဂိနာမ၊ ဓာတ်မီး မည်သည်ကား။ တေဇော၊ တေဇောဓာတ်ပင်တည်း။ အဂ္ဂိ၊ ပက တိသောမီးကျိုး မီးတောက်မီးပေါက် မီးပွားသည်။ ဝတ္ထမာနော၊ ဖြစ်သည်ရှိသော်။ ဥဒယေန၊ အရောင်ဟူသော အရှိန် ဟူသော အခိုးဟူသော အပွားအစီးနှင့်။ သဟေဝ၊ တကွသာလျှင်။ ဝတ္ထတိ၊ ဖြစ်၏။

မီးရှိန်လည်း မီးမှပေါက်ပွားသော ဥဒယတမျိုး၊ မီးရောင် လည်း မီးမှပေါက်ပွားသော ဥဒယတမျိုး၊ မီးခိုးလည်း မီးမှ ပေါက်ပွားသော ဥဒယတမျိုး၊ သီတမီးဖြစ်လျှင် သီတရှိန်ပေါက် ပွားသည်၊ ဥဏ္ဍမီးဖြစ်လျှင် ဥဏ္ဍရှိန်ပေါက်ပွားသည်၊ အရှိန် ထွက်မြဲတည်း၊ ထွက်တိုင်း သိရ မြင်ရသည် မဟုတ်၊ အလွန် အားကြီးသော ထက်သန်သော အရှိန်မှသာ သိရ မြင်ရသည်။

ဇေံ၊ ဤပကတိမီးအတူ။ သော၊ ထိုပရမတ်ဓာတ်မီးဟူသော တေဇောသည်လည်း။ ဝတ္ထမာနော၊ ဖြစ်သည်ရှိသော်။ ဥဒယေန၊ အေးရှိန် အေးခိုး ပူရှိန် ပူခိုးဟူသော အစီးအပွားနှင့်။ သဟေဝ၊ တကွသာလျှင်။ ဝတ္ထတိ၊ ဖြစ်၏။

ဤပရမတ် ဓာတ်မီး တေဇောကြီးသည်လည်း သီတဓာတ်မီး ဖြစ်အံ့ သီတရှိန်ပွင့်မြဲ၊ ဥဏ္ဍဓာတ်မီးဖြစ်အံ့ ဥဏ္ဍရှိန်ပွင့်မြဲ၊ အရှိန် မထသောဓာတ်မီး အရှိန်မပွားသော ဓာတ်မီးဟူ၍ မရှိလှ၊

၁၀၀ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ထသော ပွားသော အေးရှိန် ပူရှိန်တို့ကိုပင်လျှင် ဥတုဇကလာပ် ဆိုသည်။ ပရမတ္ထ သိမ်မွေ့ လှသော အေးရှိန် ပူရှိန်ထချက် ပွားချက်ကို တုံးတိုင် အုတ်ကျောက်တို့မှာပင် မြင်အောင်ကြည့်၊ လက်နှင့်စမ်း၍ အေးမှန်းသိလျှင် အေးရှိန်ပွားချက်၊ ပူမှန်းသိလျှင် ပူရှိန်ပွားချက်မှတ်။

သော၊ ထိုခတ်ဒီးသည်။ ကမ္မဇော၊ ရှေးကပြုသော ကောင်းမှု ဗီဇ မကောင်းမှုဗီဇကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သော ကမ္မဇောခတ်ဒီးလည်း ကောင်း။ စိတ္တဇော၊ အသစ်အသစ် မစဲဖြစ်သော စိတ်၏အဟုန် ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သော စိတ္တဇောခတ်ဒီးလည်းကောင်း။ ဥတုဇော၊ ဥတုဟူသော ခတ်ဒီးမှ ပေါက်ဖွားသော ခတ်ဒီးလည်း ကောင်း။ အာဟာရဇော၊ ခတ်ဆီမှ ပေါက်ဖွားသော ခတ်ဒီးလည်းကောင်း။ ကမ္မဇောတုဇော၊ ကမ္မဇောခတ်ဒီးတို့မှ အဆင့်ဆင့် ပေါက်ဖွားသော ဥတုဇောခတ်ဒီးလည်းကောင်း။ စိတ္တဇောတုဇော၊ စိတ္တဇောခတ်ဒီးတို့မှ အဆင့်ဆင့်ပေါက်ဖွားသော ဥတုဇောခတ်ဒီးလည်းကောင်း။ ဥတုဇောတုဇော၊ ဥတုဇောခတ်ဒီးတို့မှ အဆင့်ဆင့်ပေါက်ဖွားသော ဥတုဇောခတ်ဒီးလည်းကောင်း။ အာဟာရဇောတုဇော၊ အာဟာရဇောခတ်ဒီးတို့မှ အဆင့်ဆင့်ပေါက်ဖွားသော ဥတုဇောခတ်ဒီးလည်းကောင်း။ ကမ္မဇောဇော၊ ကမ္မဇောခတ်ဆီတို့မှ အဆင့်ဆင့် ပေါက်ဖွားသော ခတ်ဒီးလည်းကောင်း။ စိတ္တဇောဇော၊ စိတ္တဇောခတ်ဆီတို့မှ အဆင့်ဆင့်ပေါက်ဖွားသောခတ်ဒီးလည်းကောင်း။ ဥတုဇောဇော၊ ဥတုဇောခတ်ဆီတို့မှအဆင့်ဆင့်ပေါက်ဖွားသော ခတ်ဒီးလည်းကောင်း။ အာဟာရဇောဇော၊ အာဟာရဇောခတ်ဆီတို့မှ အဆင့်ဆင့် ပေါက်ဖွားသော ခတ်ဒီးလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ န္ဒါဒသဝိဓာ၊ တဆဲ့နှစ်ပါးအပြားရှိကုန်၏။ တေဒ္ဒါဒသ၊ ထိုတဆဲ့နှစ်ပါးတို့သည် ပင်။ သီတဥဏှဝသေန၊ သီတတဆဲ့နှစ်ပါး ဥဏှတဆဲ့နှစ်ပါးတို့၏ အစွမ်းအားဖြင့်။ စတုဝိသတိ၊ ခတ်ဒီးနှစ်ဆဲ့လေးပါးတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဗဟိဒ္ဓါ၊ တော တောင် မြေ ရေ လနေနက္ခတ်

လက္ခဏာဒီပနီ

စသည်တို့၌ ဖြစ်သော ဗဟိဒ္ဓဓာတ်သီး နှစ်မျိုးတို့နှင့်တကွ။ ဆဗ္ဗိ
သ၊ နှစ်ဆဲ့ခြောက်ပါးတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

ဣမေ၊ ဤဓာတ်သီး အပေါင်းတို့သည်။ ဥဒေန္တော၊ ပဋိသန္ဓေ
နေသောအခါမှစ၍ ထကြကုန်သည်ရှိသော်။ တေဇော၊ အရှိန်ဟူ
သော ဓာတ်သီးကိုလည်းကောင်း။ ဩဘာသဉ္စ၊ အဆင်းအရောင်
ဟူသော ဝဏ္ဏဓာတ်ကိုလည်းကောင်း။ ရမဉ္စ၊ အခိုးဟူသော
လေ ဓာတ်ကိုလည်းကောင်း။ မုဉ္စန္တော၊ တပွားပွားလွှတ်ကုန်
လျက်။ ဥဒေန္တိ၊ တခဏတခြား တိုးပွား၍ထကြကုန်၏။ တသ္မာ၊
ထိုကြောင့်။ အယံကာယော၊ ဤကိုယ်ကောင်ကို။ အဂ္ဂိနိဗ္ဗိတော၊
ဓာတ်သီးတို့သည် တည်ထောင်ဘန်ဆင်းအပ်၏။ အဂ္ဂိပူရောစ၊
ဓာတ်သီးတို့ဖြင့်လည်း တင်းကျမ်းပြည့်၏။ အဂ္ဂိခန္ဓဘူတော၊
ဓာတ်သီးတုံးကြီး ဓာတ်သီးခဲကြီးအတိဖြစ်၏။ ဗဟိဒ္ဓါစ၊ ဗဟိဒ္ဓ
ဓာတ်သီးနှစ်မျိုးတို့သည်လည်း။ အာဒိကပ္ပတော၊ ဝိဝဋ္ဌဌာယီ
တည်ထောင်ဦးမှစ၍။ ဥဒေန္တော၊ ဖြစ်ပေါ်တည်ထွန်းကြကုန်သည်
ရှိသော်။ တေဇောဘာသရမေ၊ အရှိန်အမျိုးမျိုး၊ အဆင်းအရောင်
ဟူသော ဝဏ္ဏဓာတ်အမျိုးမျိုး၊ အခိုးဟူသောလေဓာတ်အမျိုးမျိုး
တို့ကို။ မုဉ္စန္တော၊ တပွားပွား လွှတ်ကုန်လျက်။ အဇ္ဇတနာ၊ ယနေ့
ထက်တိုင်။ ဥဒေန္တိ၊ တနေ့တခြား တိုးပွားတည်ထွန်းကြကုန်၏။
တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ သဗ္ဗော၊ အလုံးစုံသော။ လောကော၊ မဟာ
ပထဝီ မြင်းရိပ် စကြဝဠာ သမုဒ္ဒရာ ဒီပ နေလ နက္ခတ်စသော
လောကကို။ အဂ္ဂိနိဗ္ဗိတော၊ ဓာတ်သီးတို့သည် တည်ထောင်ဘန်
ဆင်းအပ်၏။ အဂ္ဂိပူရောစ၊ ဓာတ်သီးတို့ဖြင့်လည်း တင်းကျမ်း
ပြည့်၏။ အဂ္ဂိခန္ဓဘူတော၊ ဓာတ်သီးတုံး ဓာတ်သီးခဲတွေ အတိဖြစ်၍
ဖြစ်၏။ (သီတဓာတ်သီးမှ သီတရှိန်ထွက်သည် သီတရုပ်ကလပ်
ပွားသည်၊ ဥဏှဓာတ်သီးမှ ဥဏှရှိန်ထွက်သည် ဥဏှရုပ်ကလပ်
ပွားသည်)။

တေဇော၊ ဓာတ်သီးကို ဆိုသောအခဏ်းသည်။ နိဗ္ဗိတော၊ ပြီးပြီ။

ဩဇာနာမ၊ ဩဇာမည်သည်ကား။ ရူပက္ခန္ဓဿ၊ ရုပ်စုရုပ်ခဲ
 ၏။ သာရဘူတော၊ အဆီအနှစ် အထွတ်အထိပ်ဖြစ်သော။ သိနေ
 ဟော၊ အဆီအစေးမျိုးတည်း။ လောကော၊ လောက၌။ သိနေ
 ဟော၊ အဆီဟူသမျှသည်။ အဂ္ဂိနာ၊ မီးနှင့်။ ဖုဋ္ဌော၊ ဝေဠုသည်ရှိ
 သော်။ ဥတ္တရိတွာ၊ ဆူဆူတက်ပွက်၍။ ဥဋ္ဌာတိ၊ ထ၏။ အယံပိ၊
 ဤပရမတ် ဓာတ်ဆီသည်လည်း။ အဂ္ဂိနာ၊ ကမ္မဇဓာတ်မီးနှင့်။
 သံယုတ္တော၊ ပေါင်းယှဉ်မိသည်ရှိသော်။ သန္တတိ၊ အဆီလျှင်
 အဆက်ဆက်ကို။ ဝဇေတိ၊ တိုးပွားစေ၏။ ကာယံ၊ တကိုယ်လုံး
 ကို။ ထန္တတိ၊ အရှည်ခံခိုင်အောင် ထောက်ပံ့ပေး၏။ (တိုးပွား
 သော အဆီကလောင် စုသည် အာဟာရဇကလောင်မည်၏)။

လောကော၊ လောက၌။ အဂ္ဂိဿ၊ မီး၏။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်
 ရာကား။ သိနေဟော၊ အဆီမျိုးတည်း။ သိနေဟံ၊ အဆီမျိုးကို။
 ဝိနာ၊ ကင်း၍။ အဂ္ဂိ၊ မီးသည်။ နဝတ္တတိ၊ မဖြစ်နိုင်။ ထင်းမီး
 ကောက်ရိုးမီး နွားချေးမီး အမှိုက်မီး မြို့ရွာ တော တောင် ကို
 လောင်သောမီး ရေနံမီး ဆီမီး ဖယောင်းမီး ငရဲမီး ပြိတ္တာမီး
 တကိုယ်လုံး၌ရှိသော ဓာတ်မီး အလုံးစုံသည် ထိုဝတ္ထု၌ ရှိသော
 အဆီကိုတွယ်၍ စွဲရ တောက်ရသည်။ အဆီအားကောင်းလျှင်
 မီးအားကောင်းသည်။ အဆီ နည်းပါးလျှင် မီးအား နည်းသည်။
 ပေါ်သောအဆီကုန်၍ ပြာမီးသွေးဖြစ်သောအခါ ၎င်းသောအဆီ
 တို့ မရှိနိုင်မှ သေရသည်။

ဝေံ၊ ဤလောကမီး အတူ။ ယထာဝုတ္တာနံ၊ ဆိုခဲ့ပြီးသော
 အပြားရှိကုန်သော။ သဗ္ဗေသံ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ အဂ္ဂိနဉ္စ၊ နှစ်
 ဆဲ့လေးပါးသော အဇ္ဈတ္တဓာတ်မီး နှစ်ပါးသော ဗဟိဒ္ဓဓာတ်မီး
 တို့၏လည်း။ ပဋိသရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာကား။ သိနေဟော၊ ဓာတ်
 ဆီပေတည်း။ သိနေဟံ၊ ဓာတ်ဆီကို။ ဝိနာ၊ ကင်း၍။ နုပ္ပဇ္ဇန္တိ၊
 ဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်ကုန်။ နတိဋ္ဌန္တိ၊ တည်လည်း မတည်နိုင်ကုန်။

(မီးစာနှင့် မီးထွန်းရာ၌ ထွန်းသောမီး၏ အသက်သည် ရေနံ
 ဆီ၌ တည်၏။ ရေနံဆီကုန်လျှင် သေ၏။ ဤအတူ အထက်၌

ပြဆိုခဲ့ပြီးသော နှစ်ဆဲ့ခြောက်ပါးသော ဓာတ်ဒီးမျိုးတို့၏အသက်
သည် ဓာတ်ဆီမျိုးတို့၌ တည်၏။ ဓာတ်ဆီပွားလျှင် ပွားကုန်၏။
ဓာတ်ဆီဆုတ်လျှင် ဆုတ်ကုန်၏။ ဓာတ်ဆီငုပ်လျှင် ငုပ်ကုန်၏။
ဓာတ်ဆီကုန်လျှင် ကုန်ကုန်၏။

တဿာ၊ ထိုကြောင့်။ အဂ္ဂိနံ၊ နှစ်ဆဲ့ခြောက်ပါးသော ဓာတ်
ဒီးမျိုးတို့၏။ ပဋိသရဏာ၊ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ပေကုန်သော။
ဩဇာပိ၊ ဓာတ်ဆီမျိုးတို့သည်လည်း။ ဆဗ္ဗိသ၊ နှစ်ဆဲ့ခြောက်
ပါးတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ (နှစ်ဆဲ့ခြောက်မျိုး အရေ
အတွက်မှာ ဓာတ်ဒီးနှစ်ဆဲ့ခြောက်မျိုးနှင့် အစဉ်ဟပ်၍ စေ့စပ်
အောင် ဝေဘန်လေ)။

သကလော၊ အလုံးစုံသော။ ကာယောစ၊ သတ္တဝါခေါ်ရ
သော ရုပ်ကောင် ရုပ်ခဲရကို လည်းကောင်း။ လောကောစ၊ မြင်း
ရိပ်သမုဒ္ဒရာ မဟာပထဝီ စသော ဩကာသ လောကကို လည်း
ကောင်း။ ဩဇာဟိ၊ ဓာတ်ဆီမျိုးတို့သည်။ ရက္ခိတော၊ စောင့်
ချုပ်အုပ်ထိန်း၏။ ထန္တိတော၊ ထောက်ပံ့ချိပင့်၏။ ဩဇာပူရော၊
ဓာတ်ဆီတို့ဖြင့် တင်းကျမ်း ပြည့်၏။ ဩဇာခန္ဓော၊ ဓာတ်ဆီထုံး
ဓာတ်ဆီခဲတွေသာ ဖြစ်၏။

အာဟာရော၊ ဓာတ်ဆီကိုဆိုသော အခဏ်းသည်။ နိဋ္ဌိတော၊
ပြီးပြီ။

ဓာတ်ဆီဓာတ်ဒီးတို့၏ အားရှိအားမဲ့ကို ဆိုမှုမှာ ဓာတ်ကြီး
လေးပါး ဓာတ်ကြည်ခြောက်ပါးတို့၌ ဆိုခဲ့ပုံနှင့်ချင့်၍သိလေ။

အယံကာယော၊ ဤတကိုယ်လုံး တကောင်လုံးသည်။ ယက္ခ
ပူရော၊ ဓာတ်ကြမ်းဓာတ်နဲ့ အစုစုကို တစုတန့်မှ အကျန်မထား
အကုန်စားသော ဓာတ်ဘီလူးမျိုးအပြည့်ရှိ၏။ ဣဘိ၊ ဤမာတိ
ကာပုဒ်၌။ ဓာတုယက္ခော၊ ဓာတ်ဘီလူးမည်သည်ကား။ ဓမ္မဓာတု
ဘူတံ၊ ဓမ္မဓာတ်ဖြစ်၍ဖြစ်သော။ မရဏံ၊ မရဏဓာတ်ပေတည်း။

ဇာတာ၊ အသစ်အသစ် မစဲဖြစ်ကြကုန်သော ဓာတ်ကြီးလေးမျိုး
 ဓာတ်ကြည် ခြောက်မျိုး ဓာတ်မီးတဆွဲနှစ်မျိုး ဓာတ်ဆီတဆွဲနှစ်
 မျိုးတို့သည်။ ဧကမတ္တာပိ၊ တရုမ္ပလည်း။ မရဏေန၊ မရဏဓာတ်
 မီးနှင့်။ ဝိနာ၊ ကင်း၍။ နဝတ္ထန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။ သဟေဝ၊ မရဏဓာတ်
 နှင့် ထက်ကြပ်တကွသာလျှင်။ ဝတ္ထန္တိ၊ ဖြစ်ကြကုန်၏။ တသ္မာ၊
 ထိုကြောင့်။ ကာယော၊ တကိုယ်လုံး တကောင်လုံးသည်။ မရ
 ဏပူရော၊ မရဏဟူသော ဓာတ်ဘီလူးဖြင့်ပြည့်၏။

ဓာတ်ဘီလူးအရကို ပြသောစကား ပြီး၏။

အနိစ္စ။ အယံကာယော၊ ဤကိုယ်သည်။ အနိစ္စော၊ အရှည်
 ခံနိုင် တည်တံ့နိုင်သော သဘောမရှိ။ ဣတိ၊ ဤမာတိကာပုဒ်၌။
 ဝိဇ္ဇောဘာသော၊ လျှပ်ရောင်သည်။ သယံပိ၊ မိမိသည်လည်း။
 အသာရော၊ အရှည်ခံနိုင် တည်တံ့နိုင်သော အနှစ်အခဲမဟုတ်။
 တဿ၊ ထိုလျှပ်ရောင်၏။ အန္တန္တရေစ၊ အတွင်း၌လည်း။ သာ
 ရော၊ အရှည်ခံနိုင် တည်တံ့နိုင်သော အနှစ်အမာ တွယ်တာရာ
 သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ သော၊ ထိုလျှပ်ရောင်
 သည်။ အနိစ္စော၊ ခိုင်မြဲသောဝတ္ထုမဟုတ်။ ဥဒယာနန္တရမေဝ၊
 ထွက်ပေါ်ဖြစ်ပွားသည်၏ အခြားမဲ့၌သာလျှင်။ အန္တရဓာယတိ၊
 ကွယ်ပျောက်လေ၏။

ဧဝံ၊ ဤအတူ။ သင်္ခါရာပိ၊ ပထဝီ အာပေါ အစရှိသော သင်္ခါရ
 တရားတို့သည်လည်း။ အသာရာ၊ အရှည်ခံနိုင် တည်တံ့နိုင်သော
 အနှစ်ခဲတို့လည်း မဟုတ်ကုန်၊ အရှည်ခံနိုင် တည်တံ့နိုင်သော
 အနှစ်အမာ တွယ်တာရာလည်း မရှိကြကုန်မူ၍။ အနိစ္စာ၊ အနိစ္စတို့
 သာတည်း။ ဥဒယာနန္တရမေဝ၊ ဖြစ်ပေါ်သည်၏ အခြားမဲ့၌သာ
 လျှင်။ အန္တရဓာယန္တိ၊ ကွယ်ပျောက်ကြကုန်၏။

အနိစ္စပြီး၏။

လက္ခဏာဒီပနီ

ဒုက္ခ။ ခေမော၊ ဘေးမရှိသော။ သိဝေါ၊ ချမ်းမြေ့သာယာသော အမှုသည်။ သုခေါ၊ သုခမှုမည်၏။ ယထာဝုတ္တော၊ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အပြားရှိသော။ သောအနိစ္စဘာဝေါ၊ ထိုအနိစ္စမှုသည်။ အခေမော၊ ဘေးကင်းမှု မဟုတ်။ အသိဝေါ၊ ချမ်းမြေ့ သာယာသော အမှု မဟုတ်။ အထခေါ၊ စင်စစ်သော်ကား။ ဘယံ၊ ဘေးမှုသာတည်း။ တာပေါ၊ ပူပန်မှုသာတည်း။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ အနိစ္စာ၊ အနိစ္စတရား ဆင်းရဲတို့သာတည်း။ နုသုခေါ၊ တရားချမ်းသာတို့ မဟုတ်ကုန်။

အပိစ၊ တနည်းသော်ကား။ ဥပ္ပန္နိတွာ၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီး၍။ ဥပစိတာ၊ တခဏတခြား ကြီးပွားကြကုန်သော တရားတို့သည်။ ပါကေန၊ ရင့်ခြင်းအမှုနှင့်။ သဟေဝ၊ တကွထက်ကြပ်သာလျှင်။ ဥပစယန္တိ၊ ကြီးပွားကြကုန်၏။ သောစပါကော၊ ထိုရင့်ခြင်းအမှုသည်လည်း။ မရဏဿ၊ မရဏဘီလူး၏။ အာဝုဓော၊ လောင်ဖီးလက်နက်ပေ တည်း။ ယက္ခော၊ ဓာတ်ဘီလူးသည်။ ဇာတံဇာတံ၊ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသောဓာတ်စုကို။ တေန၊ ထိုလောင်ဖီး လက်နက်ဖြင့်။ ဒါဟေတွာ၊ မြှိုက်၍မြှိုက်၍ အကျွမ်းဘုတ်၍။ ခါဒတိ၊ စား၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဥပစိတော၊ တခဏတခြား တနေ့တခြား ကြီးပွားခိုက်ဖြစ်သော။ ကာယောပိ၊ တကိုယ်လုံး တကောင်လုံး သည်လည်း။ ပါကသပိတော၊ လောင်ဖီးလက်နက် ဘုတ်မြှိုက် ချက်နှင့် ထက်ကြပ်တကွ ကြီးပွားရသည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ ဒုက္ခော၊ ဒုက္ခအရသာတည်း။

ဒုက္ခပြီး၏။

အနုတ္တံ။ အသာဓရာ၊ အရှည်ခုံမှိုင် တည်တံ့နိုင်သော အနှစ် သာရလည်းမဟုတ် အနှစ်အမာ တွယ်တာရာလည်း မရှိသည် ဖြစ်၍။ အနိစ္စာ၊ ထွက်သက်ဝင်သက် တရှုထွက်မျှ မပျက်ခုံမှိုင် မတည်တံ့နိုင်သော။ ဝိဇ္ဇောဘာဝော၊ လျှပ်ရောင်သည်။ ကဿ၊

အဘယ်သူ၏။ ဝသံ၊ တနာရီ တပဟိုရ် တည်စေလိုသော အလိုကို။ ဝတ္တတိ၊ လိုက်နိုင်အံ့နည်း။ အဝသဝတ္ထေ၊ အလိုလိုက်ခြင်း အလျဉ်းမရှိသော လျှပ်ရောင်၌။ ကောဏ္ဍဿရော၊ အစိုးရသူ အရှင် ဟူ၍ မည်သူတယောက် ရှိစေအံ့နည်း။ အနိဿရော၊ အစိုးမရပါဘဲလျက်။ ဒေသော မမာတိ၊ သင်း-ငါ့ဟာဟူ၍။ မညမာနော၊ မှတ်ထင်သူသည်။ ဥမ္မတ္ထော၊ အရူးလုံးလုံး မဟုတ်လော။

ငါ့ဟာဟု ထင်မှတ်မှုသည်ပင် အရူးလုံးလုံး ဖြစ်လေရကား ထိုလျှပ်ရောင်ကို ငါ၏ကိုယ်ဟု ဆိုသူ မှတ်သူမှာ ဆိုဘွယ်ရာ မရှိပြီ။ ဥပမာဖြင့် လျှပ်ရောင်ကို အစိုးရသောသူ ပိုင်နိုင်သောသူ ဟူ၍မရှိ၊ အစိုးမရဘဲ မပိုင်မနိုင်ပါဘဲနှင့် ငါ့လျှပ်ရောင် ငါ့လျှပ်ရောင်ဟု ဆိုခဲ့ ယူခဲ့လျှင် ထိုသူကို အရူးဆိုကြမည်။ အစိုးရသူ ပိုင်သူဟူ၍မရှိလျှင်လည်းထိုလျှပ်ရောင်သည် အရှင်မရှိ သခင်မရှိ စင်စစ်သာတည်း။ ထိုသို့ ဖြစ်မှုသည် အနှစ်မရှိသည့် အတွက် သက်သက်သာတည်းဟုပြုသည်။ နာမ်ရပ် တရားတို့၏အနှစ်မရှိမှု ကိုမြင်လျှင် ဤလျှပ်ရောင်နှင့်တူမှုကို မြင်လတ္တံ့။ အနှစ်မရှိမှုသည် နောက်၌ ထင်ရှားလာလတ္တံ့။ ဤကား အနှစ်မရှိသောကြောင့် အနတ္တ၊ အလိုသို့ မလိုက်သောကြောင့် အနတ္တ၊ အစိုးမရသောကြောင့် အနတ္တ၊ ငါပိုင်ဆိုင်သော ငါ့ကိုယ်မဟုတ်၊ သူပိုင်ဆိုင်သော သူ့ကိုယ် မဟုတ်သောကြောင့် အနတ္တ၊ ဟု လာသော အနတ္တ အနက်လေးချက် တလုံးတည်းကျပုံတည်း။

(ဤကိုယ်အလုံးရှိ နာမ်တရား ရုပ်တရားတို့၌ ဖြစ်ပေါ်မှု၊ တည်မှု၊ ပွားမှု၊ ဆုတ်ယုတ်မှု၊ ကွယ်ပျောက်မှု၊ ဤအမှု ငါးရပ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ အလိုနှင့်ဆိုင်သော အမှုရမဟုတ်၊ အသီးအသီးသော ပစ္စည်းအကြောင်းတို့နှင့်သာ ဆိုင်သောအမှုရပေတည်း။)

၁။ ပူလှ၍ မိမိကိုယ်ကို အေးစေလိုသော်လည်း အေးနာမ် အေးရုပ် ဖြစ်ပေါ်၍ မလာ၊ ရေတွင်း ရေကန်မှ အေးမြသော ရေကို ပေးမှသာ အေးနာမ် အေးရုပ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဖြစ်ပေါ်မှု။

လက္ခဏာဒီပနီ

၂။ ထိုအေးနာမ် အေးရုပ် တို့ကို တနာရီပတ်လုံး နှစ်နာရီ ပတ်လုံး အနေမပျက် ဆက်လက်ခါ တည်နေစေလိုသော်လည်း အလိုအတွက် သက်သက်နှင့်မတည့်၊ ဆိုခဲ့ပြီးသော အေးမြသော ရေ အေးမြသော လေတို့ကို တနာရီပတ်လုံး နှစ်နာရီပတ်လုံး မပျက်မစီးပေ၍ နေမှသာ အနေမပျက် ဆက်လက်ဖြစ်ပွားကာ တည်လေသည်။ ။တည်မှု။

၃။ အသွေး အသား အားခွန် ဗလတို့ကို ပွားစေလိုသော် လည်း အလိုအတွက် သက်သက်နှင့်မပွား၊ အစာ ရေစာ ဓာတ် စာ ဆေးဝါးပေးသွင်းမှသာ ပွားလေသည်။ ။ပွားမှု။

၄။ ဖြစ်ပွား တိုးတက်၍ နေသော ရောဂါရုပ် ရောဂါနာမ် တို့ကို ဆုတ်ယုတ်စေလိုသော် အလိုအတွက် သက်သက်နှင့် မဆုတ်မယုတ်၊ သပ္ပာယ်ဖြစ်သော ဆေးဝါး အစာတို့ကို နေရာ ကျ ပေးသွင်းမှသာ ဆုတ်ယုတ်လေသည်။ ။ဆုတ်ယုတ်မှု။

၅။ ပူနာမ် ပူရုပ်တို့ကို ပျောက်ကွယ် စေလိုသော်လည်း အလိုအတွက် သက်သက်နှင့် မကွယ် မပျောက်၊ အေးမြသော ရေ အေးမြသောလေကို ပေးမှသာ ပျောက်ကွယ်လေသည်။ အလွန်ချမ်းယှဉ် အေးနာမ် အေးရုပ်တို့ကို ပျောက်ကွယ် စေလို သော်လည်း အလိုအတွက် သက်သက်နှင့် မပျောက် မီးပူ နေ ပူကို ပေးမှသာ အေးရုပ် အေးနာမ် အေးကိုယ် ကွယ်ပျောက် သည်။ ။ကွယ်ပျောက်မှု။

အလွန်ထင်ရှားသော အချက်ကို ပြလိုက်သည်။ အမြဲနိစ္စ ကြောင့်ကြ စိုက်ကြသော ကျွေးမှု မွေးမှု ပြုပြင်မှု ကြည့်ရှောင်မှု ဆောင်ရွက်မှုတို့နှင့် အနုစိပ်ကာ အချက်စေ့ အကွက်စေ့ မြင် အောင်ကြည့်လေ။ ဤသို့လျှင် အမှုငါးပါးတို့၏ ပုဂ္ဂိုလ်အလိုနှင့် ကား သက်သက်မဆိုင်၊ အလွတ်ကဖြစ်သော မီး နေ ရေ လေ ကောက်ပဲ သစ်ပင်ချုံမြက်တို့နှင့်သာဆိုင်ကြောင်းကိုအလင်းထိ မြင်ရသဖြင့် မဆိုင်သူသတ္တဝါကငါ့ကိုယ်ငါ့ကိုယ်ဟုအဆိုအစွဲ

၁၀၈ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အထင်လွဲချက်သည် မျက်မြင်ဒိဋ္ဌဖြစ်သတည်း။ ။အကြောင်းနှင့် စပ်၍ အနတ္တမည်ကြောင်း။

အနတ္တ ပြီး၏။

ယခုအခါ အကုန်လုံး ရောကြိတ်၍ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ လက္ခဏာရေး သုံးပါးကို ထင်ရှားအောင် ပြပေအံ့။ လက္ခဏာ ရေးသုံးပါးကို ရှုမြင်လိုသောသူသည် ထိုလက္ခဏာရေးသုံးပါး ၏ ဒိုရာ မှီရာဖြစ်သော ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် တို့ကို တကိုယ် ကောင်လုံး အုံးအုံးဆူကြွ အကုန်ထအောင် ဆွရသည်။ တကိုယ် ကောင်လုံး အုံးအုံးဆူကြွ အကုန်ထမှ မြင်ရသည်။

ဆွနည်းမှာလည်း-ဤခန္ဓာကိုယ် နှစ်ပုံခွဲ၍ ဆွနည်း၊ သုံးပုံခွဲ၍ ဆွနည်း၊ လေးပုံခွဲ၍ ဆွနည်း၊ ငါးပုံခွဲ၍ ဆွနည်း၊ ခြောက်ပုံခွဲ၍ ဆွနည်း စသည်ဖြင့် များသောအပြားရှိ၏။ ရုပ်တရ နာမ်တရ ပြု၍ ဆွနည်းသည် နှစ်ပုံခွဲ၍ ဆွနည်းမည်၏။ ဝေဒနာ သုံးပါး ပြု၍ဆွနည်းသည် သုံးပုံခွဲ၍ ဆွနည်းမည်၏။ အာဟာရ လေးပါး ပြု၍ ဆွနည်းသည် လေးပုံခွဲ၍ ဆွနည်းမည်၏။ ခန္ဓာငါးပါးပြု၍ ဆွနည်းသည် ငါးပုံခွဲ၍ ဆွနည်းမည်၏။ မြေတရ ရေတရ လေ တရ မီးတရ ဝိညာဏ်တရ အာကာသတရ ပြု၍ ဆွနည်းသည် ခြောက်ပုံခွဲ၍ ဆွနည်းမည်၏။ (ပဏ္ဍုသဘာဝမင်းကြီးသည် ဤ ခြောက်ပုံခွဲနှင့် ကျွတ်သည်)။

အာယတနနှင့်ခွဲလျှင် ဆွဲနှစ်ပုံဖြစ်၏။ ဓာတ်နှင့်ခွဲလျှင် ဆွဲရှစ် ပုံဖြစ်၏။ ကောဋ္ဌာသနှင့်ခွဲလျှင် သုံးဆွဲနှစ်ပုံဖြစ်၏။ အဘိဓမ္မာ နည်းနှင့်ခွဲမှုကား တရားသရုပ် အလွန်များပြား၏။ ဤခန္ဓာကို လက္ခဏာရေးနှင့် ကြိတ်နယ်လိုသောသူမှာ အဘိဓမ္မာနည်းမလို၊ ပညာပါရမီ ပွားများဘို့ ပဋိသန္တိဒါဏ္ဍိဏ် ပွားများဘို့ အရာ၌ သာ အဘိဓမ္မာနည်းလိုသည်။ တရားကိုယ် အစိတ်အလီ များ ပြားလွန်းလျှင် ခွဲမှု မြမ်းမှု ဝန်ကြီး၍ ခရီးမတွင်ရှိသည်။ အစိတ်

လက္ခဏာဒီပနီ

များလျှင် မမြင်နိုင် မထင်နိုင်သော တရားရ အများပါရှိသည်။ မမြင်သောတရားကို လက္ခဏာရေးတင်၍လည်း ဘာဝနာအစစ် မဖြစ်၊ တရားကိုယ် တရားချက်ကို အတပ်မြင်၍ တင်မှသာ ဘာဝနာအစစ် ဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း အဘိဓမ္မာနည်းကို တာဝတိံသာ ၌ တခါ၊ စန္ဒကူးတောတွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို တခါ သာ ဟောလေသည်။ သည့်ပြင် ဘယ်သတ္တဝါကို အဘိဓမ္မာနည်းနှင့် ဟော၍ချွတ်သည်ဟု မရှိ၊ တာဝတိံသာတွင် အဘိဓမ္မာဟော စဉ်အခါမှာလည်း နတ်ဗြဟ္မာတို့ကို သုတ္တန်နည်း ညှပ်၍ ညှပ်၍ ချွတ်ရသည်။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းလိုသော သူသည် ကျယ်ဝန်း နက်နဲလှ၍ ဈာန်မရ၊ စတုဓာတုဝဝတ္ထာန် ကမ္မဋ္ဌာန်း ကို စီးဖြန်းသောသူသည် သိမ်မွေ့ နက်နဲလှ၍ ဈာန်မရ၊ ဤ အ တူမှတ်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ သည် တရားအစိတ်အလီ ကျယ်ဝန်း များပြား၍နေသောကြောင့် ဆဲငါးရက်မှ ရဟန္တာ ဖြစ်သည်။

အရှင်မောဇ္ဈလင်္ခန် မှာတရားအစိတ်အလီ သင့်တင့်၍ မြင်း ရှုသောကြောင့် ရုနစ်ရက်နှင့် ရဟန္တာ ဖြစ်သည်။ ။ သက်ဝေ။

ဓာတ်ခြောက်ပါးခွဲ၍ ပတ္တုသား မီးမင်း ဟွတ်ရာမှ ဓာတ် ကြီးလေးပါး၌ လက္ခဏာရေး သုံးပါးတင်လျှင် ပုပါဗါရုပ်ဂု ပြီးတော့သည်။ စိတ်၌ လက္ခဏာရေး သုံးပါးတင်လျှင် ဖေတ သိက်ရ ပြီးတော့သည်။ အာကာသဓာတ်မှာ ထင်ရှားသဖြင့် အကူ အပံ့မျှထည့်လေသည်။ ဤ ကမ္မဋ္ဌာန်း စာမှာ မူကား အင်္ဂါဂုဏ်ပုံ လိုက်သည်။

ထုံနန်းပြာသာဒ် ဆောက်လုပ်ရာ၌ သည် ဘုရား ထုတ်လျှောက် ယက်မ ဆင့်ကြမ်း နှင်း ကျား နှိုနှင့်သတ္တဝါမှာ အမာခံ အလည် ခံ ဓာတ်ကြီးလေးပါး တူသည်။ ပြာသာဒ် အရမ်းအခြယ် ကြံလာ ရနှင့် အကြည်ဓာတ်ခြောက်မျိုး တူသည်။ ပြာသာဒ် ပံသုကာ

၁၁၀ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ရနှင့် ဓာတ်မီးဆယ်မျိုး တူသည်။ အဘိုး အခ ထမင်း ရိက္ခာ ပေးသော ပြာသာဒ်အရှင်နှင့် ဓာတ်ဆီ ဆယ်မျိုး တူသည်။ ကောက်ပဲအသီးအနှံ နှင့် အကြည်ခြောက်ပါး တူသည်။ ကောက်ပင် ပဲပင်နှင့် ဓာတ်ကြီးလေးပါး တူသည်။ လယ်မြေ ယာမြေ နှင့် ဓာတ်မီး ဆယ်မျိုး တူသည်။ မိုဗ်းရေနှင့် ဓာတ်ဆီဆယ်မျိုး တူသည်။ မိုဗ်းရေရှိမှ မြေဓာတ်မြူးသည်။ မြေဓာတ်မြူးမှ အပင် ဖြစ်သည်။ အပင်ဖြစ်မှ အပွင့်အသီး အမြဲဖြစ်ထွန်းသည်။ မီးထွန်း ရာ၌ ဆီရေခံနှင့် ဓာတ်ဆီဆယ်မျိုး တူသည်။ မီးစာနှင့် ဓာတ်မီး ဆယ်မျိုး တူသည်။ မီးတောက်နှင့် ဓာတ်ကြီးလေးပါး တူသည်။ မီးရောင်နှင့် ဓာတ်ကြည်ခြောက်မျိုးတူသည်။ ကြာအိုင်ကြီး၌ ရေ နှင့် ဓာတ်ဆီတူသည်။ ရွှံ့ မြေနှင့် ဓာတ်မီး တူသည်။ ကြာရုံကြီး တွေနှင့် မဟာဘုတ်ကြီးတွေတူသည်။ ကြာပွင့်တွေနှင့် အကြည် ဓာတ်တွေ တူသည်။

ဥပမာလေးချက်၌ ဆိုလိုရင်းကား-ငရဲပြိတ္တာမှ တပါးသော ကာမဘုံသားရုတို့၌ ဓာတ်ဆီမှာ ဓာတ်မီးတွယ်ရသည်။ ဓာတ်မီး မှာ မဟာဘုတ်တွယ်ရသည်။ မဟာဘုတ်မှာ ဓာတ်ကြည် တွယ် ရသည်။ ဓာတ်ဆီလျော့ပါးလျှင် ဓာတ်မီး ဓာတ်ကြီး ဓာတ်ကြည် တို့သည်လည်း လျော့ပါးကုန်တော့သည်။ ဓာတ်ဆီကုန်ခန်းလျှင် ဓာတ်မီးလည်း သေတော့သည်။ ဓာတ်ကြီးအစည်းအဝေးလည်း ပျက်ပြန်တော့သည်။ ဓာတ်ကြည်ရလည်း ကွယ်ဆုံးတော့သည် ဆိုလိုသည်။ ကြာအိုင်ကြီး၌ အိုင်နယ် ရေနေ ကျယ်၍ကျယ်၍ သွားလျှင် ကြာတောလည်း ကျယ်၍လိုက်သည်။ အိုင်နယ် ရေ နေ ကျဉ်း၍ ကျဉ်း၍ လာလျှင် ကြာတောလည်း ကျဉ်း၍လာ တော့သည်။ ထိုအတူ ပဋိသန္ဓေမှစ၍ ဓာတ်မီး ဓာတ်ဆီတို့သည် တဏှာတခြား အလုံးအဘန် သဗ္ဗဘန် ကြီးပွားအောင် တည် ထောင် ချဲ့တွင်ကြကုန်၏။ ကမ္မစ စိတ္တစတို့ သည်မူကား ကြာ အိုင်ကြီးမှာ ရေရောက်ရာ ကြာလိုက်၍ ပေါက်သကဲ့သို့ အတ္တတ္တ ဥတုစ အာဟာရစတို့ ကြီးပွားတိုးတက်ရာ လိုက်၍ ဖြစ်ကြ

လက္ခဏာဒီပနီ

ကုန်၏။ ဥတုဇ အာဟာရဇတို့ ကြိုရုံဆုတ်ယုတ်၍ လာလျှင်လည်း ဆုတ်ကြကုန်၏။ ရေကုန်လျှင် ကြာပျောက်သကဲ့သို့ ဥတုဇ ဓာတ်နဲ့ အာဟာရဇ ဓာတ်နဲ့တို့ကုန်လျှင် ကမ္မဇအကြည်တို့ကုန်ရကုန်၏။

(လူတို့၏ အသက်တမ်း ဆုတ်တုံ တက်တုံ ဖြစ်မှုသည်လည်း ဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီးတို့၏ အချက်သာတည်း။ ဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီး တို့၏ အားရှိအားမဲ့သို့ လိုက်၍ အသက်တမ်း အရှည်အတို လုံး ရပ် သဏ္ဍာန် အကြီးအငယ် အသွေးအဆင်း အပြောင်အမွှဲ ဖြစ် ရသည်။)

ဖြစ်ပုံကား-ကမ္ဘာဦးအခါ သတ္တဝါ အများ၌ ဒုစ္စရိုက် ကင်း ရှင်း၏။ သုစရိုက်ဆယ်ပါး ဖြေပွေဖိုရ်လေးပါး သစ္စာတရား ထွန်းကား၏။ ထိုတရားတို့၏ သာယာချမ်းမြေ့ ပိုရှမ်းလှသော အရှိန်အဝါတို့ကြောင့် နေ လ နက္ခတ် တာရာတို့မှ ဖြစ်သော ဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီး၊ မြေ ရေ မိုဗ်း လေတို့မှဖြစ်သော ဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီး၊ သစ်ပင် တောတောင်တို့မှ ဖြစ်သော ဓာတ်ဆီ ဓာတ် မီး၊ လူတို့ အာဟာရ ပြုကြသော ကောက်မျိုး စပါးမျိုးအပင် အကိုင်းအခက် အရွက် အညွန့် အသီးအပွင့်တို့မှဖြစ်သော ဓာတ် ဆီ ဓာတ်မီး တို့သည် အလွန်နှစ်ဆီဩဇာ ရှိကြကုန်၏။ ထို ဗဟိဒ္ဓ ဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီးတို့မှာ တွယ်ရသော အဇ္ဈတ္တ ဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီးတို့လည်း အလွန်နှစ်ဆီဩဇာ ရှိကြကုန်၏။ ထိုဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီးတို့မှာ တွယ်ရသော ကမ္မဇရုပ် မဟာဘုတ်ဓာတ်ကြည် တို့သည် အနှစ်သင်္ချေတိုင် အစဉ်အခွန်ရှည် တည်ကုန်၏။

နောက်အခါ သတ္တဝါများ၌ ဒုစ္စရိုက်တရား ပေါ်ပေါက်၍ တရွေ့ရွေ့တိုးပွား၍လာ၏။ ဒုစ္စရိုက် တရားတို့၏ ချောက်ချား ပူလောင်သော အရှိန်အဝါတို့ကြောင့် ဆိုခဲ့ပြီးသော ဗဟိဒ္ဓ ဓာတ်မီး ဓာတ်ဆီ အလုံးစုံတို့သည် တရွေ့ရွေ့ နှစ်ဆီဩဇာ ဆုတ်ယုတ် ခေါင်းပါးကြကုန်၏။ ထိုဗဟိဒ္ဓ ဓာတ်ဆီ ထိုဓာတ်မီး တို့မှာ တွယ်ရသော အဇ္ဈတ္တဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီးတို့လည်း တရွေ့

၁၁၂ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ရွှေနှစ်ဆီဩဇာ ဆုတ်ယုတ်ကုန်ခန်းကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုခတ်မီး မှာတွယ်ရသော ကမ္မဇရုပ် မဟာဘုတ် ခတ်ကြီးတို့သည် အစဉ်အတိုင်း ဆုတ်ယုတ်၍ တသိန်းတမ်း ကိုးသောင်းတမ်း စသည်ဖြင့် ဆယ်နှစ်တမ်းတိုင်အောင် ဆုတ်တမ်းဖြစ်လာကုန်၏။ တဘန် ဒုစရိုက်ဘက်က ဆုတ်ပြန်၏။

သုစရိုက်ဘက်က တက်ပြန်သောအခါ ဗဟိဒ္ဓအဇ္ဈတ္တနှစ်ဆီ ဩဇာတိုးတက်၍ အသက် တရွှေရွှေ ရှည်၍သွားပြန်၏။ အများ သတ္တဝါတို့ အတွက်နှင့် တလောကလုံး သိမ်းကျုံးလွှမ်းမိုး၍ ဖြစ်လာသော ဓမ္မတာအချက်ကို သဗ္ဗညုဘုရားတို့၏ ဘုန်းကံ သော်မှလည်း ခုခံတန့်စားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ သဗ္ဗညုဘုရားတို့ ၏ ဘုန်းကံသည် အသက်အသင်္ချေ အကျိုးပေးနိုင်သော အစွမ်း ရှိသည်ချည်း၊ သို့သော်လည်း ထိုကံကြောင့် ဖြစ်သော ကမ္မဇရုပ် မဟာဘုတ် ခတ်ကြည် တို့သည် ဘုရားသန္တာန်ရှိ အဇ္ဈတ္တ ခတ်ဆီ ခတ်မီးမှာ တွယ်ရကုန်သည်။ အဇ္ဈတ္တ ခတ်ဆီခတ် မီးတို့သည်လည်း ထိုကာလရှိ အမိအဘ အာဟာရ ဥတုစသည် တို့၌ပါသော ဗဟိဒ္ဓခတ်ဆီ ခတ်မီးတို့မှာ တွယ်ရကုန်သည်။ တသိန်းတမ်း တရာတမ်းဖြစ်ရသည်မှာလည်း ထိုဗဟိဒ္ဓ ခတ် ဆီ ခတ်မီးတို့၏ အကွက်နှင့် ဖြစ်ရလေသည်။ ထိုကြောင့် ဖြစ် ရာအသက်တမ်းကို မလွန်နိုင်ကြကုန်။

(အသက်အသင်္ချေ ပေးနိုင်သော သတ္တိရှိသော ကံသည် ဆယ်နှစ်တမ်းမှာ ပေးခွင့်ရ၍ ပေးရလျှင် ဆယ်နှစ်ကိုမလွန်နိုင်၊ အလွန်နိုင်သော ခတ်နှစ်ဟု ဆိုအပ်သော ပြဒါးရည်ကို စက္ကူ နှင့်ထုပ်၍ထားလျှင် စက္ကူတသက်သာတည်နိုင်သကဲ့သို့တည်း။)

ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးကို ပွား၍နေလျှင် တကမ္ဘာတည်နိုင်၏ ဟု သော ပါဠိတော်မှာ အသင်္ချေယုကမ္ဘာဟု မဟာသီဝ မထေရ် ကြီးဆို၏။ ထိုကို မဟာအဋ္ဌကထာ ဆရာတို့က ပယ်ကြ၍ ထို ကာလအသက်တမ်းကို ကမ္ဘာဆိုသည်ဟု ဘွင့်ကြကုန်၏။

(တရာတမ်းမှာပင် ဖြစ်သော်လည်း မိမိကိုယ်ကို ရုပ်ပြောင်း နိုင်လျှင် တထောင်မက နေရပါ၏။ ရုပ်ပြောင်းနည်းကား ပကတိ အစာအာဟာရ တို့နှင့်သာ မနေမူ၍ ခိုင်ခံ့သော ကျောက်သံ ပြဒါးစသည်ကို ထမြောက်အောင် စီရင်၍ ပြောင်းခြင်းတည်း။)

အနည်းငယ် ဆိုဦးအံ့။ ထို ကျောက်ခတ် သံခတ် ပြဒါး ခတ်တို့ကို စိမ်းပိုသော အာမကဘာဝ အတိုင်း မျိုးခဲ့လျှင် ကိုယ် တွင်းသို့ ရောက်သော်လည်း ဗဟိဒ္ဓအဖြစ်ကိုမစွန့် အဏ္ဏတ္တဘာဝ မကူး၊ အာမကဇာတိ ကုန်ဆုံးအောင် ကျိုချက်၍ မျိုးခဲ့လျှင် အဏ္ဏတ္တဘာဝသို့ ပြောင်းကူး၍ ခိုင်ခံ့သောရုပ်တို့ကို ပွားစေ၏။ မျိုးဘန်များ၍ ပွားဘန်များလျှင် တကိုယ်လုံးဝယ် ပကတိရုပ်နွယ် ကုန်ဆုံး၍ ထိုခတ်သွေး ခတ်သား ဖြစ်လေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်သော အခါ တရာတမ်းမှာပင် တထောင်မက နေရ၏။

သက္ကတေဝ ဇရာယ ပဋိကမ္ပံ ကာတုံ။ ။နေတ္ထိပါဠိတော်။

ဇရာယ၊ ဒိုမင်း ဆွေးမြေ့ခြင်းဟူသော ဇရာတရားကို။ ပဋိ ကမ္ပံ ကာတုံ၊ မဆွေးရအောင် ကြံဆောင် ပြုပြင်ခြင်းငှါ။ သက္က တေဝ၊ ဖြစ်ကောင်းသည်သာတည်း။

ရသာယန ဘေသန္တံ ပန သုစိရုံပိ ကာလံ ဇိဝိတံ
ပဝတ္ထေတိ ယေဝ။ ။ဝိသုဒ္ဓိမဂ် မဟာဋီကာ။

ရသာယန ဘေသန္တံ ပန၊ ရသာယန ခတ်ဆေးမျိုး သည် ကား။ သုစိရုံပိကာလံ၊ တရာတွင်းမှာ တရာ တထောင်မက ကာလ ကြာမြင့်သည်တိုင်အောင်လည်း။ ဇိဝိတံ၊ အသက်ကို။ ပဝတ္ထေတိ ယေဝ၊ အရှည်ခံ့ခိုင် တည်တံ့စေနိုင်သည် သာတည်း။

ဤသည်ကား ကဗဒ္ဓိကာရမ္ဘိဝေသောကာမဘုံသားတို့၏ခန္ဓာ သည် ခတ်ဆီ ခတ်မီးတို့မှာ တွယ်တာ၍ တည်နေ ရကြောင်း ကို အထင်အလင်း ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်ရန် အတန်ငယ် ဆိုလိုက် သော အချက်ပင်တည်း။ ဤ အချက်ကို မျက်မှောက် ထင်ထင်

၁၁၄ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကောင်းကောင်း မြင်မှသာ သင်္ခါရ ဘာဝကို ပြုလိုက်တိုင်း လင်း မည်ကြောင့် သင်္ခါရဓမ္မာတို့ကို ဆွဲလိုက်သောအချက်ပင်တည်း။

အနိစ္စလက္ခဏာကို-သန္တတိ ဖုံးလွှမ်းသည်၊ သန္တတိကိုခွါမှ အနိစ္စလက္ခဏာပေါ်သည်ဟူသောကျမ်းဂန်စကား၌ သန္တတိကို ခွါမှုသည် အာဟာရနှင့်စပ်၍ခွါမှု၊ ဣရိယာပထနှင့်စပ်၍ ခွါမှု၊ အနာရောဂါနှင့်စပ်၍ ခွါမှုစသည်ဖြင့် များပြား၏

အာဟာရနှင့် စပ်၍ ခွါမှုကို ဆိုပေအံ့။ သဗ္ဗေ သတ္တာ အာဟာရ ဋ္ဌိတိကာ။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ အာဟာရဋ္ဌိတိကာ၊ အာဟာရနှင့်တွဲဘက်၍ အသက်ရှည်ရ တည်ကြကုန်၏။ ပါဠိတော်။ တထပ်စာပြု၍ မျှအပ်သော အစာ၌ ဓာတ်ဆီ ထက်ဝက် ဓာတ်မီးထက်ဝက်ပါ၏။ ဆာလောင် နွမ်းလျ၍ နေသောသူ၌ ဆာလောင်မှုကား ပါစက ဓာတ်မီးသည် အစာအိမ်မှာအစာမရှိ၍ အထက်နှုလုံးအသည်းသို့ မီးကူးလျှင် နှလုံး အသည်းစသော ရင်တွင်းသားတို့မှ ဓာတ်မီး ထ၍လောင်သည်ကို ဆာလောင်မှု ခေါ်သည်။ နွမ်းလျမှုကား တကိုယ်လုံးရှိ ရုပ်ဓာတ်တို့၏လျော့ပါးမှုတည်း။ လေဟုန် လှိုင်းဟုန်ကြောင့် ရေမှဖြစ်သော လူပမာဏရှိသော ရေမြှုပ်ရကြီးသည် ရေမှလွတ်၍ ကုန်းပေါ်သို့ရောက်လေရာ ရေနှင့်ကွာ၍ အာပေါအစေးခြောက်သဖြင့် အတွင်းတခွင်လုံး အပြင်တခွင်လုံးရှိ ရေပွက်တို့သည် ဖြုတ်ဖြုတ် ဖြုတ်ဖြုတ် ကြေပျက်ကြ ကုန်၏။ အတွင်းတခွင်လုံး ရေပွက်ငယ်တို့ ကြေပျက်ပုံကို အကုန်မြင်အောင်ကြည့်၊ ထိုအခါ အတွင်းသားရေပွက်တို့ ကြေပျက်ကုန်သည့်အတွက် ရေမြှုပ်ခဲကြီး အတွင်းသားအားလုံးကျဲ၍ ဟာ၍ ကုန်သဖြင့် တရွှေရွှေ ကြို၍သွား၏။ ကျန်ရှိသောရေမြှုပ်သားတို့လည်း လျော့လျော့ပါးပါး အားနွှဲ အင်နွှဲ ဖြစ်ကြကုန်၏။ မြင်အောင်ကြည့်။

လက္ခဏာဒီပနီ

မီးအိမ်ယုံ မှိုင်းခံရာ၌ ရေနံတိုင်ကြီးကို မီးညှိ၍ အတွင်းသို့ သွင်းလိုက်လျှင် မီးတောက်ဖျားမှ ထွက်သော အရိုးတို့သည် အိမ်တွင်းတစ်ခွင်လုံး အပြည့် တိုးပွားကာ နေကုန်၏။ ။ ဤကိုယ် တကောင်လုံးသည် မီးအိမ်ရှည်ကြီးနှင့်တူ၏။ တထပ်စာ မျှ လိုက်သောအစာရသည် မီးအိမ်တွင်သွင်းလိုက်သော ရေနံတိုင် မီးတောက်ကြီးနှင့်တူ၏။ အစာသစ်တွင် ပါသော ဓာတ်ဆီဓာတ် မီးတို့မှထ၍ တကိုယ်လုံးအပြည့် တိုးပွားသော မဟာဘုတ် ရုပ် သစ် ကလာပ်သစ်တို့သည် မီးအိမ်တွင်း၌ မှိုင်းခိုးတိုးပွားပြည့် လျမ်းသည်နှင့်တူ၏။ ဤ ဥပမာဖြင့် အစာအိမ်၌ ထမင်းအစာ ရောက်သောအခါ တကိုယ်လုံး၌ အတွင်းတစ်ခွင်လုံးအပ်သွားရာမှ မလပ်ရအောင် ဘုတ်သစ် ရုပ်သစ် ကလာပ်သစ်တို့ တိုးတက် ဖြစ်ပွားပုံကို အတပ်မြင်အောင်ပြသည်။ မြင်အောင်ကြည့်။

လူကောင်ပမာဏရှိသောမှုဏ်တုံးဖလ်တုံးကြီးဝယ် အလယ် အတွင်း၌ မီးတိုင်သွင်း၍ ထွန်းထားလျှင် မီးတောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မှုဏ်တုံး ဖလ်တုံးတစ်ခုလုံး မီးရောင်အပြည့်အနှံ့ ဖြစ် ပေါ်၏။ ထွန်းထားသောမီး တရွေရွေ သေ၍ သေ၍ မှိန်၍မှိန်၍ သွားလျှင် ထိုမီးရောင်တို့လည်း ဆုတ်ယုတ် နည်းပါး၍ သွား ကုန်၏။ မီးတောက်သေလျှင် မီးရောင်တို့လည်း အကုန်ပျောက် ကုန်၏။ ဤဥပမာဖြင့် ထိုရုပ်သစ် ကလာပ်သစ်တို့သည် အစာ အိမ်မှ အာဟာရဆူလျှင် ဆူဆူတက် တိုးပွားကုန်၏။ အာဟာရ ကျလျှင် ကျကြကုန်၏။ အာဟာရ ကုန်လျှင် ကုန်ကြကုန်၏ဟု ပြသည်။ မြင်အောင်ကြည့်။

သန္တတိန္ဒြါပုံကိုဆိုအံ့။ ယခုနေ့ ညစာ စားပြီးနောက် အစာ ရေစာ အပြီးဖြတ်လိုက်အံ့။ ဤကိုယ်သည် အဘယ်သို့ ဖြစ်သွား မည်နည်းဟု ညဏ်နှင့်ကြည့်။ ယခုစားသောအစာမကျမီအတွင်း ယင်းအစာတွင်ပါသော ဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီးတို့၏ အဟုန်ကြောင့် တကိုယ်လုံးရှိ ဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီးတို့သည် လျှမ်းလျှမ်း တောက်

မျှ အကုန်ထ၍ တကိုယ်လုံးဝယ် အထည်ခံ အမာခံဖြစ်သော ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို အပြည့်အနှံ့ ပွားစေကုန်၏။ ဓာတ်ကြီးလေးပါး အသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်တိုးပွားလျှင် ကြာအိုင်ကြီး ဥပမာကဲ့သို့ ဓာတ်ကြည်မြောက်ပါးတို့လည်း လင်းလင်းတက်တိုးပွားကုန်၏။

နွေအခါ ခြောက်သွေ့ ကျေချောင်၍နေသော တောကြီးမှာ ချိမ်းကြီး သည်းစွာရွာ၍ ယခုအသစ် ဖြစ်ပေါ် ပေါက်ပွားသော အညွန့်အရွက်တို့ဖြင့် ထူထပ်ပိတ်ဆို့ ညိုညို မိုင်းမိုင်းဖြစ်သကဲ့သို့တည်း။ မီးအိမ်ယုံ ဥပမာနှင့်လည်း တူအောင်ကြည့်။ မျက်လုံးနှစ်ခုသည် ထိုတောအုပ်၌ ချုံပုပ်ငယ် နှစ်ခုနှင့်တူ၏။ ထိုချုံငယ် နှစ်ခုသည် အရွက်ကြော၍ ကျရဲရဲနေစဉ် ချိမ်းကြီးရွာ၍ အတွင်းအပြင် အရွက်အညွန့်ပြည့်သဖြင့် တချုံလုံးစွဲ၍ ရှန်း၍ ပိတ်၍ ပိန်း၍ စိမ်းစိမ်း ညိုညို မိုင်းမိုင်းမိုင်း ဖြစ်ပြန်၏။ ချုံဖြစ်ပုံကို မြင်အောင်ကြည့်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာလည်း ဝမ်း၌ အစာမရှိ၍ မျက်လုံးရပ်ခဲအတွင်းသားကျရဲရဲနေပုံ အစာမျှသောအခါ ချိမ်းကြီးရွာ၍ တချုံလုံး ပေါက်သော အရွက် အညွန့် ပြည့်သကဲ့သို့ အစာ၌ပါသော ဓာတ်ဆီအခိုး ဓာတ်မီးအခိုး တက်၍ မျက်လုံးတွင်းရှိ ဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီးတို့ကို လန်းလန်း ရှင်ဖြိုး ကြွအောင်နှိုး၍ ထိုဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီးတို့၏ အစီးအပွား ဓာတ်ဆီ လေးပါး အကြည်ဓာတ်သုံးပါးတို့ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်တိုးတက် ပြည့်လျှမ်းပုံများကို အတတ်မြင်အောင် ကြည့်။ ဤသို့သော အချက်သို့ ဆိုက်မှ နွှိပ်တိတ် တိဟိတ် နှစ်ပါး ကွဲပြားသည်။ နွှိပ်တိတ် မှန်လျှင် မြင်အောင် မကြည့်နိုင်။ တိဟိတ်မှန်မှ အတတ် မြင်အောင် ကြည့်နိုင်သည်။

ထိုကြောင့် ကျွတ်ထိုက်သော တိဟိတ် အင်္ဂါကို ပြရာ၌ “ဥဒယတ္ထဂါမိနိယာ ပညာယ သမန္နာဂတော” ဟု ဟောတော်မူသည်။ ဥဒယတ္ထဂါမိနိယာ၊ ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ်တို့၏ အသစ်

လက္ခဏာဒီပနီ

အသစ် တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်ချက်ကိုလည်းကောင်း၊
 ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်ပြီးသော ထိုရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ်တို့၏ အစဉ်
 အတိုင်း ဖြုတ်ဖြုတ် ဖြုတ်ဖြုတ် ချုပ်ပျက် ကွယ်ပျောက်ချက်ကို
 လည်းကောင်း အတတ်သိနိုင် မြင်နိုင်သော။ ပညာယ၊ ပညာနှင့်။
 သမန္နာဂတော၊ ပြည့်စုံ၏။

မျိုးအပ်သော တောဖြစ် တောင်ဖြစ် မြေဖြစ် ရေဖြစ် အစာ
 ရေစာခွဲပါသော ဗဟိဒ္ဓဓာတ်ဆီ ဓာတ်ဒီးတို့မှဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်
 ကြသော ရုပ်သစ် ကလာပ်သစ်တို့ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း ထို
 တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်ကြကုန်သော ရုပ်သစ် နာမ်သစ် ကလာပ်
 သစ်တို့သည် အခိုက်အတန့်ဖြစ်ပေါ်လာသော အာဂန္တုတို့ သာ
 တည်း။ ငါနှင့်မဆိုင် ငါပိုင်မဟုတ်ကုန်၊ အနာပုပ်ကြီး၌ ဘဲရိုင်း
 ယင်မတို့လွှတ်၍ကျသော သိမ်မွေ့ သေးငယ်လှစွာသောလောက်
 ရှင်တွေနှင့် ထပ်တူတို့ သာတည်း။ ကိုယ်တွင်း၌ပင် ဖြစ်ကုန်
 သော်လည်း ထိုလောက်ရှင်တို့ကို ငါ့ကိုယ်ငါ့ကိုယ်ဟု အတွင်းပြု
 ၍ သိမ်းပိုက်ခြင်းငှါ မထိုက်ပေ၊ ထိုမျက်စိ နှစ်လုံး၌ ဥတုရုပ်
 ကြမ်းဖြစ်သော အသားကြမ်း အသွေးကြမ်းစုသည် အထည်ခံ
 တည်း။ ထိုအထည်ခံ ရုပ်ကြမ်းစုကား သေသည်နောက် တိုင်
 အောင် ကျန်ရှိလေ၏။ အကာရုပ် အခွံရုပ်စုပေတည်း။ သတ္တဝါ
 ဟု မှောက်မှားကြသော ရုပ်ခွံ ဓာတ်ခွံတို့မူကား သေသည်နှင့်
 တပြိုင်နက် ချုပ်ကွယ်ကုန်၏။ ဖြစ်ပွားချက်ကို မြင်ရသည်ဆို
 သော်လည်း ဝတ္ထုအထည်ခြစ်အနေနှင့် မမြင်စေနှင့်၊ လက္ခဏာ
 ပိုင်းကပြခဲ့သော အချက်စုအတိုင်း ရိပ်ရိပ် ရိပ်ရိပ် မာချက် တိုး
 တက်၍လာသည်ကား ပထဝီတည်း မြေဓာတ်တည်း စသည်ဖြင့်
 အမူအရာ ကြိယာမျှကို မျက်လုံးသား တခုလုံး ဉာဏ်နှင့်ကြည့်၊
 မြင်အောင်ကြည့်နိုင်လျှင် တိဟိတ်၊ မကြည့်နိုင်လျှင် ဒွိဟိတ်၊
 ထိုသို့ တိုးတက်ဖြစ်ပွား၍ မျက်လုံး ပြည့်သောအခါ ထိုသတ္တဝါ
 အား ငါငါဟူသော ငါလုံး၊ ငါ့ငါ့ဟူသော ငါ့လုံး နှင့်တကွ ကြွစွ
 တောင့်တင်းသော စိတ်သညာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဖြစ်ပေါ်လာ

၁၁၈ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

သောရပ်သစ်တို့ကို ငါပြု၍ ကြည်ကြည်လင်လင် ငါမြင်သည်ဟု မိစ္ဆာအယူဖြစ်၏။ ထိုရပ်သစ် ကလောင်သစ်တို့ကို အာဂန္တုက ပြင်ပစင်စစ် လောက်ရှင်တို့နှင့် မခြား ထင်နိုင်မှသာ မိစ္ဆာအယူ ပျောက်၍ သမ္မာအယူ ရောက်နိုင်မည်။

ဥဒယကို ပြသော အချက် ပြီး၏။

ထိုနေ့ ညစောက်စွနှင့်မျှီလိုက်သောအစာတို့သည် သန်းခေါင် ကျော်မျှသာ မပုပ်မနွမ်းတည်နိုင်ကုန်သည်။ သန်းခေါင်ကျော်ကို လွန်လျှင်ပင် မစင်ပုပ်အဖြစ်သို့ တရွေ့ရွေ့ရောက်လေ၍ ပုပ်သိုး ယိနွမ်းကြလေကုန်၏။ ထိုအခါ မိဗန်းဇာတ် ရေဇာတ်နှင့် ဝေး၍ တဖြည်းဖြည်း ရင့်ရော်ရော့ရဲသဖြင့် ထိုတောအုပ် ထိုချုံငယ်ရှိ သစ်ရွက်တို့သည် ဖြုတ်ဖြုတ် ဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျ၍ တောအလုံး ချုံအလုံး အရိုးကျကျ အခြင်ကျကျ မွဲခြောက် ခေါင်းပါးပြန် သကဲ့သို့ ထိုအတူ သန်းခေါင်ကျော်တိုင်အောင် ကိုယ်နှင့်အပြည့် မျက်လုံးအိမ်နှင့်အပြည့် ဖြစ်ပွား တိုးတက်ကြကုန်သော ဇာတ် ကြီးလေးပါး အကြည်ဇာတ်အများတို့သည် ဇာတ်ဆီ ဇာတ်မီး တို့ တရွေ့ရွေ့ ဆုတ်ယုတ်သည်နှင့် ထက်ကြပ်တကွဆုတ်ယုတ် ကွယ်ပျောက် ကြပြန်ကုန်၏။ မျက်လုံးသားသည် အရိုးကျကျ အခြင်ကျကျ ရော့ရဲနွမ်းပါး ကြို၍သွားပြန်၏။ သတ္တဝါသည် လည်း ကြည့်မှုမြင်မှုမရှင်မပျာရှိပြန်၏။ တောချုံငယ်၌ အတွင်း အပြင်တစ်ခု အရွက်တွေ ကြွေကျချက်နှင့် ထပ်တူ ထပ်မျှ မြင် အောင်ကြည့်၊ မြင်လျှင် တိဟိတ်၊ မမြင်လျှင် နွိဟိတ်။

မြစ်နားတလျှောက်ရှိ ချောင်းထဲ မြောင်းထဲ အင်းထဲ ဒိုင်ထဲ မှာ မြစ်ရေကြီးစွာတက်သောအခါ အပြည့် အလျှမ်း ရှိနေသော ချောင်းရေ မြောင်းရေ အင်းရေ ဒိုင်ရေ တို့သည် မြစ်မက ရေ ကျ၍ သွားလျှင် လျှော့၍ပါလေကုန်သည်နှင့်လည်း အတန်ငယ် တူပါ၏။ အစာသစ်ဆိုရသော ဗဟိဒ္ဓ ဇာတ်ဆီ ဇာတ်မီးတို့မှာ

တွယ်၍ဖြစ်ပွားရသော ထိုမျက်လုံးရှိ အဏ္ဏတ္တ ရုပ်နာမ် ရသည် ဗဟိဒ္ဓ ဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီးတို့ ဆုတ်ယုတ် ကျလျှော့လျှင် ဆုတ် ယုတ်ကျလေသောကြောင့် ဆိုခဲ့ပြီးသော အာဂန္တုအဖြစ်သည် ထင်ရှားလှ၏။ ငါမပိုင် ငါမနိုင်၍ မဆိုင်မှုသည် ထင်ရှားလှ၏။ အကြောင်းတခုကြောင့် ထိုအနာပုပ်တွင်းမှာပင် သေပျောက် ကွယ်ဆုံးကြသော လောက်ငယ်တွေနှင့် ဟူလှပေ၏။ မြင်အောင် ကြည့်၊ မြင်လျှင် တိဟိတ်၊ မမြင်လျှင် နှိဟိတ်။

‘အစာသစ် အိမ်မှာ ပါစကဓာတ်မီး အဆီထုတ် ပြီးသော ရသဓာတ်ရည်ရသည်ရသည် ဖရဏဓာတ်လေကြောင့် ဆူဝေလျှောက် သွား၍ တကိုယ်လုံး အပြည့်ရှိနေသော အခါ ဥသ္မာဓာတ်မီးရှိန် စောင့်ရှောက်ချက်ကြောင့် ရုတ်တရက် အကုန် မပုပ်မယိ မကုန် မခန်းတဲ့မူ၍ တရွေ့ရွေ့သာ ပုပ်ယိ ကုန်ခန်းသဖြင့် တကြိမ်မျှ သော အစာအသက် ခုနစ်ရက်ဖြစ်ရလေသည်။

ထိုကြောင့် အစာသစ်အိမ်မှာ အစာသစ် ကုန်ပြီးနောက် ထို အစာသစ်မှ ဖြစ်သော ဓာတ်ဆီညွန့် ဓာတ်မီးညွန့်ဟု ဆိုအပ် သော ရသဓာတ်ဆီတို့ စောင့်ထိန်းချက်ကြောင့် တကိုယ်လုံးရှိ အတွင်းဓာတ်နှုတ်တို့သည် ခဏစဉ် အတိုင်း တဖြုတ်ဖြုတ် ချုပ် ကုန်ငြားသော်လည်း ရုတ်တရက် မကုန်တဲ့မူ၍ ခုနစ်ရက်တိုင် အောင် မြင့်၍ သွားကုန်၏။ ခုနစ်ရက်တိုင်လျှင် အကြွင်းမရှိ ကုန်၏။ သတ္တဝါကို သေပြီဆိုရ၏။

ဤအချက်ကို ကြာရုံကြီးဥပမာနှင့် ထင်စွာပြဦးအံ့၊ အိုင်တွင်း ဌှိ ရေရှိသောအခါ ကြာရုံရှင်လန်း၏။ အိုင်တွင်း၌ ရေကုန်လျှင် ကုန်ခြင်း ကြာရုံမသေတဲ့သေး၊ ရှိရုတ်၍နေသော ရေအစောင့် အရှောက်နှင့် မသေတဲ့နေနိုင်သေးသည်။ ရှိရုတ်သောရေကုန် ၍ ရှိခြောက်မှ သေသည်။

သေပုံကား- ရှိရုတ်သောရေသည် အားရှိတုန်းအခါကြာမြစ် မှ လျှောက်၍ ကြာရှက်ဖျား တိုင်အောင် တက်သည်။ နေပူ၍ တနေ့တခြား ရေအားနည်းသောအခါ ကြားရှက်ဖျားမှစ၍

တရွေ့ရွေ့ ရေသက်ကုန်ခန်းသည်၊ ရေသက် ကုန်ခန်းရာ ကုန်ခန်းရာမှ ခြောက်သွေ့သေဆုံး၍လိုက်သည်။ ရွှံ့စုတ်သော ရေသက် အကုန်လုံး ကုန်သောအခါ အပင်ပါ အမြစ်ပါ သေဆုံးသည်။ ဝမ်း၌တည်သော အစာသစ်သည် ကြာဒိုင်ဂရီရှေနှင့် တူသည်။ ဝမ်း၌ အစာသစ်ကုန်ပြီးနောက် ထိုအစာသစ်မှ တကိုယ်လုံးပြန့်နှံ့၍ နေသော ရသဓာတ်ဆီသည် ရွှံ့စုတ်၍ ထားသော ရွှံ့ထဲရှိရှေနှင့်တူသည်။ ဝမ်း၌ အစာကုန်သော်လည်း ထိုရသဓာတ်ဆီ စောင့်ရှောက်ချက်ကြောင့် ခုနစ်ရက် အသက်ရှည်မှုသည် ရွှံ့ထဲရှိ ရေစောင့်ရှောက်ချက်ကြောင့်ကြာရုံမသေဘဲ နေသေးသည်နှင့်တူသည်။ ထိုကြာရုံသည် မသေသေးသော်လည်း ဒိုင်တွင်းရေ လျော့ပါးလျှင် လျော့ပါးသည်။ ဒိုင်တွင်းရေ ကုန်လျှင် မသေရုံမျှ ကျန်ရှိသည်။ ဒိုင်တွင်းရေ ကုန်လျှင် ရွှံ့တွင်းရေလည်း တနာရီတခြား တနေ့တခြားခန်း၍ သွားသကဲ့သို့ ဝမ်း၌ရှိသော အစာကုန်လျှင် ကိုယ်တွင်း၌ရှိသော ရသဓာတ်ဆီတို့သည် တနာရီတခြား တနေ့တခြား ကုန်ခန်းကုန်သည်။ ရွှံ့တွင်းရေ တနာရီတခြား ခန်း၍သွားလျှင် ကြာရုံမှာလည်း ကြာရှက်ဖျားမှစ၍ တနာရီတခြား အစေးကုန်ခန်း၍ လျော့ပါး၍သွားသကဲ့သို့ ကိုယ်တွင်းရှိ ရသဓာတ်ဆီ တနာရီတခြား ကုန်ခန်း၍ သွားလျှင်လည်း ကိုယ်တွင်းရှိဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီး ဓာတ်ကြီး ဓာတ်ကြည်တို့ ခြေဖျား လက်ဖျား နားရှက် မျက်လုံး စသည်တို့မှစ၍ ကုန်ခန်းကြကုန်သည်။ ရွှံ့တွင်းရှိရေ အကြွင်းအကျန် မရှိကုန်၍ ခြောက်သွေ့သောအခါ အမြစ်ပါ ကြာပင်သေဆုံး သကဲ့သို့ အသည်းနှလုံးရှိ ရသဓာတ်ဆီ တိုင်အောင် အကြွင်းအကျန် မရှိကုန်ခန်းသောအခါ အသည်းနှလုံးရှိဓာတ်ခွံတို့အကုန်ချုပ်ဆုံး၍ သတ္တဝါသေပြီဟုဆိုရသည်။ ဥပမာမှာ အမြင်လင်းအောင် ကြည့်။

အထက်၌ ဆိုခဲ့ပြီးသော အတိုင်း ဝမ်းတွင်းရှိ အစာကျသော အခါမှစ၍ မျက်လုံး တွင်းရှိ ဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီး ဓာတ်ကြီး ဓာတ်

လက္ခဏာဒီပနီ

ကြည် တို့သည် အားအင် လျော့ပါးကုန်၏။ ထင်းအား ဖီးအား ကောင်း၍ ခွင်ပေါ်ရှိ အိုးတွင်း၌ ဆူဝေပြည့်လျှမ်း၍ တက်သော ရေမြှုပ် ရေပွက်တို့သည် ထင်းအား ဖီးအား နည်းသော အခါ လျော့ပါး၍ ကျကုန်သကဲ့သို့ ထင်းကုန် ဖီးကုန်သည့်အခါ ဖြုတ် ဖြုတ်ဖြုတ်ဖြုတ် ကျေပျက်ချုပ်ဆုံးကြကုန်သကဲ့သို့ အစာသစ် အိမ်တွင် အစာကုန်သော အခါမှစ၍ မျက်လုံးတွင်းရှိ ဓာတ်ဆီ ဓာတ်ဖီး ဓာတ်ကြီး ဓာတ်ကြည်တို့သည် တရွေရွေ အားနည်း ကုန်၍ ဖြုတ်ဖြုတ် ဖြုတ်ဖြုတ် ချုပ်ကြပျက်ကြ ကွယ်ပျောက် ကြကုန်၏။

မျက်လုံးနှစ်ခုကို ကွက်ခြား၍ ဆိုသည်မှာ ဉာဏ်အမြင် လင်း တဲ့မည့်နေရာဖြစ်၍ ကွက်ခြားသည်။ မျက်လုံး နှစ်ခု၌ အတပ် မြင်ပြီးမှ တကိုယ်လုံးဉာဏ် ဖြန့်ရမည်။ ထိုသို့ ချုပ်သောအခါ ထိုသတ္တဝါလည်း တရွေရွေ နှမ်းပါးကြိုလှို၍ သွားတော့သည်။ ထိုဓာတ်နှုတို့ ချုပ်ကုန်ရာသို့ ထိုသတ္တဝါ၏ အားသည်လည်း ရိပ်ရိပ် ရိပ်ရိပ် အပိုင်းအပိုင်းပြတ်၍ပါလေတော့သည်။ ထိုသတ္တ ဝါ၏အသက်သည်လည်း အပိုင်းအပိုင်းပြတ်၍ပါလေတော့သည်။ အား ဟူသည်ကား ဗလဓာတ် ပေတည်း။ အသက် ဟူသည် ကား ဇိဝိတရုပ်ရုတည်း။ အသက် အပိုင်းအပိုင်း ကြွ၍ ကြွ၍ ပါလေသောအခါမှစ၍ထိုသတ္တဝါ နည်းနည်း နည်းနည်းသေပြီ။ သို့သော်လည်း ဇိဝိတရုပ် အကြွင်းအကျန် များသေး၍ အသေ မခေါ်ကြသေး။ ထိုသို့ တနာရီထက်တနာရီတကိုယ်လုံးရှိအတွင်း ဓာတ်နှု အားနှု အသက်တို့ ဖြုတ်ဖြုတ် ဖြုတ်ဖြုတ် မစဲချုပ်၍ အတွင်ချုပ်၍ နှစ်ရက် သုံးရက် လေးရက် ငါးရက် ခြောက်ရက် တိုင် သေ၍သွားသဖြင့် အရွက်ဖျားမှစ၍ အစဉ်အတိုင်း သေ၍ လာသော ကြာရုံကဲ့သို့ ထိုသတ္တဝါဝယ် ဦးခေါင်း ခြေလက် မျက်စိ နား နှာ စသော ကိုယ်အင်္ဂါ အဖျားအနားမှစ၍ အသက် ကုန်၍ ကုန်၍ သွား၏။

၁၂၂ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

နောက်ဆုံး၌ နှလုံး အသည်းရှိ ဓာတ်ဆီခွ ဓာတ်မီးခွ ဓာတ်ကြီးခွ ဓာတ်ကြည်ခွကို အကြွင်းအကျန်မရှိကုန်ဆုံးကွယ်ပျောက်သောအခါ အသက်လည်း အကြွင်းအကျန်မရှိ ကုန်ဆုံးလေတော့သည်။ ထိုအခါ ထိုသတ္တဝါကိုသေပြီ ဆိုကြသည်။ အစာသစ်အိမ်၌ အစာပြုတ်သော အခါမှစ၍ တကိုယ်လုံး အပြည့်ရှိသောဇီရဏဓာတ်မီးတို့လည်း အခွင့်ကြီးရကြ၍ မျက်လုံးတွင်းရှိ ဇီရဏ ဓာတ်မီးတို့သည် မျက်လုံးတွင်းရှိ ဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီး ဓာတ်ကြီး ဓာတ်ကြည်တို့ကို အစဉ်အတိုင်း ကုန်အောင် ခန်းအောင် တမျှင်းမျှင်းလောင်ကုန်၏။ ထိုဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီး ဓာတ်ကြီး ဓာတ်ကြည်တို့သည် အသက်ခဲရနှင့်တကွ တဖျစ်ဖျစ် ကွယ်ပျောက် ကုန်ဆုံးကြကုန်၏။ ဤအတူ ဦးဇော့ကံခဲကြီး တခုလုံးရှိ ဇီရဏဓာတ်မီးတို့သည် ထိုဦးဇော့ကံခဲကြီး အပြည့်ရှိသော ဓာတ်ဆီအနု ဓာတ်မီးအနု ဓာတ်ကြီးအနု ဓာတ်ကြည်အနုတို့ကို အသက်ခဲရနှင့်တကွ တမျှင်းမျှင်း ကုန်ခန်း စေကုန်၏။ ထိုအတူ အသည်းတွင်းရှိ အဆုတ်တွင်းရှိ နှလုံးတွင်းရှိစသည်ဖြင့် တကိုယ်လုံးကုန်အောင် ဉာဏ်နိုင်ရုံ ကွက်၍ ကွက်၍ ကြည့်လေ။

အထက်၌ ပြခဲ့ပြီးသော ဝှမ်းခဲကြီးကို မီးနှင့်ကပ်သော အခါ ဝှမ်းမွေးတိုင်းရှိသော ဆီကြည်တို့ ချုပ်ကြကုန်သကဲ့ သို့လည်းကောင်း၊ ရေမြှုပ်ခဲကြီးရှိ ရေပွက်ငယ်တို့ ချုပ်ကြကုန်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကြာရုံတွင်းရှိ အစေးတို့ ချုပ်ကြကုန်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ထပ်တူ ထပ်မျှ မြင်အောင်ကြည့်၊ တကယ်မြင်ပေလျှင် ဖေဏပိဏ္ဍူပမံ ရှပ် ဟု ဟောတော်မူသော ခန္ဓသံယုတ်ကို ဟုတ်ထုပေသည်ဟု ဖြစ်လတ္တံ့။ ရှပ်၊ ရုပ်ကောင်ကြီးသည်။ ဖေဏပိဏ္ဍူပမံ၊ အထက်က ထုတ်ပြခဲ့သော ရေမြှုပ်ခဲကြီးနှင့် တထပ်ထည်း တူလှ၏။ တကိုယ်လုံးရှိ မာချက်မာမှုဟူသော မြေဓာတ်ကြီး၊ ဖွဲ့မှု စည်းမှုဟူသော ရေဓာတ်ကြီး၊ နွေးမှု အေးမှုဟူသော မီးဓာတ်ကြီး၊ တောင့်မှု တင်းမှု ဟူသော

လက္ခဏာဒီပနီ

လေခတ်ကြီး ဤခတ်ကြီးလေးပါးတို့၏ ရိပ်ရိပ် ရိပ်ရိပ် ရွှေ
ရွှေ ရွှေ ရွှေ ချုပ်ယုတ် ကုန်ခန်းချက်တို့ကို မြင်လတ္တံ့။

စိတ် စေတသိက်တို့နှင့် တကွသော ခတ်ကြည်မျိုးတို့သည်
ကား မိဗန်းတိမ် တိုက်ကြီး၏ အပေါ်တွင် ဖြစ်ပေါ်ထင်မြင်ရ
သော သက်တံရေးတို့နှင့် တူကုန်၏။ မဟာဘုတ်ခတ်ကြီးစု
သည် မိဗန်းတိမ်တိုက်နှင့် တူ၏။ မိဗန်းတိမ်တိုက် ထူထပ်လျှင်
ထိုသက်တံရေးတို့သည် နတ်ဝတ်ပုဆိုးကို ဖြန့်တန်း၍ လှန်းထား
သကဲ့သို့ ရှိကုန်၏။ မိဗန်းတိမ်တိုက်ပါးလျားလျှင် ပါးလျားကုန်
၏။ မိဗန်းတိမ်တိုက် အပိုင်း အပိုင်းပြတ်၍ သွားလျှင် အပိုင်း အ
ပိုင်း ပြတ်ကုန်၏။ မိဗန်းတိမ် ကွယ်ပျောက်လျှင် ကွယ်ပျောက်
ကုန်၏။ ဤဥပမာအတိုင်းပင်တည်း။ အတပ်မြင်အောင် ကြည့်
လေ။ ဤသို့သော အချက်သို့ဆိုက်မှ နှိဟိတ် တိဟိတ်နှစ်ပါး ကွဲ
ပြားသည်။ နှိဟိတ်မှန်လျှင် မြင်အောင် မကြည့်နိုင်။ တိဟိတ်မှန်မှ
အတပ်မြင်အောင်ကြည့်နိုင်သည်။ ထိုကြောင့် ကျွတ်ထိုက်သော
တိဟိတ်အင်္ဂါကိုပြုရာ၌ ဥဒယတ္ထဂါမိနိယာ ပညာယ သမန္နာ
ဂတောဟု ဟောတော်မူသည်။ အနက်မှာ အထက်ဥဒယအခင်း
က ပေးခဲ့ပြီ။

ဤသို့လျှင် ရိပ်ရိပ် ရိပ်ရိပ်တိုးတက်ဖြစ်ပွားမှုဟူသော ဥဒယ
သဘော၊ ရိပ်ရိပ်ရိပ်ရိပ် ဆုတ်ယုတ် ကုန်ခန်းမှု ဟူသော ဝယ
သဘောကို တကယ်မြင်ပေမူကား-

ယော စ ဝဿတတံ ဇီဝေ၊ အပဿံ ဥဒယဗ္ဗယံ။
ဧကောဟံ ဇီဝိတံ သေယျော၊ ပဿတော ဥဒယဗ္ဗယံ။

ဟု ချီးမွမ်းချက်နှင့် ထိုက်သက်ပေတော့သည်။

ယောစ၊ အကြင်သူသည်လည်း။ ဥဒယဗ္ဗယံ၊ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ
တို့၏ ဥဒယဖြစ်ပုံ ဝယဖြစ်ပုံကို။ အပဿံ၊ အိမ်မက်တွင်မှ
မမြင်ဘူးဘဲ။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တရာပတ်လုံး။ ဇီဝေ၊ အသက်
ရှည်၏။ တဿ၊ ထိုသူ၏။ ဇီဝိတာ၊ အနှစ်တရာ အသက်ရှည်မှု

ထက်။ ဥဒယဗ္ဗယံ၊ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့၏ ဥဒယဖြစ်ပုံ ဝယဖြစ်ပုံကို။ ပဿတော၊ မြင်သောသူ၏။ ဧကာဟံ၊ တရက်မျှ။ ဇိဝိတံ၊ အသက်ရှည်ခြင်းသည်။ သေယျော၊ မြတ်သေး၏။

ရိပ်ရိပ် ရိပ်ရိပ် ပြိုပျက်မှုကို အတပ်မြင်လျှင် ဓာတ်ဘီလူးစား ချက်ကိုလည်း အတပ်မြင်လတ္တံ့။ အနိစ္စလက္ခဏာကိုလည်း အတပ် မြင်လတ္တံ့။ အနိစ္စဖြစ်၍ ထိုတရားတို့ နှမ်းပါးညှိုးချိုးမှု၊ သေဆုံးချုပ်ပျက်မှုသည်ပင် ဒုက္ခမျှဖြစ်လေရကား ဒုက္ခလက္ခဏာကိုလည်း အတပ်မြင်လတ္တံ့။ အနှစ်မရှိ၍ သိရသော အနတ္တလက္ခဏာ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အလိုရှိချက်သို့ မလိုက်၍ သိရသော အနတ္တလက္ခဏာ၊ ထိုတရားတို့ ဖြစ်မှု တည်မှု ပွားမှု ဆုတ်ယုတ်မှု ချုပ်ဆုံးမှုတို့မှာ အာဏာပေး၍ အရေးမရသောကြောင့် အစိုးမရ၍ သိရသော အနတ္တလက္ခဏာ၊ ဤအရာတို့လည်း ကောင်းစွာ ထင်လင်းကုန်လတ္တံ့။

ဤသို့လျှင် တနေ့ တနေ့လျှင် နှစ်ထပ် နှစ်ထပ်မျိုး၍ မြေဖြစ် ရေဖြစ် ဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီးတို့ကို အယျဉ်မပြတ်ရအောင် ဆက်သွင်းသဖြင့် အတွင်းဓာတ်ဆီ အတွင်းဓာတ်မီး အတွင်းဓာတ်ကြီး အတွင်းဓာတ်ကြည့်တို့၏ချုပ်ချုပ်ဖြစ်ဖြစ်အသစ်အဟောင်း သောင်းပြောင်း ရောထွေ အနေမပျက် ဆက်လက် မြင့်ရှည် အစဉ်တည်မှုသည် သန္တတိပညတ်မည်၏။ ထိုသန္တတိပညတ် မြှေးယှက် ဖုံးလွှမ်းမှုကြောင့် ခိုတောင်လဲ ရွက်အုပ်နဲ့ သစ်ပင်နဲ့ အသစ်အသစ်နဲ့သော အရွက်တို့၏ ဖုံးလွှမ်းချက်ကြောင့် အနေမပျက် စည်ကားလျက်သာ မြင်ရသဖြင့် တနေ့မစဲ တဖွဲဖွဲကြွေချက် အရွက်အဟောင်း ကုန်၍ကုန်၍ သွားချက်များကို အပင်ကို ကြည့်၍ သိခွင့်မရှိ။ ဤအတူ လူတို့ခန္ဓာမှာလည်း ရှေးရှေးအနပ်က မျိုးအပ်သော ဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီးတို့ အတွက်နှင့် တိုးတက်ပြည့်လျှမ်းသော တကိုယ်လုံးရှိ ဓာတ်ဆီ ဓာတ်မီး ဓာတ်ကြီး ဓာတ်ကြည့်တို့သည် တဆွဲငါးနာရီမျှ တည်တံ့စွာနေကြ၍ တဆွဲငါးနာရီကို လွန်သောအခါမှစ၍ ထိုသစ်ပင်ရှိ သစ်ရွက်ဟောင်းတို့

လက္ခဏာဒီပနီ

ကဲ့သို့ တရွေ့ရွေ့ချုပ်ပျက် ကွယ်ဆုံးကြကုန်၏။ ခုနစ်ရက်ခန့် တိုင်လျှင် ထိုတနပ်မှ ဖြစ်ပွားကြကုန်သော ဓာတ်အပေါင်းတို့ သည် မကြွင်းမကျန် ကွယ်ဆုံးကုန်၏။

ထိုအနပ်ဝယ် တဆွဲငါးနာရီကျော်၍ အတော်လျော့ပါး အင်အားနည်းချိန်သို့ကျလျှင် ဒုတိယအနပ် ထောက်ရပြန်၏။ ပဌမအနပ်စား ယိုယွင်းရာကို ဒုတိယအနပ်က ဖြည့်ပေ၏။ ဒုတိယအနပ်စား ယိုယွင်းရာကို တတိယအနပ်က ဖြည့်ပေ၏။ ဤသို့ရှေးရှေးအနပ်စား ဆုတ်ယုတ်လျော့ပါး အင်အားချိန် ရှိချိန်ကျလျှင် နောက်နောက် အနပ်ကထောက်၍ ဖြည့်ကာဖြည့်ကာ လာခဲ့ကြသောကြောင့် ရှေးရှေးအနပ်အတွက် တိုးတက်သမျှတဆွဲငါးနာရီကျော်ကစ၍ တခုမကျန် ကုန်သည်တိုင်အောင် ကြေပျက်ကွယ်ဆုံး၍ သွားသည်ကို မသိကြ မမြင်ကြ ရှိလေသည်။ မသိကြသော်လည်း ပဌမအနပ်က ဖြစ်ပေါ်သော မျက်လုံးသား စုသည် ခုနစ်ရက်တွင် ကုန်သည်။ ထိုအတူ ဦးဏှော့ကံခဲစု အသည်းခဲစု နှလုံးခဲစု လျှာခဲစု ကိုးရာသောသားတစ်ခဲစု သလိပ်ရည် သလိပ်ခဲစု သည်းခြေရည် သည်းခြေခဲစု သွေးရည် သွေးခဲစု အလုံးစုံတို့ သည် ခုနစ်ရက်တွင် ကုန်ဆုံးသည်။

တဆွဲငါးနာရီကျော်၍ အတန်ငယ် ကွယ်ပျက်လျော့ပါးသည် မှစ၍ ကွယ်ပျက်တိုင်း ကွယ်ပျက်တိုင်းမှာလည်း တကိုယ်လုံးရှိ အားခဲ အသက်ခဲတို့လည်း ဖျက်ဖျက်ကြွေ၍ ပါလေကုန်သည်။ ယခုနေ့မှစ၍ အစာ ရေစာကို အပြီးဖြတ်ခဲ့သော်ဟု ကြံ၍ရှုမှ သန္တတိပညတ် ပြယ်ပျောက်၍ မြစ်ရေကို ကြည့်၍နေသော ယောက်ျားသည် တွေ့တွေ့ တွေ့တွေ့ မျောသွားလေသောမြစ်ရေ ဟောင်းစုကိုလည်း မျောလာမှန်း သိရသည်။ ထိုနေရာမှာ ထပ်ကာထပ်ကာ နောက်ထပ်လာ၍ဖြစ်လာသောရေသစ်စုကိုလည်း နောက်လာသက်သက် ဖြည့်လျှောက်ချက်ဟု အတပ်မြင်သည်။ ဤအတူ ဖွားမြင်စမှစ၍ ယခုနေ့တိုင် တနာရီမစဲ အသားခဲ ဦးဏှော့ကံခဲအဆုတ်ခဲ နှလုံးခဲအသည်းခဲ မျက်လုံးခဲ အားခဲ အသက်

ခဲ ထိုတကိုယ်လုံးမှ ခဏမစဲ ကြေပြုန်းကွယ်လွန်၍ သွားချက်တို့ ကိုမြင်သာသည်။ ထိုကိုမြင်ရလျှင် နောက်နောက် မျှီအပ်သော အထပ်စုသည် ထိုယိုယွင်း ကွယ်ဆုံးသော နေရာစုကို အခြေ အနေ မဘောက်ပြားအောင် အားစိုက်မှု အစားသွင်းမှု အစားထူ ထောင်မှုသာဟု မြင်နိုင်သည်။ ထိုနှစ်ချက်ကို မြင်လျှင်လည်း တနေ့လျှင် နှစ်ထပ်နှစ်ထပ် စားမှုသည် အသက်မပြတ်ရအောင် အသက်သစ်သွင်းမှုပင်တည်းဟု မြင်နိုင်မည်။

ထိုသို့ မြင်ရလျှင် လဆန်းမှာ နေ့ခိုက် လပြည့်ကျော်သို့ အသက်စုသည် စပါးထဲ ဆန်ထဲမှာရှိသေးသည်ဟုမြင်နိုင်သည်။ အသစ်အသစ်မျှီမှ ထိုအစာအတွက် အသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်လာ သော အသက်စု ခန္ဓာစု စိတ်စုကို ထိုအစာ ထိုဆန် ထိုစပါး အပါ ပြု၍ စပါးထဲ ဆန်ထဲမှာရှိသေးသည်ဟူသတည်း။ ထိုစပါးထိုဆန် ကိုမရ၍ မမျှီရလျှင် ထိုအသက် မပေါ်လာပြီ။ ဤသို့ မြင်ရလျှင် တလောကလုံး အသက်မွေးရန် ကိစ္စနှင့် ကြောင့်ကြ စိုက်ကြ အားထုတ် ကြသော ရောင်းမှု ဝယ်မှု လယ်ယာ ဥယျာဉ်လုပ်မှု လက်ပညာ နှုတ်ပညာနှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာရှာမှုအလုံးစုံသည် အသက် သစ်ဆက်ရန် အသက်သစ်သွင်းရန် အမှုတို့သာဟု မြင်လတ္တံ့။ အနုမတဂ္ဂသံသရာတလျှောက် ပေါက်အောင်ကြည့်။ စကြဝဠာ အနန္တန္တံ့အောင်ကြည့်။ ယခုနေ့ စကြဝဠာအနန္တ သားတို့ တပြိုင် နက် အစာအပြီးဖြစ်ကြကုန်အံ့။ ရှစ်ရက် ကိုးရက် ဆယ်ရက် တိုင်လျှင်အနန္တ စကြဝဠာသည်မသာတောကြီးအပြီးဖြစ်လတ္တံ့။ နှစ်လ သုံးလ ဆယ်လ ကိုးလကြာလျှင် စကြဝဠာ အနန္တလုံး အရိုးတောကြီး အပြီးဖြစ်လတ္တံ့။ မြင်အောင်ကြည့်။

(ဤတွင်ရှေ့ကား အနိစ္စလက္ခဏာကို ကွယ်ကာဖုံးပိတ်သော သန္တတိပညတ်ကို အစာအာဟာရနှင့်စပ်၍ခွဲ၍ အနိစ္စလက္ခဏာ ကိုထင်ရှားအောင်ပြသော အခဏ်းပြီး၏။)

လက္ခဏာဒီပနီ

ထို သန္တတိပညတ်ကို ဣရိယာပထနှင့် စပ်၍ ခွါနည်းကို အမြွက်မျှ ဆိုလိုက်အံ့။

ဣရိယာပထကိုခွါမှုသည်ကား- ဣရိယာပုထ် အပြောင်းအလဲကို မပြုမူ၍ တခုတည်းသော ဣရိယာပုထ်၌ ထား၍ ကြံည့်ခြင်းတည်း။ ယခုအချိန်မှစ၍ ကိုယ်အင်္ဂါကြီးငယ်ကို အတန်ငယ်မျှ မလှုပ်မရှားပြီ၊ မျက်တောင်မျှ မခတ်ပြီ၊ တစင်းထဲစင်း၍ အပြီးအိပ်တော့အံ့ ဟုပြု၍ ဤကိုယ် ဘယ်ကို သွားမည်ဟု ဉာဏ်နှင့် ကြည့်၊ ထိုသို့ ကိုယ်ကို အသေထားသောအခါ ကိုယ်မှာအပေါ်ကျသော မြေခတ် ရေခတ်တို့က အောက်ကျသောမြေခတ် ရေခတ်တို့ကို တအိအိ ဖိနှိပ်ကြိတ်နင်း၍ သွားလတ္တံ့။ ခတ်ခြင်း အနှိပ်အကြိတ်နာရာ အောက်ခံခတ်ရမှ ခတ်မီးထ၍ ထ၍ လာလတ္တံ့။ အလှုပ်အရှားမရှိ၍ အငွေ့ အခိုး မထွက်ရသဖြင့် အမြဲထာဝရ အင်္ဂါကြီးငယ် လျှောက်သွား၍ နေသော ခတ်မီးခတ်လေတို့လည်း အခိုးထုတ်ခွင့်မရ၍ အဆစ်အဖုရတွင် ရမိရရာရ၍ ထကြွသောင်းကျန်းလတ္တံ့။ ထိုသို့ဖြစ်လာမှုကိုမြင်လျှင် ဤခန္ဓာသည် အပြုအပြင်မရှိဘဲ ဆယ်နာရီ တဆဲ့ငါးနာရီ ကျော်လျှင် အောက်ခြမ်းတပြင်လုံး ပူလောင်၍ လာလတ္တံ့။ အောက်မှထသော ခတ်မီးတို့သည် ကိုယ်လုံးအနှံ့ တက်၍ တကိုယ်လုံးညောင်းမှု ညာမှု ထုံကျင်မှုတွေ ဖြစ်လာလတ္တံ့။ အခိုးထုတ်မှု လှုပ်မှု ရှားမှု မပြုသော အတွက်ကြောင့် ထိုခတ်မီးတို့သည် တရှေ့ရှေ့ တနာရီတခြား တနေ့တခြား အတွင်းခတ်နဲ့ တို့ကို အတွင်လောင်မြှိုက်ကုန်လတ္တံ့။

ထိုအခါ တကိုယ်လုံးရှိသောခတ်ဆီနဲ့ခတ်မီးနဲ့ ခတ်ကြီးနဲ့ ခတ်ကြည့်နဲ့တို့သည် အားခဲတွေအသက်ခဲတွေနှင့် တကွ ဖျစ်ဖျစ် ဖျစ်ဖျစ် ဖျက်ဖျက် ဖျက်ဖျက် ကြေပျက်ကွယ်ဆုံး ပိန်ချုံးလျော့ပါး၍များမကြာမီ အသေကြီးသို့ ဆိုက်လတ္တံ့။ တရှေ့တရှေ့ အတွင်းခတ်နဲ့တို့ ကြေပျက်ရာကြေပျက်ရာတို့၌ ထိုထိုနေရာမှ

အသက်ခဲ အားခဲတို့လည်း အဆုတ်ဆုတ် ပြိုကွဲ ကွယ်ဆုံး၍ သွားပုံ ကိုမြင်အောင်ကြည့်၊ ဤသို့သောအဖြစ်ကိုအတပ်မြင်ခဲ့လျှင် ကိုယ် ခန္ဓာတို့၏ ဇာတိ အမျိုး အရိုး ဇစ်မြစ် ဒုက္ခစစ်ကြောင်းကို သိ လတ္တံ့၊ အညာမှ စီးလာသောရေတို့မည်သည် ခိုင်ခံ့သောဆည် ရိုးဆည်ဘောင်နှင့် တားဆီးနိုင်ပါမူ တန့်ရပ် ပေါင်းဘွဲကာရက် ကြာနေ့များ နေပါ၏။ ဆည်ရိုး ဆည်ဘောင်မရှိခဲ့လျှင် မျက်စိ တမှိတ်မျှ ရပ်တန့်၍မနေ၊ နိမ့်ရာအကြေသို့ စီးသွားမြဲဓမ္မတာ အတိုင်းသာ စီးဆင်းမျောသွား၏။ ဤအတူဤကိုယ်ခန္ဓာတို့သည် ပြုပြင်ထိန်းကျောင်းမှုနှင့် ထက်ကြပ်မကွာ စောင့်ရှောက်ပါမူ အတော်အတန် သဏ္ဍာန် ရုပ်ဆင်းအသင်းမပျက် သာရာဘက်၌ တန့်ရပ်ပေါင်းဘွဲကာနေပါသေး၏။ အပြင်အပြုအမူမဘက် သက် သက်နေခဲ့လျှင် မျက်တောင်တခတ်မျှ တန့်ရပ်တည်နေခြင်းမရှိ၊ ယိုင်ယိညှိုးခွမ်း ဒုက္ခလမ်းသို့သာ သွားမြဲဓမ္မတာ ဖြစ်သတည်း။

ထိုဒုက္ခဘက်သို့ တသွန်ထဲ လဲ၍ ကစင့်ကရဲ ပြိုကွဲကုန်ဆုံး သည် တိုင်အောင် မတန့်မနား သွားမြဲဓမ္မတာ အတွက်ကြောင့် ပေါက်လွှတ် လျောက်လျား သွားခွင့် မပေးမူ၍ ဒုက္ခမီးမကြီးမီ တင်ကူး၍ တင်ကူး၍ ပြောင်းမှု လဲမှု လွှဲမှု ဖယ်မှု ပြုမှု ပြင်မှုတို့ကို အစဉ် အမြဲ ကြောင့်ကြံ စိုက်ကြရကုန်၏။ အိပ်၍ ကြာညောင်း လျှင် ထိုင်ရသည်၊ မထိုင်ရလျှင် မကြာမီကိုးကွယ်ရာမဲ့အဖြစ် သို့ရောက်၍ ပျက်ဆုံးမည်၊ ကြွင်းသော ဣရိယာပုထ်တို့၌လည်း ဤနည်းချည်း၊ သို့သော်လည်း ဒုက္ခဘက်သို့တသွန်ထဲလဲ၍ အမြဲ သွားမှုကြောင့် တင်ကူး၍ ပြုပြင်ကြရ ကုန်သည်ဟု နက်နဲစွာ မသိကြ၊ အရိုးအစဉ် အနေမျှသိကြသည်၊ ပြုပြင်နိုင်လှ၍ အခြေ အနေ မပျက်နေသည်ကို သန္တတိဖုံးလွှမ်းချက် ခေါ်သည်။

ဣရိယာပုထ်ကိုခွါ၍ ဒုက္ခသစ္စာမှုကို မြင်အောင် ကြည့်နည်း အမြွက်ပြီး၏။

လက္ခဏာဒီပနီ

ယခုအခါဥတုပြောင်းလဲ၍ကြည့်ပုံကို ဆိုဦးအံ့။ ဥတုဟူသည် ကား ဓာတ်မီးတည်း။ အညှာပြည် ဓာတ်မီးနှင့် အောက်ပြည် ဓာတ်မီး အပြောင်း၊ ဆောင်းဓာတ်မီး ခွေဓာတ်မီး မိုဗ်းဓာတ်မီး အပြောင်း၊ သရဒဓာတ်မီး သိသိရဓာတ်မီး ဟေမန္တ ဓာတ်မီး ဂိမ္မန္တဓာတ်မီး ဝသန္တဓာတ်မီး ဝဿာနဓာတ်မီး အပြောင်း၊ ဝိဿဓာတ်မီး ပြိဿဓာတ်မီး မေထုန်ဓာတ်မီး ကြကဋ်ဓာတ်မီး သိဟ်ဓာတ်မီး ကန်ဓာတ်မီး ဟူဓာတ်မီး ဗြိစ္ဆာဓာတ်မီး ခနုဓာတ်မီး မကာရဓာတ်မီး ကုံဓာတ်မီး မိန်ဓာတ်မီး အပြောင်း၊ လဆန်း လဆုတ်အပြောင်း၊ နေ့ဓာတ်မီး ညဉ့်ဓာတ်မီး အပြောင်း၊ နေ့သုံးခါ ညဉ့်သုံးခါ အပြောင်း၊ နေပူမှအရိပ်၊ အရိပ်မှ နေပူအပြောင်း မီးပူနှင့်အနီးအဝေးအပြောင်း၊ တုန်ဖျားဖျားရာ၌အချမ်းနှင့်အပူ၊ အပူနှင့်ပကတိ အပြောင်း၊ ဤအလုံးစုံကို အကုန်ပြောင်းကူး၍ ကြည့်ရမည်။ ကြည့်ရာ၌လည်း မြေဓာတ် ရေဓာတ် မီးဓာတ် လေဓာတ် ကိုကို အမှုသက်သက် အနေနှင့် မြင်အောင်ကြည့်။ (ဝတ္ထုဒြပ် ပညတ် အထည် အမျှင်တန်း၍ မနေစေနှင့်)။

တုန်ဖျား၌ ပဋိပက္ခဓာတ်မီး နှစ်ချက် ပြောင်းကူးပုံကိုဆိုအံ့။ အဖျားမတက်မီ တကိုယ်လုံးရှိဓာတ်တို့ကိုပင် ငါငါဟူ၍ ငါ့ကိုယ်ဟူ၍ ဖြစ်နေသည်။ တကိုယ်လုံးအတွင်းအပြင် အကုန်မြင်အောင် ကြည့်၍ထား။ မပူသွ မချမ်းလှ မျှတ၍နေသော ထိုငါ့သည်ပင် လျှင် တကိုယ်လုံး၏ အချက်အခြာ ဝါစက ဓာတ်မီးအိုးမှ စ၍ ဖရဏဓာတ်လေနှင့်တကွ အလွန်အေးမြ ချမ်းစိမ့်သွသော သိတ အဖြစ်နှင့် အံ့လုံးကြွ၍ထလေ၏။ တကိုယ်လုံး ရေထုံး ဖြစ်လေ၏။ အူလံ သည်းလံ ရပ်တည်မရ ကုန်ရ၏။ မျှတသော အနက်၌ ပူမှုအေးမှုကား မီးတမျိုး၊ မြေခေါ်သောအမှု၊ ရေခေါ်သောအမှု၊ လေခေါ်သောအမှု ဤသုံးမျိုးတို့လည်း ထိုမီးအနေနှင့် သင့်လျော်စွာ တမျိုးစီ ချည်းပင်။ သောင်းကျန်းထကြွသော သိတ မီးကို ကား အလွန်အေးမြမှုတမျိုး၊ ထိုအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာကုန်သော မြေမှု ရေမှုတို့လည်း တမျိုးပင်။ အမှုအချက် သက်သက်

ကို မြင်အောင်ကြည့်၊ ခြိမ်အတည် အမျှင်တွယ်၍ မနေစေနှင့်၊
သီတဓာတ်မီး ဖြစ်ပေါ်လွှမ်းမိုး၍ တကိုယ်လုံး ရေထုံးဖြစ်သော
အခါ သမဓာတ်မီး ကွယ်ဆုံးလေ၏။

ထိုသမဓာတ်မီးနှင့် တကွ ဖြစ်သော ဓာတ်ဆီစု ဓာတ်ကြီးစု
စက္ခုသောတ ဗာန ဇိဝှါ ကာယ မနော ဟူသော ဓာတ်ကြည်
စု အသက်ခဲစု အားခဲစုတို့လည်း ထိုသမဓာတ်မီးတို့နှင့် အတူ
တကွ ကွယ်ဆုံးကြလေကုန်၏။ သီတ ဓာတ်မီးတို့ အသစ်အသစ်
ဖြစ်ပေါ်တိုးပွား၍ လာသောအခါ ဓာတ်ဆီသစ် ဓာတ်ကြီးသစ်
ဓာတ်ကြည်သစ် အသက်သစ် အားသစ် တို့လည်း ဖြစ်ပေါ်တိုး
ပွားလာကုန်၏။ သမလုံးလုံးအချိန်နှင့် သီတလုံးလုံး အချိန် နှစ်ခု
တို့၏ အကြား၌ သမအဆုတ် သီတအတက် အဆက်ဂဟေ
အလွန်ပြေလှ၍ အနေမရွှေ့ ပြုကတော့ပင် စိတ်မှာထင်ရသည်၊
မြင်အောင်ကြည့်၊ သမကိုယ်ကြီး အပြီးကွယ်ပျောက်မှုကို မြင်ပါ
လျက် ငါကား မပျောက်နေတတ်၏။ သမကိုယ်ကြီး ကွယ်ဆုံး
ပြီဟုဆိုနိုင်၏။ [ထိုငါကွယ်ဆုံးပြီဟု မဆိုတဲ့နိုင် ရှိနေတတ်၏။
သန္တတိပညတ်၊ အပျောက်အပျက် မစင်ကြယ်လျှင် ငါကွယ်၍
နေတတ်၏။ အသိဉာဏ်နှင့် သန္တတိပညတ် အမျှင် ပြတ်အောင်
ခုတ်စဉ်းလေ။ သမကိုယ်ပိုင်း အဆုတ်အချုပ်မှာ ဇရာမီး မရဏ
မီးအချက် ထင်ရှားသည်။

ကွယ်ဆုံးချက်ကား-မရဏမီး အချက်တည်း။ ကွယ်ဆုံးသမျှ
သည် နွမ်းပါးမှု ရှေးရှိမြဲတည်း။ နွမ်းပါးမှုကား ဇရာမီး၊ သေလု
မတ္တ ပင်ပန်းရသော သီတကိုယ်ပိုင်း အသစ်ဖြစ်ပေါ်တိုးပွားမှု
မှာ ဇာတိမီးအချက် ထင်ရှားသည်။ ရောဂါနှိပ်စက်၍ မသက်
သာသော သောကမီး၊ ဉည်းညူသော ပရိဒေဝမီး၊ မအေးချမ်း
လှသော ဒုက္ခမီး၊ နှလုံးမကြည်သော ဒေါမနဿမီး၊ စိတ်ပူ
အိုက်၍ ရှိုက်ကာ ငင်ကာ ဝိုပြန်ပါလျှင် ဥပါယာသမီး ဤမီးငါး
ပါးလည်း ထင်ရှားပါ၏။ ထိုအခါ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အ

လက္ခဏာဒီပနီ

မောဟ-ဟူသော ကုသိုလ်တရားတို့ ဖြစ်ပွားရန် အဆောက် အ
ဦတရားတို့ ထင်ရှားရှိပါကုန်ငြားသော်လည်း အဒေါသဖြစ်ပေါ်
ခွင့်မရအောင် ပူလောင်၍ နေသော ဒေါသမီး၊ အမောဟ ဖြစ်
ပေါ်ခွင့်မရအောင် ပူလောင်၍နေသော မောဟမီး၊ အလောဘ
ဖြစ်ပေါ်ခွင့် မရအောင် ငါချမ်းသည် ငါတုန်သည်ဟု ဖြစ်နေ
သော လောဘမီး၊ ဤ မီးသုံးပါးလည်း ထိုအခါ ထင်ရှားစွာ
လောင်လျက် ရှိသည်။

အလောဘအသင်းအပင်း ဟူသော ပဒုမာကြာတောရကို
ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းအောင် လောင်တတ်သောကြောင့် လောဘကို
မီးဆိုသည်။

အဒေါသအသင်းအပင်း ဟူသော စန္ဒကူးတောရကို ပြုတ်
ပြုတ် ပြုန်းအောင် လောင်တတ်သောကြောင့် ဒေါသကို မီးဆို
သည်။

အမောဟအသင်းအပင်း ဟူသော ပတ္တမြား ရတနာရကို
ပြုတ်ပြုတ် ပြုန်းအောင် လောင်တတ်သောကြောင့် မောဟကို
မီးဆိုသည်။ ဤသို့လျှင် တုန်ဖျားတက်မှု၌ မီးဆွဲတပါး ထင်ရှား
သည်။

(ဤကား-သမပိုင်းမှ သိတပိုင်းသို့ အကူးတွင် သန္တတိ
ပညတ်ကို ဖျက်၍ အနိစ္စဘော်ပြုနည်းတည်း)။

အပူကြီးတက်၍အလာနှင့် သိတပိုင်းအချုပ် အပူကြီးကျ၍
သမပိုင်း အကူးတို့၌လည်း ဤနည်းအတိုင်း အပိုင်းအပိုင်း ဖြတ်
လေ၊ ကြွင်းသော အပြောင်းအကူးတို့၌လည်း ဤနည်းအတိုင်း
သိလေ။

တနည်းကား-ရောဂါအမျိုး ကိုးဆွဲခြောက်ပါး ဖြစ်ပေါ်
ချက်များနှင့်လည်း ဖြတ်၍ကြည့်လျှင် မြင်သာလှ၏။ ကာလနာ

မျိုး ကျောက်နာမျိုး နှစ်မျိုးတွင်ဆိုအံ့၊ တကိုယ်လုံး၌ ညီညွတ်စွာ နေသောအခါ ငါပြု၍အားထားသော အကြင်သမဝေတ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ဥတုအတွက် အာဟာရအတွက် ယက္ခ ဝါဠုတို့အတွက် နှင့် ပျက်ထ သောင်းကျန်းကုန်သော ထိုဝေတ်မီးတို့သည် တ ကိုယ်လုံးမှ ဟုန်းဟုန်းထကုန်၏။ အသည်းရှိ ဝေတ်မီးသည် အ သည်းခွံမြေကို မြှိုက်၏။ မီးထိသော ဖယောင်းကဲ့သို့ အသည်း ခွံမြေ အခြေပျက်၏။ အသည်းရှိ ဝေတ်ဆီ ဝေတ်ကြီး ဝေတ် ကြည်တို့ အရည်ဖြစ်၍ကျကုန်၏။ အသည်းရှိ အားခဲ အသက်ခဲ တို့လည်း ကြေမွ၍ကျကုန်၏။ ဤအတူ နှလုံးသား ဟူသော ခွံ ခဲရှိ ဝေတ်မီးလောင်၍ နှလုံးခွံခဲရှိ ဝေတ်ဆီ ဝေတ်ကြီး ဝေတ် ကြည် အသက်ခဲ အားခဲတို့သည် ကြေမွ၍ကျကုန်၏။ အဆုတ်ခွံခဲ အညှို့ ခွံခဲ သည်းခြေခွံခဲ အူမခွံခဲ အူထိမ်ခွံခဲလည်း ကျော ဘက် ရင်ဘတ် လက်ဝဲလက်ျာ အသားခွံခဲ တို့သည်လည်း ကောင်း၊ ထိုဝတ္ထုတို့၌ အသီးအသီး ရှိကြသော အသက်ခဲ အားခဲ တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဝေတ်မီးမြှိုက်၍ ကြေမွ၍ ကျကုန်၏။ လည်ပင်းသား မျက်နှာသား တို့သည်လည်း အရည် ဖြစ်၍ လျှောကျလေကုန်၏။

ဦးဈောကခဲရှိ ဝေတ်မီးတို့သည် ဦးဈောက ခွံမြေတို့ကို မြှိုက်ကုန်၏။ ဦးဈောကရှိ ဝေတ်ဆီ ဝေတ်ကြီး ဝေတ်ကြည် အသက်အားခဲတို့လည်း ကြေမွ၍ လျှောကျကုန်၏။ မျက်လုံးခွံခဲ နှစ်ခုလည်း သူ့ ဝေတ်မီးနှင့် သူ့လောင်မြှိုက်၍ မျက်လုံးရှိအသက် ခဲ အားခဲတို့နှင့်တကွ ကြေမွကုန်၏။ ထိုရောဂါ နှိပ်စက်သူမှာ မကြာမီ မျက်လုံးအခြေပျက်၍ သွားသည်။ လက်ရုံး လက်မောင်း လက်ဖျားရှိ ဝေတ်မီးတို့လောင်၍ ထို၌ရှိသော ဝေတ်နှုတ်တို့လည်း အသက်ခဲ အားခဲတို့နှင့်တကွ ကြေမွ၍ အရည်ဖြစ်ကာ လျှောကျ လေကုန်၏။ ရေပြည့်သော လင်ပန်းမှာ ပန်းကန်တည်၍ မီးထွန်း ပြီးလျှင် လုံစွာအုပ်၍ထားမှု လင်ပန်းရှိရေတို့သည် မီးရှိရာ ပန်း ကုန်တွင်းသို့ စု၍ လာကုန်သကဲ့သို့ ခြေဘဝါး ခြေဘမိုး ခြေသ

လက္ခဏာဒီပနီ

လုံးစသော အောက်တခွင်ရှိ ဓာတ်ဆီတို့လည်း ပါစကဓာတ်မီး
ရှိရာ ဝမ်း၌ စုလာ၍ အရည်ဖြစ်ကာ လျှောကျကုန်၏။ ဓာတ်ဆီ
တို့လိုက်ပါလေလျှင် ခြေဘဝါးရှိ အသက်ခဲ အားခဲ၊ ခြေဘမိုးရှိ
အသက်ခဲ အားခဲ၊ ခြေသလုံးရှိ အသက်ခဲ အားခဲ၊ နူးဆစ်ရှိအသက်
ခဲ အားခဲ၊ ပေါင်ရှိ အသက်ခဲ အားခဲ၊ တို့လည်း မြွေမြွေကြွေမွ
ကွယ်ဆုံးကြကုန်၏။ အရိုးအရေမျှ ကျန်ရှိသည်ကား အများမျက်
မြင်တည်း။

တကိုယ်လုံး၌ ဓာတ်ဆီအကျန်များသေးလျှင် ဆေးဝါးဓာတ်
စာနှင့် ထောက်မ ပြုပြင်၍ ဓာတ်ဆီ ဓာတ်ကြီး ဓာတ်ကြည်
အသက်ခဲ အားခဲတို့ကို အလျှင်ဆက်လက် မွေးမြူ ပျိုးထောင်၍
ရသေး၏။ ဓာတ်ဆီအကျန် နည်းလှလျှင် ထောက်မပြုပြင်၍ မရ
ပြီ။ ညီညွတ်၍ နေစဉ်အခါ တကိုယ်လုံးအပြည့်ရှိသော ထိုဓာတ်
ဆီ ထိုဓာတ်မီး ထိုဓာတ်ကြီး ထိုဓာတ်ကြည် ထိုအသက် ထိုအား
တို့ကိုပင် ငါဟုယူ၍ စိတ်မာန်တလူလူနေသည်။ ထကြွသောင်း
ကျန်းအောင် နှိုးဆော်ပင့်မြှောက်သော အပဉ္စတု အပအာဟာရ
နှင့် တွေ့ကြသောအခါ ထိုငါတို့သည်ပင် ကာလနာငါတွေ ဖြစ်၍
ကုန်၏။ လူလောက်ရှိသော မီးဖြစ်ဆေးခဲကြီး၌ အပက အပုက
အခိုက် မရှိရအောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ပါလျှင် မီးဓာတ်ရသည်
ထိုဆေးခဲကြီးကို စောင့်ရှောက်၍ နေပေ၏။ တစွန်းတစဉ့် ကော်
ဖတ်နှင့် တိုက်ခိုက်မိသောအခါ ဆေးခဲရှိ ဓာတ်မီးကိုသည်ပင်
ထိုဆေးခဲကြီးကို လောင်၍ပစ်၏။ ဆေးခဲကြီးနှင့် ဤကိုယ် တူ၏။
ဆေးခဲကြီးနှင့် အပြည့်ရှိသော ဓာတ်မီးနှင့် ဤကိုယ်နှင့် အပြည့်
ရှိသော ဓာတ်မီးတူ တူ၏။ ဓာတ်မီးအုပ်ချုပ်၍ နေသော ဆေးခဲ
ကြီး အသားရနှင့် ဓာတ်မီးအုပ်ချုပ်၍ နေသော ဤကိုယ်အလုံး
ငါတူတူ၏။ ထိုဓာတ်မီးသည်ပင်လျှင် ဆေးသားရကို အကျန်
လောင်၍ပစ်သည်နှင့်တကိုယ်လုံးရှိ အဇ္ဈတ္တဓာတ်မီးရ သည်ပင်
လျှင် တကိုယ်လုံးရှိ ဓာတ်ဆီရ ဓာတ်ကြီးရ ဓာတ်ကြည်ရ
အသက်ခဲရ အားခဲရကို လောင်၍ပစ်သောအမှုတူ၏။

တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိဟူသော မိစ္ဆာဓာတ်ကြီး သုံးပါးသည် ထိုဆေးခဲမှာ ရှိသည်ဖြစ်အံ့ ထိုဓာတ်မီးစုကိုပင် ငါဟုယူ၍ တလူလူနေမည်၊ တောချုံတို့မှာရှိသည် ဖြစ်အံ့ ထိုတောချုံတို့သည် ငါတလူလူ နေကြကုန်မည်၊ ထိုကာလရောဂါဖြစ်လျက် မသေကျန်ရှိသူမှာမူကား ဆေးဝါးအစာနှင့် တကိုယ်လုံးကိုအသစ်စိုက်ပျိုး တည်ထောင်၍ ယူရသည်။ အသည်း၌ ဓာတ်သစ် အသက်သစ် အားသစ် ဖြည့်သွင်းစိုက်ပျိုးရသည်။ နှလုံးခဲမှာလည်း ဖြည့်သွင်းစိုက်ပျိုးရသည်။ ဤအတူ အဆုတ်ခဲ အညှို့ခဲ အူမခဲ အူသိမ်ခဲ မျက်လုံးခဲ ဦးဇော့ကတ်ခဲတို့၌လည်း ကာလနာတိုက်ချွေရာ အပိုင်းအပိုင်းပြတ်၍ ပါလေကုန်သော ဓာတ်ဆီခဲ ဓာတ်မီးခဲ ဓာတ်ကြီးခဲ ဓာတ်ကြည်ခဲအသက်ခဲ အားခဲတို့အတွက် လျော့ပါးသော နေရာတို့ကို အစားပြည့်ဖို့အောင် ဓာတ်ဆီသစ် ဓာတ်မီးသစ် ဓာတ်ကြီးသစ် ဓာတ်ကြည်သစ် အသက်သစ် အားသစ် ဖြည့်သွင်းစိုက်ပျိုး တည်ထောင်၍ ယူရသည်။ ဤကာလရောဂါမှ၌ လည်း မီးတဆွဲတပါး လောင်ပုံကိုဆိုလေ။ (သမပိုင်းနှင့် ဝိသမပိုင်း အမျှင်ပြတ်အောင် ဖြတ်လေ)။

ငရုတ်သီးအစရှိသော ဒါဟဓာတ်မီးအစာမျိုးတို့ကို ဘိုးဘေးစဉ်လာ စားသောက်မှုမှဖြစ်သော ဒါဟ ဓာတ်မီးသည် ပဋိသန္ဓေကပင် အစဉ်လိုက်ပါ၍ အကြောင်းအခွင့်ကို ရသောအခါ ကျောက်နာအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်၏။ ထိုဓာတ်မီးသည် အကြောင်းအခွင့်ကို ရသောအခါ ထကြွ၍ တကိုယ်လုံးရှိသွေး သည်းခြေလေ သလိပ်တို့သည် ထိုဒါဟ ဓာတ်မီးဘက်ပါ ဖြစ်ကြကုန်၏။ အသည်းခဲဖြစ်၍ နေသော ဒါဟဓာတ်မီးနှင့်တကွသော သွေးသည်းခြေလေသလိပ်တို့သည်ကျောက်နာရောဂါဖြစ်၍အသည်းမှ ထကြွကုန်၏။ နှလုံးသားမှ ပေါက်ဖွားသော ကျောက်နာ၊ အဆုတ်သားမှ ပေါက်ဖွားသော ကျောက်နာ၊ အညှို့သားမှ ပေါက်ဖွားသော ကျောက်နာ၊ အူသိမ် အူမတို့မှ ပေါက်ဖွားသော ကျောက်နာ၊ နောက်ကျောသားတို့မှ၊ ရှေ့ဘက်ရင်သား

ဝမ်းသားတို့မှ၊ လက်ဝဲ လက်ျာ နံရှပ်သားတို့မှ၊ လည်ပင်းသား
 ရေမျိုသားတို့မှ၊ မျက်နှာသားတို့မှ၊ မျက်လုံးသား ဦးကျောက်
 သားတို့မှ ပေါက်ဖွားသော ကျောက်နာ၊ စသည်ဖြင့် အတွင်း
 အပြင် တကိုယ်လုံးသည် ကျောက်နာခဲကြီး အတိသာ ဖြစ်သ
 တည်း။ တကိုယ်လုံးရှိ အသက်ခဲ အားခဲတို့သည် သွေးပုပ်ရည်
 ပြည်ပုပ်ရည် ဖြစ်၍ ကြေပျက်ယိုထွက်ကြကုန်၏။ ဤ ကျောက်
 နာ ရောဂါမှု၌လည်း ဝီးတဆွဲတပါးဝေဘန်လေ။ (သမပိုင်းနှင့်
 ဝိသမပိုင်းဖြတ်၍ ကြည့်လေ)။

အမာကြီး အမာငယ်စသည်ဖြင့် မာမှုအဆင့်ဆင့်၊ အနုကြီး
 အနုငယ် စသည်ဖြင့် နူးညံ့မှု အဆင့်ဆင့် တို့ကို ပရမတ်နှစ် မြေ
 အစစ်ဟု အမြင် ရှု၍ ကြည့်လေ။ တွယ်မှု ကပ်မှု ဖွဲ့ စည်းမှု
 ယိုစီးမှုတို့ကို ရေအစစ်ဟု မြင်အောင်ရှုလေ။ အပူကြီး အဆင့်
 ဆင့်၊ အပူငယ် အဆင့်ဆင့်၊ အအေးကြီး အဆင့်ဆင့်၊ အအေး
 ငယ် အဆင့်ဆင့်တို့ကို ဝီးအစစ်ဟု မြင်အောင်ရှုလေ။ ဟောင့်
 မှု တင်းမှု တွန်းမှု ငွေ့မှု ရွှေ့ရှားမှုကို ပရမတ်နှစ် လေအစစ်ဟု
 အမြင်ရှုလေ။ အထည်ပညတ် ခြစ်သဏ္ဍာန် ခုခံပိတ်သန်း အမျှင်
 တန်း၍ မနေကြစေနှင့်။ ထိုမှတပါး လောက၌ ရှိသမျှသော
 ရောဂါမျိုးအနာမျိုးဘေးမျိုး ရန်မျိုး ဒဏ်မျိုး ဥပဒ်မျိုးတို့အတွက်
 နှင့် ဘောက်ပြန်ချက်၊ ခပ်သိမ်းသော ပြုပြင်မှု တို့ကို ဖြတ်၍
 ဘောက်ပြန်ချက် အလုံးစုံတို့ကို ကုန်စင် နှံ့စပ်အောင် ဆိုလျှင်
 အလွန် ကျယ်ဝန်းမည်။ ဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းအတိုင်း ကျကျ နန
 ထင်မြင်နိုင်ကြလျှင်လည်း တွေ့ကရ မြင်ကရ ကြွင်းသမျှသော
 အမှုတို့နှင့်စပ်၍လည်း ကြည့်တတ် မြင်တတ် ကြတော့မည်သာ
 ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် ကြွင်းသော အချက်တို့ကို မဆိုပြီ။

အစဉ် ထာဝရ ရေပြည့်သော ကြာအိုင်ကြီး၌ ကြာတောကြီး
 ၏ အနိစ္စဘာဝကို မြင်လိုလျှင် ရေကို အငွေ့အသက်မျှ မကျန်ရ
 အောင် ညဏ်နှင့်ခွါ၍ကြည့်။ ရေသက်ကုန်လျှင် ထိုကြာပင်တို့၏

တခဏတခြား နွမ်းနယ် ခြောက်ခန်း၍ သွားသော အနိစ္စဇာတိသည် ဉာဏ်၌ထင်လတ္တံ့ ၊ နွမ်းနယ် ခြောက်ခန်း မှုသည် ကြာပင်တို့မှာ သာယာမှုမဟုတ်၊ မသာယာမှု ဘေးဥပဒ်မှုဖြစ်၍ ထိုကြာပင်တို့၏ ဒုက္ခဇာတိသည် ဉာဏ်၌ထင်လတ္တံ့ ၊ ရေတို့ကြာတို့၏ ထိုအနိစ္စဇာတိ ဒုက္ခဇာတိမှုသည် ကြာပင်တို့ကို သာယာ ရှင်လန်းအောင် ဆောင်သွားမည့် အမှုရမဟုတ်၊ မသာယာ နွံနာညှိုးနွမ်းခြောက်ခန်း ကွယ်ဆုံးအောင် အတင်းဆောင်သော အမှုရသာတည်း။ ထိုဇာတိမှုများသည် ရေဥတု မြေဥတု စောင့်ရှောက်ဖုံးဖိ၍ နေ့ခိုက်သာ အလိုက်သင့် ဖုံးကွယ်၍ နေကြသည်။ ရေဥတု မြေဥတုနှင့် ကွာခဲ့လျှင် ချက်ခြင်း ထွက်ပေါ်ထင်ရှား၍ လာ၏။ ကြာပင်ကြီးနှင့် ထိုဘေး၊ ထိုဘေးနှင့် ကြာပင် အစဉ်မကွာ အမြဲပါကြောင်းထင်ရှားစွာ မြင်လတ္တံ့ ၊ ထို ကြာပင်၏ အသက်သည် ရေဥတုမှာတွယ်သည်ဟုမြင်လတ္တံ့ ၊ ရေဥတုကုန်ခန်းလျှင် ကြာပင်၏အသက် ကုန်ဆုံးချက် ကိုလည်း မြင်လတ္တံ့ ၊ ကြွင်းသော သစ်ပင် တော တောင် ချုံနွယ် မြက်တောရုကိုကား မိဗန်းရေ မိဗန်းပေါက်ကို အပြီးဖြတ်၍ကြည့်၊ (ယခုနှစ်မှ စ၍ မိဗန်းရေ မိဗန်းပေါက် အပြီးပြတ်ခဲ့သော်ဟု ခွါလေ)။

အနတ္တပုဒ်၌။ အတ္တသဒ္ဓါ အတွင်းဟော။ ။အဇ္ဈတ္တာ ဓမ္မာ၊ ဗဟိဒ္ဓါဓမ္မာ၊ အဇ္ဈတ္တိကာ ဓမ္မာ၊ ဗာဟိရာဓမ္မာ တို့၌ ဗဟိဒ္ဓသဒ္ဓါ ဗာဟိရသဒ္ဓါတို့နှင့် ပြန်ဘက်ပြု၍ လာသည်ကိုလည်းကောင်း၊ “သင်္ခါရေ ပရတော ပဿ၊ ဒုက္ခတော နောစ အတ္တတော” ဟု ပရသဒ္ဓါနှင့် ပြန်ဘက်ပြု၍ လာသည်ကိုလည်းကောင်း ထောက်။ အတ္တာ၊ အလွန်ဆုံးသောအတွင်း။ ။အနက်မှန်။

ငါ၏ရုပ် ငါ၏နာမ် ငါ၏စက္ခု ငါ၏ သောတ စသော သိမ်းပိုက်မှုကား အတ္တ၏သန္တကအနေမျှ သိမ်းပိုက်ချက်တည်း။ ဤရုပ်သည်ပင် ငါ၏အတ္တတည်း။ ဤနာမ်သည်ပင်ငါ၏အတ္တတည်း။

လက္ခဏာဒီပနီ

ဤစက္ခုသည်ပင် ဤသောတသည်ပင် ငါ၏အတ္တတည်း၊ ဟု သိမ်းပိုက်မှုကား သန္တကတွင်၍မကဘဲ သန္တကထက် အတွင်း ပြု၍ သိမ်းပိုက်ချက်တည်း။ အလွန်ဆုံးအားဖြင့် ငါ၏အတ္တဟု အတွင်းပြုသော အတ္တတ္တတရားစုတွင်လည်း စက္ခု၊ သောတ၊ ဗာန၊ ဇိဝှ၊ ကာယ၊ မနောဟူသော ဓာတ်ကြည်ခြောက်မျိုး တို့ကို ငါ၏ကိုယ်ဟု သိမ်းပိုက်စွဲလမ်းမှုသည် အလွန်ဆုံးစုတွင် အလွန်ဆုံးထက် အလွန်ဆုံးဖြစ်ပြန်၏။ ထိုကြောင့် ထိုဓာတ်ကြည် ခြောက်မျိုးတို့ကို အတ္တတ္တ ဆိုရပြန်သည်။

အနတ္တမုဒိန္ဒိကား- န အတ္တာ အနတ္တာ။ အတ္တာ၊ အလွန်ဆုံး သော အတွင်းသည်။ န၊ မဟုတ်။ အနတ္တာ၊ အလွန်ဆုံးသော အတွင်းမဟုတ်။ အတွင်း၏ ပြန်ဘက် ပြင်သက်သက် ဆိုလို သည်။

လူနှင့်မနိုး တောကြီး၌ရှိသော သစ်ရွက်မှိုက် မြက်မှိုက်များ သည် မိမိနှင့် အစပ်အနွယ် အနည်းငယ်မရှိဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဆိုင်သူပိုင်သူ အရှင်ဟူ၍ မြူမရှိဟူ၍လည်းကောင်း အမြင်စင် ကြယ်လှ၏။ ဤအတူ လူ့ခန္ဓာ ဗြဟ္မဒုခန္ဓာစု သည်လည်း ဆိုင် သူ ပိုင်သူ အရှင်ဟူ၍ မြူမရှိ၊ ငါ့ကိုယ် သူ့ကိုယ်ဟု ဆိုမှု မြင်မှု မှတ်ထင် စွဲလမ်းမှုသည် မိစ္ဆာ သက်သက် သာတည်းဟု အမြင် စင်ကြယ်စေရမည် ဆိုလိုသည်။

(အနတ္တာ၊ ငါ၏ကိုယ်ဟု စွဲဆိုသမှု အတွင်းပြုထိုက်သော တရားစုမဟုတ်၊ အနက်မှန်)။

“ငါ၏ကိုယ်” ဟူရာ၌ ယသတ်၍ရေးသည်မှာ အရိုးအစဉ် ဖြစ်၍ရေးလိုက်သည်။ စင်စစ်မူကား ရုပ်အရနာမ်အရဖြစ်သော ဤခန္ဓာသည် ကာယအစစ်အမှန်ဖြစ်၏။ ကာယသရုပ် ဧကန် ဟုတ်၏။ ကာယမဟုတ်ဟု ယူခဲ့လျှင် မိစ္ဆာ၊ ကာယဟုတ်လျှင် လည်း ကာယသန္တု၏ နာမသတ်ဖြစ်သော ယသတ်နှင့်ကိုယ် လည်း ဧကန်အစစ်အမှန်ဟုတ်တော့သည်။ ယသတ်နှင့် ကိုယ်ကို

၁၃၈ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ရည်၍ ကိုယ်မဟုတ်ဟုယူခဲ့လျှင် မိစ္ဆာ၊ ယသတ်နှင့်ကိုယ်မူကား အပေါင်းအစုဟူသော အနက်ကိုရသည်။ ခန္ဓသဒ္ဓါနှင့် မခြားလှ။

ယ မသတ်သော “ကို” သဒ္ဓါသည်သာလျှင် အတွင်းဟူ သောအနက်ကိုပြသော အတ္တသဒ္ဓါ၏အနက်ပေတည်း။ ထိုအချက် ကို သဒ္ဓါကျမ်းဂန်တွင် ကမ္မကာရက အရာ၌ “ကို” ဟု အသုံး ပြုသည်။ ကိတ်ကမ္မသာဓနအရာ၌ “အပ်” ဟု အသုံးပြုသည်။ အတ္တနောပုဒ် ပရဿပုဒ်ဟူရာ၌ အတ္တဟုခေါ်သည်။ “အတ္တနော ကမ္မံ ဟိတွာန၊ ပရံ ကတ္တာရ မာဒိသေ” ဟုလာသော သံယုဇ် ဂါထာ၌ပရံကတ္တာရံကိုရှု၍ အတ္တနောကမ္မံလည်း အတ္တာနံ ကမ္မံ ဟုအနက်ယူ၊ အတ္တနော၊ မိမိဟုဆိုအပ်သော။ ကမ္မံ၊ ကံကို။ ဟိတွာ န၊ စွန့်၍။ ပရံ၊ မိမိဟုဆိုရသော ကံမှတစ်ပါးသော။ ကတ္တာရံ၊ ကတ္တာကို။ အာဒိသေ၊ ညွှန်ပြ၏။

ကတ္တားသည်ကား—ကြိယာကို ဖြစ်စေ တတ်သောကြောင့် ကြိယာနှင့် ဇနက ဇည ခြားနားလှ၏။ ကံသည်လည်း ကတ္တား သည် ဖြစ်စေအပ်သော ဇညသဘော ရှိသောကြောင့် ကြိယာ နှင့်များစွာမကွဲ တလုံးထဲ တခုထဲ အတွင်းပြုလိုမှုကြောင့် အတ္တ ဟုအစဉ်လာသည် ဖြစ်ရာ၏။

အနတ္တာ၊ ကိုယ်မဟုတ် ဟူသော ယသတ် အနက်ကို ဝိမုတ္တိ ရသတွင်ပယ်၏။ ပယ်ထိုက်လှပေသည်။ အသာရကဋ္ဌကို အနတ္တ ၏သဒ္ဓတ္ထဆိုသည်ကား မသင့်လွန်း။ ခယဋ္ဌေန အနိစ္စံ၊ ဘယဋ္ဌေန ဒုက္ခံ၊ အသာရကဋ္ဌေန အနတ္တာ သုံးချက်၊ အနိစ္စံ၊ မမြဲ၊ အမြဲ မရှိ၊ သဒ္ဓတ္ထ။ ခယဋ္ဌေနဖြင့် ယုတ္တိကိုယူပြသည်။ သဒ္ဓတ္ထကိုမပြ၊ နောက် နှစ်ပုဒ်တို့၌လည်း ဤနည်းပင်။ မန်လည်စာအုပ်၌ကား ယသဒ္ဓါနှင့်ဆိုသော ကိုယ်ကိုအမှန်ဆို၏။ မသင့်။ ငါ၏ကိုယ်သည် ရှေးဘဝ၌ နတ်ဖြစ်ခဲ့ဘူးသည် ဟူရာ၌ အတ္တကိုပင် “ကိုယ်” ဆို သည်ဟု ယုတ္တိပြ၏။ ထိုသို့သော အရာတို့၌ ကာယသဒ္ဓါနှင့် ဆို ရိုးပင် မဟုတ်သောကြောင့် ထိုယုတ္တိလည်း မသင့်။ ကာယ

လက္ခဏာဒီပနီ

သဒ္ဓါနှင့် လာရာမှ ယသတ်ကိုယ်ကို ဆိုသင့်သည်။ အဟံသဒ္ဓါ အတ္တသဒ္ဓါနှင့် လာရာ၌ ယသတ်နှင့်“ကိုယ်” မလို။

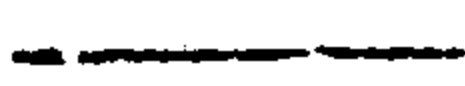
အဘိဓာန်များမှာလည်း- တိတ္ထိတို့ ကြံဆသော အတ္တပရိယာယ်ရမှာ ကာယသဒ္ဓါမလာ၊ အတ္တသဒ္ဓါသည် ကာယအနက်၌ ဖြစ်သည်ဟု လာသည် မှာလည်း ဤအနတ္တပုဒ်ရှိအတ္တသဒ္ဓါမျိုးမဟုတ်၊ ပဟိတတ္ထော၊ စွန့်အပ်ပြီးသော ကိုယ်အသက်ရှိသည် ဟုရာတို့၌ အတ္တသဒ္ဓါမျိုးပေတည်း။

လောက၌ ကိုယ်ပူသည်, ကိုယ်အေးသည်, ကိုယ်လေးသည်, ကိုယ်ပေါ့သည် ဟူသောစကားမျိုးတို့၌ ယသတ်နှင့်ကိုယ်ကို လိုအပ်သည်။ ကို.အဘို့, သူ.အဘို့, ကို.ဟာ, သူ.ဟာ, စသည်ဖြင့် အတွင်းဘက် အပြင်ဘက် လုယက်မှုတို့၌ ယမသတ်သော“ကို”ကို လိုအပ်သည်။ အထက်၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသောအတိုင်း အလုံးစုံသော ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားခုသည် အမှန်အားဖြင့် အရှင်သခင်ဟူ၍ မြူမျှရှိသော တရားစုမဟုတ်၊ ဆိုင်သူ နိုင်သူ ပိုင်သူ ဟူ၍ မြူမျှရှိသော တရားစုမဟုတ်၊ မရှိကြောင်းကို ဆိုခဲ့ပြီးသော အထက်စကားတို့၌ ထင်ရှားသွပြီ။ ထိုကြောင့် မိမိမျက်စိကို ငါ့မျက်စိဟု အတွင်းထားမှု အတွင်းပြုမှု အတွင်းလုမှု အတွင်းယက်မှုများသည်ပင် အမှားစင်စစ်ဖြစ်၏။ ငါ၏မျက်စိတွင်မျှမက ဘဲ မျက်စိသည်ပင် ငါတည်း, ငါ၏ကိုယ်တည်း, ဟု အတွင်းထားမှု လုယက်မှုမှာမူကား အမှားထက် အမှားသာ ဖြစ်သတည်း။ ထိုကြောင့် ကို.အဘို့, သူ.အဘို့, ကို.ဟာ, သူ.ဟာ စသည်ဖြင့် ဥစ္စာနေ သင်္ခါရတို့ကို အတွင်းပြုမှု လုယက်မှုတို့၌ အတွင်းပြုချက်နှင့် ဆိုကြသော ဆိုင်မှု နိုင်မှု အစိုးရမှုကို ပြသော “ကို”သည်သာ အမှားစင်စစ် ဖြစ်သတည်း။ “ကို” ဟူသော အသံသည် ယသတ်နှင့် ဆိုသော ကိုယ်မှာ မူကား-ပရမတ္ထ တရားတွင် အသုံးတွင်လှသော မချအမှန်ကြီး ပေတည်း။ ကိုယ်ပူသည်, ကိုယ်အေးသည်, စသည်တို့၌ အတွင်းပြု၍

လုယက်သိမ်းပိုက်ချက်နှင့် ဆိုသော ကိုမဟုတ်၊ (အဟုတ်ဇကန စင်စစ်မှန်သော ပရမတ္ထ သဘာဝကို ပြသော ကိုယ်ပေတည်း)။

အနတ္တအနက် သုတ်သင်ချက် ပြီး၏။

နိဂုံး

ဤတွင်ရှေ့ကား ဓာတ်ကြီးလေးမျိုး၊ အကြည်ဓာတ် ခြောက် မျိုး၊ ဓာတ်မီးဆယ်မျိုး၊ ဓာတ်ဆီဆယ်မျိုး၊ ဓာတ်ဘီလူးတမျိုး၊ ဤငါးမျိုးသော ဓာတ်တို့ဖြင့် သတ္တဝါခေါ်သော ရုပ်ခဲ နာမ်ခဲတို့ ၏ ဖြစ်မှု ပွားမှု တည်မှု ဆုတ်ယုတ်မှု ပျက်ဆုံးမှု တို့ကို သိသာရုံ မှ ဝေဘန်ပြုပြီးလျှင် အနိစ္စအချက် ဒုက္ခအချက် အနတ္တအချက်တို့ ကို အမြွက်အရိပ်မျှ အလင်းပြလိုက်သော လက္ခဏာဒီပနီ ဤစာ ကျမ်းသစ်သည် သက္ကရာဇ် ၁၂၅၆-ခု နတ်တော်လဆန်း ၁၁ ရက်နေ့တွင် အောင်မြင် ပြီးစီးပေသတည်း။

တရုဏီယေ မဟာဂါမေ၊ အရညေ ဝသတာ မယာ။
ကတာ လက္ခဏာဒီပနီ၊ ကမ္မဋ္ဌာနက္ခိဒါယိနီ ။

တရုဏီယေ၊ လှေကူးအမည်ရှိသော။ မဟာဂါမေ၊ ရွာကြီး ဌ်။ အရညေ၊ လယ်တီတောကျောင်း၌။ ဝသတာ၊ ဂေါဇာသက္က ရာဇ် လေးဆဲ့ရှစ်တွင် တိုက်သစ်တည်ကာ နေထိုင်ပါသော။ မယာ၊ ငါသည်။ ကမ္မဋ္ဌာနက္ခိဒါယိနီ၊ ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းမှု၌ အကြည် အသင် အမြင်မျက်စိကို ပေးနိုင်သော။ လက္ခဏာဒီပနီ၊ လက္ခဏာဒီပနီ ဤစာကျမ်းသစ်ကို။ ကတာ၊ စီရင်အပ်သတည်း။

လက္ခဏာဒီပနီ ပြီးပြီ။

(ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် ဤကျမ်းကို သက်တော် ၄၀-နှစ် တွင် စီရင်တော်မူခဲ့သည်)။

J